

สารบัญ

บุคคลกับสถานการณ์

ปัญหาที่เข้าพระวิหาร.....	๒๓
ออง ซาน ซู จี.....	๓๐
สิ้นสุดของการรอคอย.....	๓๒

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การทิ้งขว้างอาหาร.....	๘๔
สารพิษจากการหมัก.....	๘๘
ขยะขยะ.....	๙๐

ธรรมะสำราญ

การเมืองใหม่.....	๑๑
บทเรียนน้ำท่วม.....	๓๖
ชาวดน/น้ำใจมิตร.....	๓๙
ธรรมะ-การเกษตร.....	๓๙

ประจำ-ปกิณฑกะ

บทวิจารณ์.....	๔
รอนบ้านรอบตัว/วันกำเนิดชเชนจ์.....	๒๐
เพลงชัยถวายพระ.....	๔๘
ถ้อยคำสิริมงคล/ไม่รวยก็รวยได้.....	๕๐
จาก น.ส.พ./บทอุทิศพระเป็นเจ้า.....	๕๒
วันวาร/ส.๕ ทรงเสกมหา.....	๕๔
คุณคำสาระ-/การโง่ที่ดี.....	๖๐
You've got mail.....	๖๒
ไปคาร์ตจาก อ.หญิง.....	๖๖
เรื่องสั้น/ไม.....	๖๙
ปัจฉิมลิขิต.....	๙๔

ดอกลีลาวดี

ปีที่ ๒๕ ฉบับที่ ๑๔๔

พ.ศ.- ส.ศ. ๒๕๕๓

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : ธีรธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุบัย

พาทะเวิน สุปรีย์ วิสุทธ รุ่งธรรม โด่ง

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์นวมินทร์ธรรมสันติ

๖๓/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีเชนดิน เลิศบุญชัย

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

Cover

ประโยชน์เด่น

ประโยชน์แห่งดิน

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ “ดอกลีลาวดี”

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดในหมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

ขอขอบพระทัยและขอขอบใจท่านทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง
 ที่มีไมตรีจิตพร้อมพร้อมกันมาให้พรวันเกิด ด้วยถ้อยคำที่เลือกสรรมาจากใจจริง
 บ้านเมืองของเราเป็นปึกแผ่นร่มเย็นปกคลุมสุขมาช้านาน เพราะเรามีความยึดมั่นในชาติ
 และต่างร่วมมือร่วมแรงใจกันทำหน้าที่โดยนึกถึงประโยชน์ ส่วนรวมของชาติ
 เป็นเป้าหมายสำคัญสูงสุด ท่านทั้งหลายในสมาคมนี้ ตลอดจนคนไทยทุกคนเหล่า
 นี้จงควรทำความเข้าใจในหน้าที่ของตนไว้ให้กระจ่าง และนำไปปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด
 ด้วยความไม่ประมาท และด้วยความมีสติรู้ตัวอยู่เสมอ
 เพราะการกระทำโดยประมาท ขาดความรอบคอบ เป็นเหตุให้เกิดความผิดพลาด
 เสียหายในหน้าที่และการกระทำโดยขาดสติยังคิด ขาดเหตุผล
 เป็นเหตุให้เกิดหลงลืมความกลัว ทำให้กระทำให้สิ่งที่มีโทษหน้าที่โดยชอบได้
 ซึ่งเป็นอันตรายมาก อาจจะนำความเสื่อมสลายมาสู่ตนเองตลอดทั้งประเทศชาติได้
 จึงขอให้ทุกคน ได้สำรวมระวังให้มากและระมัดระวังประกอบกาย ใจ ให้เที่ยงตรง หนักแน่น
 ในอันที่จะปฏิบัติภารกิจตามเหตุผลของตนให้ถูกต้องตามหน้าที่
 เพื่อความมั่นคงและเพื่อประโยชน์สุขอันยั่งยืนของชาติไทยเรา
 ขออำนาจแห่งคุณพระรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จงดคุ้มครองรักษาท่านให้ปราศจากทุกข์
 ปราศจากภัย และอำนวยสุขสวัสดิ์สันติพิพัฒน์มงคลให้สำเร็จผลขึ้นแก่ท่านทั่วหน้ากัน

พระสาธดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

๕ ธ.ค. ๒๕๒๓

๑๑๗๖

Citizen's Arrest !

ถึงแม้จะมีการจ้างนักวิชาการ (ที่เห็นแก่เงิน) ออกมาประกาศอยู่บ่อยๆว่า โลกร้อนไม่ใช่ปัญหาใหญ่ ที่จะต้องกังวลกันเกินไป แต่ก็ยังมีนักวิชาการน้ำดีอย่างเช่น จอร์จ มงบีโอ (George Monbiot) นักเขียนหัวก้าวหน้า ผู้เป็นทั้งนักอนุรักษ์และนักเคลื่อนไหวทางการเมืองชาวอังกฤษ ออกมาต่อต้านและให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่สาธารณชนอยู่บ่อยๆ บทความและข้อเขียนของเขาเป็นที่ยอมรับว่าทันสมัยและเต็มไปด้วยเหตุผล โดยเฉพาะเรื่องของ Climate Change ซึ่งนักวิชาการและเกินหลายท่านถึงกับเลิกคิดด้วยความพิศวงหรือตั้งคำถามพร้อมกับปฏิเสธที่จะยอมรับ

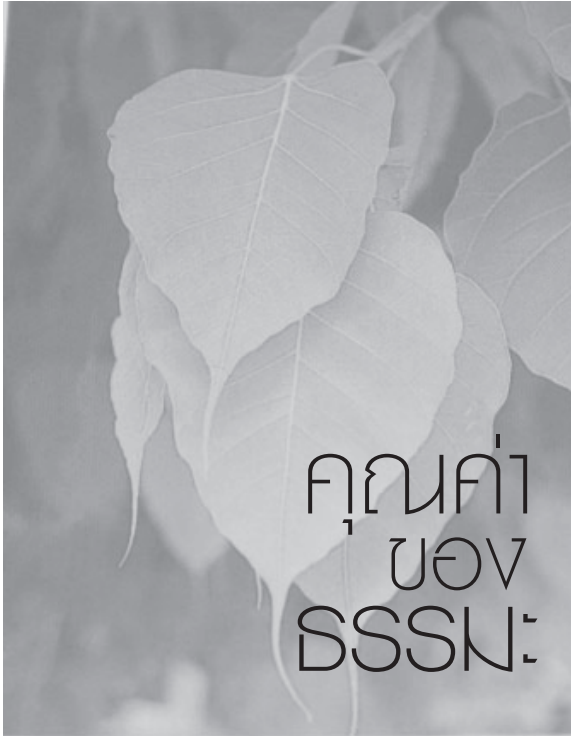
ข้อเขียนของจอร์จใน นสพ.เดอะการ์เดียน เมื่อวันที่ ๒๕ ม.ค. ๒๐๑๐ สร้างความฮือฮาและหลายคนมองเป็นเรื่องตลกด้วยความสะใจ คือการจัดตั้ง A Bounty For Blair's Arrest โดยการจัดตั้ง A Bounty For Blair's Arrest (ประชาชนคนธรรมดาสามารถเข้าจับกุมผู้กระทำผิดทางกฎหมาย และนำส่งมอบเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกที) ในบทความนั้น จอร์จตั้งคำถามและคำตอบว่าการที่อเมริกาและอังกฤษโจมตีอิรักเป็นสิ่งถูก

กฎหมายหรือไม่ จากนั้นก็เรียกร้องให้สมาชิกหรือใครก็ได้ที่เห็นด้วยกับเขาร่วมบริจาคเข้ากองทุนที่เขาตั้งขึ้นมา เพื่อเป็นรางวัลให้ผู้ที่เข้าถึงตัว **โทนี แบลร์** อดีตนายกรัฐมนตรี และประกาศจับด้วยการวางมือบนป่าอดีตผู้นำอังกฤษพร้อมกับกล่าวว่า “คุณถูกประชาชนจับข้อหาทำอาชญากรรมทำสงครามในอิรักอย่างผิดกฎหมาย” อะไรทำนองนี้

ว่ากันว่า มีคนพยายามเข้าประชิดตัวแบลร์และประสบความสำเร็จบ้างแล้ว แม้จะไม่สามารถนำตัวโทนี แบลร์ไปขึ้นศาลโลกหรือศาลไหนๆก็ตามอย่างน้อยก็เป็นเชิงสัญลักษณ์ให้โลกรู้ถึงการกระทำที่น่าอับอาย

คิดถึงอดีตผู้นำเมืองไทยบางคนที่ถูกตัดสินว่าทำผิดกฎหมาย จะมีใครหนอที่จะตั้งกองทุนเพื่อเป็นรางวัลให้ผู้กล้าเดินเข้าไปวางมือบนป่าเขา พร้อมกับพูดว่า “ผม,ดิฉัน ประชาชนคนธรรมดาขอจับกุมคุณในข้อหา...!!!” กลัวแต่ว่ายังไม่ทันพูดจบ จะถูกลากออกไปเสียก่อนนะซี !

คุณค่า ของ SSSN

สตียา นารายัน โโกเอ็นก้า เป็น
 ธรรมาจารย์ชาวเอเชียที่มีชื่อเสียงที่สุด
 ท่านหนึ่งในโลกตะวันตกนับจากองค์
 ทะไลลามะ ท่านเป็นชาวอินเดียเกิดใน
 ประเทศพม่า โดยได้รับการปลูกฝังเกี่ยว
 กับพิธีกรรมของศาสนาฮินดูอย่าง
 เคร่งครัดตั้งแต่เด็ก พออย่างเข้าสู่วัยรุ่น
 ท่านก็รับสืบทอดกิจการโรงงานสิ่งทอ
 ของครอบครัว และประสบความสำเร็จ
 ทางธุรกิจอย่างสูง ขณะนี้อายุเพียง ๒๕
 ปี ก็มีฐานะอยู่ในชั้นมหาเศรษฐีคนหนึ่งของ
 พม่า อีกทั้งยังเป็นผู้นำชุมชนของ
 ชาวอินเดียในพม่า ตลอดจนเป็น
 ประธานหอการค้าและอุตสาหกรรมของ
 พม่าด้วย

ความสำเร็จและภาระการงาน
 ต่างๆ ที่รัดตัวทำให้ท่านโกเอ็นก้าป่วย
 เป็นโรคปวดศีรษะไมเกรนรุนแรง ซึ่ง
 แม้แต่แพทย์ที่เก่งที่สุดในพม่าก็ยังไม่
 สามารถรักษาโรคของท่านให้หายได้
 นอกจากการฉีดมอร์ฟินระงับอาการปวด
 ให้ สุดท้ายแพทย์ก็แนะนำให้ท่านลอง
 ไปรักษาที่ต่างประเทศ เพราะถ้าใช้
 มอร์ฟินเช่นนั้นต่อไปเรื่อยๆ จะทำให้ติด
 มอร์ฟินแทน

ท่านโกเอ็นก้าได้เดินทางไปหาแพทย์เก่งๆ เพื่อรักษาโรคไมเกรนทั้งในประเทศแถบยุโรป สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่นหมดเงินไปเป็นจำนวนมากแต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ผลที่สุดท่านได้รับคำแนะนำจากเพื่อนคนหนึ่ง (ซึ่งต่อมาเป็นประธานสภาผู้ศึกษาของพม่า และเป็นประธานสมาคมพุทธศาสนิกสัมพันธ์โลก) ให้ลองไปเข้ารับการอบรมในหลักสูตรปฏิบัติ วิปัสสนา ๑๐ วันกับ ท่านอุบาจัน วิปัสสนาจารย์ที่มีชื่อเสียงและเป็นอธิบดีกรมบัญชีกลางคนแรกของประเทศพม่าหลังจากที่พม่าได้รับเอกราช

แนวการปฏิบัติวิปัสสนาของท่านอุบาจันเป็นวิธีปฏิบัติ “เวทนานุปัสสนา” ที่มีการถ่ายทอดสอนกันมาอย่างต่อเนื่องโดยสายของพระโสมเถระและพระอุตตรเถระในสมัยของพระเจ้าโสภณมหาราชที่นำพุทธศาสนาจากประเทศอินเดียเข้ามาเผยแพร่ในดินแดนสุวรรณภูมิ โดยมีพระเถระชาวพม่าสายหนึ่งได้รักษาระเบียบและวิธีการปฏิบัติอันเก่าแก่นี้ไว้อย่างบริสุทธิ์เคร่งครัดตามประเพณีของเถรวาท สืบทอดจากครูถึงศิษย์รุ่นต่อรุ่นจำกัดเฉพาะในวงแคบของหมู่สงฆ์ที่ฝึกฝืนต่อการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและจริงจังเท่านั้น จนสืบทอดมาถึงพระญาณธัช (หรือที่รู้จักกันในนามเลดีชยาจารย์) พระมหา

รายัน โกเอ็นก้า

เถระที่เป็นวิปัสสนาจารย์ซึ่งมีชื่อเสียงมากที่สุดท่านหนึ่งของพม่า จึงได้ริเริ่มเผยแพร่แนวการปฏิบัติเวทนานุปัสสนานี้ สู่ศอกัศถ์ครองเรือน และท่านอุบาจันก็ได้เดินทางไปเรียนวิธีปฏิบัติวิปัสสนาสายนี้จากอาจารย์เทตศิษย์เอกที่เป็นฆราวาสของท่านเลดีชยาจารย์ซึ่งใช้ชีวิตแบบอนาคาริก (กินข้าววันละ ๑ มื้อ)

ท่านอุบาจันเป็นข้าราชการระดับสูงของพม่าที่มีความซื่อสัตย์และยึดมั่นในหลักธรรมะที่ท่านใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างเคร่งครัด ท่านได้ริเริ่มการสอนปฏิบัติ

ท่านอุบาจีน

วิปัสสนาและธรรมะให้กับข้าราชการในกรมบัญชา
กลางของท่าน จนทำให้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน
ที่เคยมีในกรมบัญชากลางก่อนท่านจะเข้ารับ
ตำแหน่งอธิบดีนั้นหมดไป ตลอดจนได้ก่อตั้ง
สมาคมวิปัสสนาแห่งกรมบัญชากลางของพม่าขึ้น
รวมถึงการสร้างศูนย์วิปัสสนานานาชาติเพื่อเป็น
สถานที่สอนการปฏิบัติวิปัสสนาด้วย ในขณะที่
ข้าราชการระดับสูงคนอื่นๆ ของพม่าสมัยนั้น
ล้วนมีชีวิตอย่างสุขสบายจากสินบนต่างๆ โดย
ไม่มีใครเกษียณจากราชการด้วยความยากจน

แต่ท่านอุบาจีนกลับเกษียณราชการพร้อมกับเงิน
เก็บก้อนเล็กๆ เท่านั้น

เมื่ออายุได้ ๕๕ ปี ที่กรมเกษียณอายุราชการ
รัฐบาลพม่าได้มีมติคณะรัฐมนตรีต่ออายุราชการ
ให้กับท่านอุบาจีนอีกหลายต่อหลายครั้ง อีกทั้ง
มอบหมายให้รับหน้าที่อธิบดีกรมต่างๆ เพิ่มถึง ๔
กรมในคราวเดียวกัน ซึ่งตามระเบียบราชการของ
พม่า ท่านอุบาจีนมีสิทธิ์จะได้รับเงินเดือนอีก ๑ ใน
๓ ของอัตราเงินเดือนในตำแหน่งอธิบดีกรมที่
ท่านทำหน้าที่เพิ่มเหล่านั้น แต่ท่านอุบาจีนกลับ
ทำเรื่องถึงรัฐบาลพม่าเพื่อสละสิทธิ์เงินที่ท่านพึง
จะได้รับเพิ่มดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่าถึงแม้ท่าน
จะดูแลหน่วยงานต่างๆ ถึง ๔ หน่วยก็ตาม แต่
ท่านก็ทำงานให้กับทางราชการด้วยวันเวลาต่อ
สัปดาห์เท่าเดิม จึงไม่สมควรที่ท่านจะรับเงิน
เหล่านั้นเพิ่ม โดยจะขอรับแค่เงินเดือนใน
ตำแหน่งอธิบดีกรมบัญชากลางเพียงส่วนเดียว จน
กระทั่งอายุได้ ๖๕ ปี ท่านก็ปฏิเสธการต่ออายุ
ราชการและขอวางมือจากงานราชการทั้งหมด
เพื่อทุ่มเทชีวิตบั้นปลายให้กับการสอนธรรมะ
และสอนการปฏิบัติวิปัสสนา ณ ศูนย์วิปัสสนา
นานาชาติที่ท่านก่อตั้งขึ้น

ทั้งนี้ก่อนที่ท่านโกเอ็นก้าจะตัดสินใจเข้า
รับการอบรมในหลักสูตรวิปัสสนา ๑๐ วันกับ
ท่านอุบาจีนนั้น ท่านลังเลอยู่นาน เพราะได้รับ
การปลุกฝังอย่างเคร่งครัดมาตั้งแต่เด็กไม่ให้ออก
นอกเส้นทางของหลักศาสนาฮินดู แต่สุดท้ายก็

ตัดสินใจลงเ้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติวิปัสสนา
กับท่านอุบาจัน เพราะหมดหนทางอื่นที่จะ
รักษาโรคมไกรนอันทุกข์ทรมานันได้

เมื่อท่านโกเอ็นก้าเล่าให้อาจารย์อุบาจัน
ฟังว่าจะขอเข้ารับการอบรมวิธีปฏิบัติวิปัสสนาก็
เพราะปวดศีรษะเป็นโรคมไกรนรุนแรง เพื่อว่า
การปฏิบัติวิปัสสนาอาจจะช่วยให้หายได้บ้าง
ท่านอุบาจันกล่าวกับท่านโกเอ็นก้าอย่างเมตตาวา
ถ้าเช่นนั้นท่านคงไม่สามารถรับโกเอ็นก้าให้เข้า
ฝึกปฏิบัติได้ เพราะธรรมะของพระพุทธเจ้ามีคุณ
ค่าเหนือกว่าแก่การรักษาโรค ธรรมะของพระ
พุทธองค์เป็นไปเพื่อการชำระจิตใจให้บริสุทธิ์จาก
กิเลสตัณหาอุปาทาน แต่ถ้าหากเมื่อกิเลสตัณหา
ลดลงแล้วสามารถจะช่วยให้โรคมไกรนหายได้
นั่นก็เป็นเพียงผลพลอยได้อย่างหนึ่งเท่านั้น หา
ใช่เป้าหมายหลักของการปฏิบัติธรรมไม่

ในที่สุดท่านโกเอ็นก้าก็ตัดสินใจสมัคร
เข้ารับการอบรมในหลักสูตรปฏิบัติวิปัสสนา ๑๐
วันกับท่านอุบาจัน โดยไม่ตั้งความมุ่งหมายว่า
เพื่อจะรักษาโรคมไกรนให้หาย แต่ผลจากการ
ปฏิบัติเวทนาบุปัสสนานี้ได้ให้ประโยชน์และก่อ
ให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของท่านโกเอ็นก้า
อย่างมากมาย โดยโรคมไกรนที่เคยเป็นเรื้อรัง
มาร่วม ๕ ปีก็หายขาดไปด้วย ท่านโกเอ็นก้าจึง
ได้มาปฏิบัติวิปัสสนาและช่วยเหลืองานเผยแพร
ธรรมะของท่านอุบาจันอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ
นับแต่นั้นอยู่ประมาณ ๑๔ ปี จนท่านอุบาจันได้

แต่งตั้งท่านโกเอ็นก้าเป็นทายาททางธรรม เพื่อ
นำหลักปฏิบัติวิปัสสนาแนวทางนี้กลับไปเผยแพร
ยังประเทศอินเดียที่เป็นแหล่งต้นกำเนิดเดิม

ท่านอุบาจันมีความเชื่ออย่างแรงกล้าตาม
คำทำนายของโบราณจารย์ในพม่าว่า หลังมหา
ปรีนิพพานของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
๒,๕๐๐ ปี ธรรมะและแนวการปฏิบัติวิปัสสนา
อันบริสุทธิ์ของพุทธศาสนาที่สาบสูญไปจากประ
เทศอินเดีย หากยังคงได้รับการรักษาไว้ในรูป
แบบที่บริสุทธิ์ดั้งเดิมอยู่ในประเทศพม่าด้วย
ประเพณีอันเคร่งครัดของพุทธศาสนาสายเถรวาท
จะหวงคืนกลับสู่ประเทศอินเดียที่เป็นแหล่ง
กำเนิดเดิม แล้วแผ่ขยายไปทั่วโลกเพื่อ
ประโยชน์สุขอันไพศาลของมนุษยชาติ ท่าน
อุบาจันจึงฝากความหวังที่จะให้ท่านโกเอ็นก้า
สานต่อปณิธานในการนำแนวทางปฏิบัติวิปัสสนา
อันบริสุทธิ์ (ไม่เจือด้วยเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์หรือ
พิธีกรรมที่มวงยต่างๆ) นี้กลับไปเผยแพรยังประ
เทศอินเดีย โดยให้ท่านโกเอ็นก้าเป็นตัวแทนไป
เปิดอบรมหลักสูตรวิปัสสนาครั้งแรกที่อินเดียเมื่อ
เดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๑๒ คำชื่นชมของผู้ที่
ผ่านหลักสูตรการปฏิบัติวิปัสสนาจากปากต่อปาก
ค่อยๆ เผยแพร่ออกไป และเริ่มมีชาวตะวันตก
มาขอเข้ารับการอบรมเป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษ
หลังจากนั้นก็มิชาวตะวันตกขอเข้ารับการอบรม
เพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในระหว่างเผยแพรธรรมะอยู่ที่ประเทศ

อินเดียนั้น ได้เกิดเหตุการณ์รัฐประหารในพม่า โรงงานและทรัพย์สินสมบัติต่างๆ ของท่านโกเอ็นก้า ถูกคณะรัฐประหารยึดเอาไปเป็นของรัฐหมด แต่ด้วยอานิสต์แห่งการปฏิบัติธรรมมาหลายปีทำให้ท่านโกเอ็นก้าปล่อยวางใจได้โดยไม่รู้สึกทุกข์ร้อนอะไร ดังที่ท่านได้เล่าถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นไว้ว่า

“จากที่เคยเป็นมหาเศรษฐี เพียงชั่วข้ามคืน ข้าพเจ้าก็หมดสิ้นซึ่งความมั่งคั่ง เงินในธนาคาร ทรัพย์สิน และธุรกิจการค้า แต่ด้วยอำนาจของธรรมะ จิตใจกลับไม่รู้สึกสะทสะท้าน และไม่จมปลักไปกับความโศกเศร้าหรือสงสารตัวเอง ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากลับยินดีกับการที่รัฐได้ยึดเอาทรัพย์สินสมบัติไป มันเหมือนกับว่าตัวเองได้ถูกปลดปล่อยออกจากภาระอันหนักอึ้ง อิศราภาพใหม่ที่เพิ่งค้นพบนี้ ช่วยให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสอันหาค่ามิได้ ที่จะเข้าใจและได้ปฏิบัติ

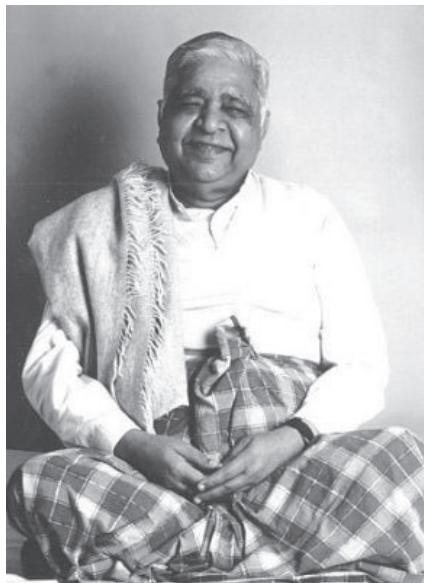
ธรรมอย่างลึกซึ้งจริงจัง.... การเดินทางไปบนเส้นทางของธรรมะนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เปรียบเสมือนการปีนป่ายขึ้นเขาสูงอันแสนลำบาก ถ้าแม้มวลมิตรผู้ร่วมทางได้ทิ้งท่านไป ก็จงเดินต่อไป จงเดินไปเพียงลำพังด้วยความมั่นใจ” (จากจุลสาร วิปัสสนา ฉบับที่ ๓ ก.ค.-ก.ย. ๒๕๕๓ มูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์)

มีอยู่วันหนึ่งท่านอุบาจีนได้ถามท่านโกเอ็นก้าภายหลังจากนั่งปฏิบัติแล้ว ได้แบ่งปันบุญกุศลให้ผู้อื่นเป็นประจำหรือเปล่า และอุทิศให้ใครบ้าง ท่านโกเอ็นก้าตอบว่าได้กระทำเป็นประจำ ด้วยการอุทิศให้แก่บรรพบุรุษ จากนั้นก็เป็นผู้มีส่วนช่วยให้ท่านได้ตั้งมั่นอยู่ในธรรมะ ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม รวมถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม ตลอดจนเจ้าหน้าที่ในรัฐบาลที่มีส่วนยึดทรัพย์สินของท่านไป

ท่านโกเอ็นก้าอธิบายให้ท่านอุบาจีนฟังต่อไปว่า ท่านสนิทกับสมาชิกในคณะรัฐมนตรีบางคนของพม่ามาก ทำให้ทราบว่ารัฐบาลไม่ได้ยึดเอากิจการและโรงงานไปด้วยความมุ่งร้ายต่อใครที่พวกเขาทำเช่นนั้นก็เพราะคิดว่าเป็นนโยบายที่ดีและเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ ฉะนั้นท่านจึงไม่โกรธแค้นพวกเขา ตรงข้ามกลับต้องขอบคุณพวกเขาอย่างยิ่ง ที่ได้ช่วยปลดเปลื้องท่านจากภาระหน้าที่ทั้งหมดในกิจการและโรงงานซึ่งทำให้ท่านต้องอยู่อยู่ตลอดเวลา ตอนนี้ท่านสามารถทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่ไว้กับการศึกษา

ปริยัติและปฏิบัติธรรมได้แล้ว มิเช่นนั้นจะไม่มีทาง
กระทำได้เลย ท่านอุบาจันฟังแล้วจึงกล่าวว่า “สาธุ สาธุ
สาธุ (ดีแล้ว ดีแล้ว)” พร้อมกับสนับสนุนให้ท่านโก
เอ็นก้าแผ่เมตตาแบ่งปันบุญกุศลแก่คนเหล่านั้นต่อไป

จากเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๑๒ ที่เริ่มต้นนำ
แนวทางปฏิบัติวิปัสสนาและธรรมะซึ่งได้รับการรักษา
ไว้ในรูปแบบที่บริสุทธิ์สืบทอดจากอาจารย์สุภิชัย รุ่น
ต่อรุ่นมานานกว่าสองพันปีในประเทศพม่า ให้หวนคืน
กลับสู่ประเทศอินเดียแหล่งกำเนิดเดิมแห่งพุทธธรรม
ในเวลาเพียงไม่กี่ปีก็มีผู้เข้ารับการอบรมวิปัสสนาหลาย
พันคนจากทั่วแปดสิบประเทศทั่วโลก โดยในจำนวน
นี้มีผู้นำทางศาสนาต่างๆ หลายศาสนาทั้งฮินดู คริสต์
อิสลาม ฯลฯ เข้ารับการฝึกอบรมในหลักสูตรที่จัดขึ้น
ด้วย จนถึงปัจจุบันมีการเปิดสอนหลักสูตรวิปัสสนา
ในประเทศต่างๆ ทั่วโลกกว่า ๕๐ ประเทศ และมีศูนย์
วิปัสสนาที่เปิดสอนการปฏิบัติธรรมะภายใต้การอำนวยการ
ของท่านโกเอ็นก้ากระจายอยู่ในประเทศต่างๆ ทั่ว
โลกกว่า ๘๐ ศูนย์ใน ๒๑ ประเทศ ซึ่งรวมถึงศูนย์
ปฏิบัติธรรมที่อยู่ในประเทศไทยขณะนี้จำนวน ๖ แห่ง
ภายใต้การสนับสนุนของมูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรม
ฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์ โดยศูนย์ปฏิบัติธรรมเหล่านี้
ทุกแห่งใช้กฎระเบียบและตารางเวลาการฝึกอบรม
แบบเดียวกันหมด และเป็นการเรียนจากซีดีคำสอน
ของท่านโกเอ็นก้าโดยตรง เพื่อป้องกันการเบี่ยงเบน
ของธรรมะตามประเพณีที่เคร่งครัดของสายเถรวาท
ทำให้คำพยากรณ์ของโบราณาจารย์ในประเทศพม่า ที่
เชื่อว่าเมื่อถึงยุคถึงพุทธกาล พุทธศาสนาซึ่งสาบสูญไป

จากอินเดียอันเป็นแหล่งกำเนิดเดิม จะหวน
คืนกลับสู่ประเทศอินเดียแล้วแผ่ขยายไปทั่ว
โลก เพื่อประโยชน์และความสุขแก่
มนุษยชาติได้เริ่มปรากฏเป็นความจริงขึ้น

ขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องน่าแปลกที่ช่วง
ประมาณปีพ.ศ.๒๕๑๒-๒๕๑๓ นี้เป็นจุด
เริ่มต้นการก่อเกิดของสายธารแห่งการฟื้นฟู
พุทธศาสนาหลายสายที่มีศักยภาพจะแผ่
ขยายไปทั่วโลก นอกเหนือจากสายของ
ท่านโกเอ็นก้า ในจำนวนนี้รวมถึงลือจี้ใน
ไต้หวัน ตลอดจนสายวัดพระธรรมกาย
และชาวโศกในประเทศไทยด้วย

อย่างไรก็ตามมีข้อคิดที่น่าเตือนใจ
สำหรับการเผยแพร่ธรรมะ ไม่ว่าจะ

พุทธศาสนาสายไหน ที่ท่านโกเอ็นก้าได้เตือนลูกศิษย์ของท่านว่า

“เราไม่อาจเผยแผ่วิปัสสนาได้ด้วยกรพูด กุญแจปริยาย หรือเพียงแค่เขียนบทความ ไปบรรยาย หรือพยายามพิสูจน์กันทางความคิดว่าของเราดีที่สุด นั่นไม่ช่วยอะไรเลย ต้องอาศัยผลที่ได้รับจริงๆ จากการปฏิบัติเท่านั้น

ความทุกข์นั้นมีอยู่รอบรอบ จงช่วยให้ผู้คนที่ได้รู้ว่ายังมีทางออก ด้วยการดำเนินชีวิตของท่านเป็นแบบอย่าง

ถ้าพวกเขาพบว่ามีเปลี่ยนแปลงที่ดีเกิดขึ้นกับท่าน ท่านได้เติมเต็มสิ่งที่ขาดหายไป นั่นก็จะดึงดูดพวกเขาได้เอง นี่เป็นวิธีที่จะช่วยให้ธรรมะเผยแผ่ออกไปได้

การช่วยเหลือที่ดีที่สุดก็คือ การช่วยเหลือตัวเองให้ตั้งมั่นอยู่ในธรรมะ แล้วผู้คนที่จะชื่นชมธรรมะจากการได้เห็นวิถีชีวิตของท่าน “ดูซิ ก่อนที่คนๆ นี้จะไปปฏิบัติธรรมนะเป็นอีกอย่างหนึ่งเลย แต่ตอนนี้เขาเปลี่ยนไปมาก ดีขึ้นจริงๆ” แต่ถ้าพวกเขาพบว่าคนๆ นี้ไม่มีอะไรที่เปลี่ยนไปเลย หรือแย่ลงกว่าเดิม เต็มไปด้วยอึดตายว่า “ฉันทันเป็นนักปฏิบัติวิปัสสนาที่ยิ่งใหญ่ เป็นคนที่บริสุทธิ์สุดช่อง” แล้วพวกเขาก็จะพากันหันหลังให้กับธรรมะ ฉะนั้นในความพยายามที่จะเผยแผ่ธรรมะ จึงต้องไม่มีวัตถุประสงค์อื่นเคลือบแฝง

ทุกคนล้วนเป็นตัวแทนของธรรมะ จึงต้องระมัดระวังให้มาก ถ้าเราเป็นนักปฏิบัติวิปัสสนา

หรือเป็นผู้ที่อยู่ในองค์กรวิปัสสนาที่มีความรับผิดชอบสูงขึ้นไป ก็ตกเป็นเป้าสายตาของผู้อื่น ซึ่งคอยจับจ้องเฝ้าดูพฤติกรรมในวิถีชีวิตของท่าน วิธีที่ท่านจัดการกับสิ่งต่างๆ และถ้าพวกเขาพบเห็นข้อบกพร่องในตัวท่าน ก็จะพากันหลีกเลี่ยงไปจากธรรมะ ฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดในการชักจูงผู้อื่นก็คือ ท่านต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่าง จึงจะเป็นแรงบันดาลใจแก่พวกเขาได้”

ในฐานะเป็น “ตัวแทนของธรรมะ” ที่กำลังไปเกี่ยวข้องกับเรื่องการเมืองทางโลก “ชาวโลก” น่าจะต้องระมัดระวังเป็นพิเศษใน “วิธีที่จัดการกับสิ่งต่างๆ” ในทางที่อาจจะไปลดคุณค่าของธรรมะภายใต้เป้าสายตาของผู้อื่นที่กำลังจับจ้อง เพราะสามารถจะทำให้ผู้คน “หลีกเลี่ยงไปจากธรรมะ” หรือ “ช่วยให้ธรรมะเผยแผ่ออกไปได้” ทั้งสองทาง ตามข้อคิดที่ ท่านโกเอ็นก้าสอนลูกศิษย์ไว้ข้างต้น

หมายเหตุ : บทความนี้ เรียบเรียงจากจตุลสารวิปัสสนา ฉบับที่ ๑๓ ปีพ.ศ.๒๕๕๓ ของมูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐานในพระสังฆราชูปถัมภ์ และข้อมูลใน www.thaihamma.net

เปลี่ยนแปลงไม่ได้...

การเมืองใหม่ไม่เกิด

บทความนี้ ตัดตอนมาจากหนังสือ
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด

พิมพ์โดยบริษัทฟ้าอภัย

เป็นคำบรรยายของ**สมณะโพธิรักษ์**

ในรายการโทรทัศน์

“สงครามสังคม ธรรมะการเมือง”

ช่อง FMTV

(โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ)

เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๕

แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่า
เราเป็นอาริยบุคคลระดับไหน ?

ผู้ใดมีดวงตาเห็นธรรม จะอ่านออก
รู้ได้ เราจะอ่านตัวเราเองได้ เป็นโสดาบัน สกิ-
ทาคามี อนาคามี เป็นอรหันต์ มีปัจจัยตั้ง
เวทิตัพโพ วิทยัญหิ (ความรู้ที่รู้ได้ด้วยตนเอง-
ไม่ใช่รู้จากคนอื่นบอกว่า เราบรรลุขั้นนั้นขั้นนั้น)
ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้จริง แม้เป็นนาม
ธรรม ก็สามารถออกมาเป็นรูปธรรม เป็น
ลีลาพฤติกรรมของความจริงดูซิ พ้นจาก
ความเป็นสัตว์นรกเป็นอย่างไร พ้นจากความเป็น
เปรต พ้นจากความเป็นเดรัจฉานพ้นจากความ
เป็นสัตว์อบายทุกคติวินิบาต เปรต อสุรกาย
เป็นอย่างไร ?

นั่นก็คือ จิตวิทยัญหิจะเกิดใหม่
เมื่อปฏิบัติไปแล้วจิตวิทยัญหิ ก็จะเข้าสู่ทิศ
ทางโลกุตระ เรียกว่าเข้ากระแส แต่ก่อนมันวน
เวียนอยู่แต่กระแสโลกก็ยะ มีแต่ดิ้นรนแสวงหา

๑๑๑๑

ได้มากก็เป็นสุข เป็นสัตว์เทวดาก็ดี ไม่ได้มากก็ทุกข์ อยู่กับวังวนของโลกียะ เมื่อมาเรียนรู้แล้วล้างกิเลส
ที่มันเข้าใจถูกแล้ว แต่ก่อนหลงว่ามันดี ตอนหลังมารู้ว่ามันชั่ว ควรเล็ก ก็เรียนรู้ให้สัมมาทิฐิ ฝึก
ฝนให้ล้างเลิกจนได้ บรรลุ หลุดพ้นโลกนั้นๆ

พระโสดาบัน คือ ผู้ที่ปิดอบาย ๔

ในระดับของโสดาบันนี้คือ เลิกโลก
อบาย ความเป็นปรตก็คือมีความอยากกระสัน
สัตว์นรกคืออาการจิตตื่นรนเร่าร้อน เดรัจฉานคือ
จิตที่เป็นสัตว์โง่ ไม่รู้ความจริง ไม่เข้าใจ ไม่เชื่อ
เช่น ติดอบายมุข มันก็คือ ความหลง ขอบก
ตัวอย่างอบายที่เป็นรูปธรรม เช่น ติดการพนัน
ติดสิ่งเสพติด เป็นต้น คนที่มีจิตวิญญาณเป็น
อวิชชา มีภูมิปัญญาโง่ เขาก็จะไม่เชื่อ การพนัน
มันสนุกดีนี้ มันได้กำไรด้วยนะ เล่นการพนันแล้ว
ได้เงินมาเลี้ยงชีวิตด้วย

หรืออวิชชาที่เข้าใจผิด เช่น ไปโกงไป
ทุจริตเขามันได้เงินนะ ยังมีช่องทางโกงได้ เป็น
หมิ่นเป็นแสนล้าน คนอวิชชาเขาจะทำ รู้ว่าผิด
กฎหมายด้วยซ้ำไป เขาก็รู้ แต่เขาอวิชชา จบตอก
เตอร์มีภูมิปัญญาเฉลียวฉลาดทางโลกีย์ แต่โง่
ทางธรรม อวิชชาจึงไม่ใช่“ความโง่”ที่ไม่ฉลาด
แบบโลกๆ ไม่ฉลาดในความติดยึดโลกโลกอบาย
โลกกามโลกธรรม โลกอัตตา เพราะมันจิตพวก

นี้จะเป็นอย่างนี้ไม่เปลี่ยนแปลง เขาก็จะหลงไหล
ได้ปลื้มไม่คิดจะเปลี่ยนแปลง ก็ยังเป็นปุถุชน
เป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์อบาย เป็นสัตว์ชั้นต่ำ เป็นต้น
และสัตว์ชั้นอื่นๆ

คนที่เข้าใจดี ฟังธรรมเข้าใจดี ก็
จะถามว่าทำไมชีวิตเราจะต้องอยู่อย่างโง่ อยู่กับ
การพนัน อยู่กับสิ่งเสพติด เมื่อได้ก็สุข ไม่ได้ก็
ทุกข์ เร่าร้อน อาการเร่าร้อนเป็นการแสดง
ลักษณะหนึ่งของจิตวิญญาณ เร่าร้อนนั้นแหละคือ
สัตว์นรก มันกระสัน กระจายก็เป็นปรต มัน
โง่ก็เป็นเดรัจฉาน เป็นสัตว์ที่หมายถึง “จิตตกต่ำ”
(วินิปาติกะ) เพราะมันผู้ที่มีจิตวิญญาณ เป็นเช่น
นี้ อยู่ในร่างกายของคนรูปร่างของคน ต่อให้หล่อ
ต่อให้สง่างาม ต่อให้อยู่ในฐานะที่คนทางโลกรับ
รองว่าเป็นคนชั้นสูง เป็นคนในระดับบริหาร
เป็นคนที่ยอมรับนับถือกันอยู่ในสังคมก็ตาม คน
ชนิดนี้แหละที่เป็นสัตว์อบายคือสัตว์ปรต (มनुสสเป
โต) สัตว์นรก (มनुสสนิรยโก) สัตว์เดรัจฉาน
(มनुสสเตรัจฉานโน) สัตว์อสุรกายกันอยู่ในสังคม
โดยสังขธรรม ร่างคนเป็นๆนี้แหละ แต่“จิต”เป็น

สัตว์อบายแล้วจริงอาศัยร่างกายที่มีรูปร่างมนุษย์อยู่ เรียกตามศัพท์ว่า “อมนุษย์” คือ สัตว์อบายแท้ๆ หรือพูดกันให้ชัดๆที่สุด “อมนุษย์” ก็คือ สิ่งที่มีรูปร่างเป็นสัตว์มนุษย์แต่โดยสัจจะเป็นสัตว์อบาย -สัตว์นรก-สัตว์เปรต-สัตว์เดรัจฉาน-สัตว์อสุรกาย

ถ้าเข้าใจแล้วพิสูจน์ให้หลุดพ้นความเป็น “สัตว์” ชนิดนั้น เมื่อพิสูจน์แล้วคุณก็จะรู้ความจริงโดยตนเองเลย บัจฉิตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ เรียนรู้แล้วเราจะรู้ว่า หมดความเป็นสัตว์โลกีย์นั้นก็คือ จิตไม่สุขไม่ทุกข์ มันหมดความเป็นเดรัจฉานไม่โง่แล้ว มันเข้าใจ มันฉลาดขึ้นแล้ว มี “วิชา ๘” ขึ้นไปตามลำดับ คือ จับสมุทัยล้างกิเลสได้ไปเรื่อยๆ จะเห็นว่าเราตื่นนอนน้อยลง เราเป็นเปรตกระสันน้อยลง ความเดือดร้อนเบาๆ ตื่นนอนเหมือนปลาถูกทุบ จะเพลาลงมากกระทั่งหยุดความเป็นสัตว์นรก สัตว์อบายก็จะลดลงๆๆ ดับกิเลสที่เป็นเหตุนั้นๆหมดหยุดสนิท หลุดพ้น คุณก็จะไม่มีสุขมีทุกข์(อทุกข์ สุข)ในโลกแห่งสัตว์นั้นๆ

ถ้าคุณยังมีกิเลสมากกิเลสในโลกอบายเป็นต้น คุณได้มาเสพมาก คุณก็หลงมันมาก คุณก็หลงว่ามันเป็นสุขมาก โง่เขาได้มาหลายๆ คุณก็หลงว่ามันเป็นสุขได้อ่านาใจใหญ่มาก มีอิทธิพลทางด้านเลว คุณก็หลงว่ามันเป็นสุข เมื่อมีใครมาลบเหลี่ยมก็เป็นทุกข์ พอลดกิเลสแล้ว “สุขทุกข์” นี้หายไป อาตมากำหนด บริบทอยู่แต่แค่ “อบาย” นะ กำหนด

บริบทให้ดีๆ แค่นี้ได้นะ ยังไม่ได้พูดถึงโลก กาม โลกธรรม โลกอัตตา ที่ลึกละเอียดไปมากกว่านั้นนะ ทำความเข้าใจให้ดีๆ

เพราะฉะนั้นคนที่เรียนรู้อย่างนี้จริงชีวิตก็จะรู้อารมณ์ของจิต จิตมันลดความตื่นรนน้อยลง ความอยากกระสันน้อยลง มันเบาบาง บาง แต่ฉลาดขึ้น ไม่เป็นเดรัจฉาน ไม่อวิชชาเหมือนเก่าแล้ว ที่เคยตกนรก อบาย เปรตวิสัยก็สูงขึ้นแล้ว หลุดพ้นออกมาเรื่อยๆแล้ว จนกระทั่งกิเลสหมด คุณก็หลุดพ้นจากสภาพพวกนี้ไม่ได้ตื่นแล้ว ไม่เป็นสัตว์อบายนรกแล้ว อากาของสัตว์นรกที่เกิดจากติดการพนัน ติดสิ่งเสพติดหรือติดการโกงในจิตของเราไม่มีแล้วในอบายภูมิทั้ง ๔ ถ้ายังโง่อยู่ ยังไม่เป็นโสดาบัน จนกว่าคุณจะสามารถทำได้ว่า เอ..ไปโกงเขาทำไม ชีวิตไม่ต้องโกง ก็อยู่รอด ดีด้วย แล้วคุณก็ล้างกิเลสตัวโกง ตัวทุจริต ไม่เอาแล้วมันหยาบช้ำ คนทุจริตมาก โกงมาก หยาบมาก ถ้าโกงน้อย หยาบน้อย ฉลาดโกง ยิ่งซับซ้อน หลอกหลวงมนุษย์ชาติ ถึงระดับชาติ ระดับโลก ยิ่งชั่วใหญ่ ยิ่งบาปหนักซับซ้อนเข้าไปอีก พูดแล้วก็คงไม่ยากที่จะเข้าใจ

ใครมาปฏิบัติเสร็จแล้ว ดับต้นเหตุ มันหมดจิตกระสันอยาก มันจะไม่มีความที่อยากจะไปโกง อยากเสพสิ่งเสพติด เสพสารพนัน จะหมดสุขหมดทุกข์ในจิต จะไม่มีสภาพทุกข์เลย

แม้เราไม่ได้โกง เราไม่ได้เสฟสิ่งที่เราเคยติดเคย
อวร้ายเคยสุข จิตก็ไม่ได้นรนเดือดร้อน จิต
อุเบกขา จิตต่อทุกขมสุข จิตสะอาด จิตว่าง ไม่
เป็นปรตแล้ว ไม่เป็นสัตว์นรกแล้ว ไม่โง่แล้ว
พ้นอวิชชา พ้นเดรัจฉาน ไม่ตกต่ำอีกแล้ว ขึ้น
สูงไปขึ้นหนึ่งแล้ว ไม่ได้เป็นสัตว์อบายอีกแล้ว
จิตเจริญแล้ว ปิดโลกอบายได้ นี่อาตมายก
ตัวอย่างพูดถึงบางเหตุปัจจัยในบริบทโสดาบันนะ
อื่นๆก็มีเหตุปัจจัยอื่นอีกในอบายมุข ในสิ่งที่
หยาบคาย เป็นทุจริตกรรมที่เกี่ยวกับราคะ โทสะ
เราจะเข้าใจโดยปริยายจริงๆ ว่าราคะขนาดนี้
โทสะขนาดนี้ยังหยาบ มันยังต่ำอยู่ ราคะแรง
ขนาดนี้เรายังไม่พ้นโสดาบัน โทสะขนาดนี้ยังไม่
ไซโสดาบัน เราจะประมาณได้ เหมือนเราสู้อกุศล
จิตที่เราติดสิ่งเสฟติดเหล้ายา ติดการละเล่น
ติดการพนัน ติดซีโก่ง ทุจริต อกุศล หยาบ
คายอย่างนั้น อย่างนี้ เราจะเข้าใจเลย จะรู้จิต-
เจตสิก-รูป-นิพพานหรือนิโรธ “นิโรธ”คือ “ดับจิต
อกุศลของโลกสัตว์อบาย”ได้จริงแล้ว

เพราะฉะนั้นเมื่อเราปฏิบัติธรรม จิต
วิญญานจะเจริญก้าวหน้า พัฒนาขึ้นไป ดับ
กิเลสได้จริง คุณธรรมของโสดาบันก็จะขึ้น(สิ้นสุด)
กับทั้ง ๔ สัตว์โลก คือไม่มีแล้ว คือดับอบายภูมิ
๔ นั้นแล้ว หรือสิ้นสุดกับโลกอบาย ชีณนริย(สิ้น
สุดกับนรก)ชีณปีตติวิสยะ(สิ้นสุดกับวิสัยแห่งปรต)

ชีณตริจฉานโยนิยะ (สิ้นสุดกับกำเนิดตริจฉาน)ชีณ
ปายทุกตริวินิปาตะ (สิ้นสุดกับเรื่องอบายทุกคติและวิ
นิบาต)

และโสดาบันยังมีคุณสมบัติอีก ๔
คือ โสดาบันนะ(เข้าถึงกระแสโลกที่เป็นโลกุตระ)
อวินิปาตัมม(ความไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา) นียตะ
(เที่ยงแท้ในผลที่บรรล) สัมโพธิปรายนะ (ตรัสรู้
แนในเบื้องหน้า)จิตวิญญานเข้าสู่กระแสของ
โลกุตระ สูงขึ้นมารดับหนึ่งเข้ากระแสโสดาบันอวิ
ปาตะ คือ จิตนั้นจะไม่ตกต่ำไปสู่ความเป็นอย่าง
ที่เคยเป็นก่อนนี้อีก จะไม่ตก ลงไปอีกแล้ว ไม่ตก
ต่ำเป็นธรรมดา เป็นปกติ เป็นสามัญ บรรลุธรรม
ในชาติของอบายนี้แล้ว เมื่อไม่ตกต่ำก็พากเพียร
ปฏิบัติไปเป็นนียตะ หมายความว่า เข้าเกณฑ์
แข็งแรงเที่ยงแท้ แน่นอน เป็นผลสำเร็จอีกใน
ระดับหนึ่ง ไม่มีถอยหลังคนนั้นแน่นอนว่า เป็น
โสดาบันจริงสำเร็จขั้น“ผล” ไม่ใช่แค่“มรรค”และ
สัมโพธิปรายนะ ลำทับเข้าไปอีก มีแต่จะสูงไป
เบื้องหน้า อย่างเดียว จะตรัสรู้ในเบื้องหน้าแน่
จะบรรลุสุดจบได้ ในประเด็น ในรอบ ในกรอบ
ของคุณธรรมเรื่องนั้นๆ หรือเรื่องใดก็แล้วแต่ นี่
คือคุณสมบัติที่รับรองโดยพระพุทธเจ้า ตรัสไว้
เป็นสูตรเป็นทฤษฎีเลย

หลักประกันที่จะทำให้พนักงานเมืองไม่โกง

เพราะฉะนั้นผู้ที่มีภูมิโศดาบันจริง เลิกเหล้าเลิกยา เลิกสิ่งเสพติด เลิกการพนัน เลิกโกง พอเข้ากระแสนี้ เมื่อดับที่เหตุแล้วจริง จิตมันจะไม่ไปยินดีในเรื่องจะโกงอีก ในการเล่นเกมพนันอีก มันหมดรส รสชอบ รสชัง รสสุข รสทุกข์ ในสิ่งเหล่านี้ มันหมดมันไม่มีอารมณ์ หรืออาการทางจิตอีก และไม่ว่านเวียนลงไปต่ำ ได้แล้วได้เลย เพราะการปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจะทำให้มีดวงตา มีวิปัสสนาญาณ ญาณที่รู้แจ้งเห็นจริง รู้ของจริง เป็นชาวโต บัสโต วิหริติ คือรู้อยู่เห็นอยู่ในปัจจุบันนั้นๆ เห็นอยู่หลุดๆเลย เป็น *Status Quo* เป็นสถานะปัจจุบันที่มีอยู่ให้เห็น ก็เลสเกิดอยู่ก็เห็น และกิเลสในปัจจุบันนั้นดับแล้วก็เห็น เห็นอยู่เป็นของจริงเลย

เป็นการปฏิบัติที่จับมั่นคั่นตาย ไม่ใช่งมงาย เป็นวิทยาศาสตร์ ที่รู้แจ้งเห็นจริง ดับได้ชนิดที่ทำจนแน่นอนมันคงเลยของ พระพุทธเจ้านี้ *อาเสวนา ภาวนา พหุลีกัมมัง* ต้องทำเสพซ้ำคั่นซ้ำไปซ้ำมา(อาเสวนา) ให้เกิดผล(ภาวนา) คือผลที่เราทำได้นั่นแหละทำให้มาก(พหุลีกัมมัง) ทำจนแข็งแรงมั่นคง หยั่งลงอย่างสมบูรณ์ ยืนยันได้พิสูจน์ได้อย่างแท้จริง ไม่ใช่โมเม หรือเดา เพราะฉะนั้นผู้ที่เป็นโศดาบันดังกล่าวนี้จึงมีหลักประกัน จะเป็นคนที่ไม่โกง จะไม่ติดการพนัน ไม่ชู้โกง ไม่ต้องเสียเวลา กับโลกชั้นต่ำ ทั้งทุรนอแรงงานไปกับเรื่องเหล่านี้ เอามาทำงานอื่นที่ดีกว่านั้น คนนี้จะเป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่สูง พัฒนาตนเองขึ้นมาสู่สภาวะ กอบกู้ตนเองได้ โดยเฉพาะไม่โกง ไม่ทุจริต ไม่อुकุศลแล้วอย่างน้อยก็ในขั้นต้น แต่มีสมรรถนะ

ตามความรู้ความสามารถที่จะทำงานให้สังคม

**ถ้าได้บุคคลที่มี“อารยธรรม”ตั้งอาตมา
สาธยายมาให้และ คือ บุคคลที่จะเข้าไปทำ
งานการเมืองใหม่ คุณว่าดีมั๊ยล่ะ ?**

สรุปง่ายๆไปก่อนว่า คนที่เป็นผู้ปฏิบัติ
ธรรมของพระพุทธเจ้า อย่างที่อาตมากล่าวนี้แหละ
โสดาบันก็เบื้องต้น สกิทาคามี สูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง
อนาคามีก็สูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง หยุดการไปสู่โลก
แห่งการเวียนว่ายไปเสฟไปสุขไปทุกข์กับโลก็ยี่ต่่าได้
แล้ว แล้วก็ปฏิบัติเป็นสกิทาคามีเพิ่มขึ้นไปอีก แล้ว
ก็ต่อภูมิอนาคามี ก็ฐานสูงขึ้นๆไปตามลำดับ คน
เหล่านี้แหละยืนย่นได้ ปฏิบัติ ประพฤติ อยู่ใน
โลกนี้ เป็นได้ มีได้ จึงจะเป็นผู้ไปทำงานให้กับ
สังคมโลกได้ดี อย่างมีหลักประกัน เป็นที่พึ่งของ
สังคม

ถ้าเป็นนักการเมือง ที่เป็นโสดาบัน
ก็จะไม่โกงแล้ว โสดาบันบางคน อบายมุขไม่มี
แล้วอาจจะมึเรื่องกาม มีเรื่องโลกธรรม มีเรื่อง
ลามยศสรรเสริญอยู่อีกพอสมควรก็ลดกิเลสอีก
โลกแห่งกาม โลกธรรม ๘ ลาม ยศ สรรเสริญ
ก็เรียนรู้อีก จิตเราก็ยังติดยึดอยู่อีกว่า ได้ลาม
มากี่สุข ถ้าหากเราทำงานไม่เห็นแก่ลาม ก็จะได้
มาโดยธรรม เรียกว่า ลามธัมมิกา เราไม่ยึดติด
เป็นเราเป็นของเราได้มากี่แบ่งแจกกันใช้ไปกินไป

สละออกไป เกื้อกูลกันไป เราทำได้เราก็คือเป็นคนที่มี
มีประโยชน์คุณค่าต่อโลก

หรือเราติดกาม ติดราคะ รูปราคกลืน
เสียงสัมผัสเสียดสี คุณ ก็เรียนรู้ว่ากิเลสมันเป็น
อย่างไร กามตัณหามันเป็นอย่างไร ผีกฝนไปก็
จะเกิดญาณหรือวิชชานั้นเอง จะกำจัดกิเลสกาม
เป็น กระทั่งเหลือกามสุดท้ายคือ กามาสวะ เป็น
อย่างไรคุณก็จะรู้จะเห็นมัน เมื่อดับกามาสะลัน
คุณก็ไม่ต้องไปเสียแรง เสียเวลา เสียทุนรอนไป
กับการบำเรอสุขทุกข์กับกาม ชีวิตก็ง่ายขึ้น เวลา
เหลือเพื่อขึ้นมา ทุนรอนก็ไม่ต้องไปจับจ่าย แรง
ทางกายทางสมองก็ไม่ต้องไปใช้ในรื่องเหล่านี้ เก็บ
เอาความสูญเสียที่เคยอวิชาคีนมาได้ ก็เอา “ความ
สูญเสีย” นั้นๆมาทำงานอื่นๆ ที่เป็นงานไม่มีโทษ
งานที่เป็นประโยชน์คุณค่าได้มากขึ้น ยิ่งปฏิบัติ
ลดละได้สูงขึ้นไปอีกๆ ก็จะได้ “ความสูญเสีย”
ที่เป็นเวลา-ทุนรอน-แรงกายแรงสมอง “คีนมา”
สร้างสรรประโยชน์คุณค่าให้แก่ตน ให้แก่สังคม
ได้อีกยิ่งขึ้น

คนที่หลุดพ้นไปตามลำดับ ยิ่งเป็น
สกิทาฯ ยิ่งเป็นอนาคาฯ อนาคาฯนี้จะไม่มีการ
หรือก กามหมดเลย ไม่ต้องสุขต้องทุกข์กับกาม
เรื่องผู้หญิงผู้ชายเฉยๆ จะเรียกว่ากามตายด้าน
ก็ได้ แต่ที่ยังไม่หมดก็ส่วนเศษกิเลสที่เหลือ อนาคามี
จะยังมีรูปราคะ อรูปราคะหรือเศษฐลีของภวตัณหา

ที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงของความต้องการจะแสดงออกมาทางกายทางวาจาแล้ว แม้เรียกว่า ราคะ ก็เป็นราคะหรือกิเลสที่เกี่ยวกับ“รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสสกาย” ที่เหลือเพียงระริกระริวร้าวร้ายเป็นเศษเล็กเศษน้อยอยู่ภายใน ไม่มีฤทธิ์แรงที่จะแสดงออกทางกายทางวาจาเลย มันเกิดในใจที่ใด เจ้าตัวก็จะรู้สึกซังซังตัวเองที่มันยังไม่หมด มันจะไม่มีความสุขเลย เกิดเมื่อไหร่มันทุกข์เมื่อไหร่ จะไม่สนองกิเลสรูปาคะ-อรุปาคะของตนแล้ว ไม่เสพสมสุขสมแล้ว มีแต่จะอึดอัดเห็นเป็นทุกข์ที่ชัดเจนแล้วก็จะพยายามล้างของตัวเองให้หมด กิเลสส่วนเหลือนี้ไม่มีฤทธิ์มีแรงไม่มีทางที่จะออกมาทำลายโลก ไม่เป็นภัยต่อโลก อนาคามีจะหมดปัญหาเรื่องกามภายนอกหรือเรื่องรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสสกาย และจะไม่แย่งชิงทรัพย์ศฤงคารลาภยศของมนุษย์แล้ว จะไม่สะสมลาภยศที่เป็นวัตถุสมบัติแล้ว คนระดับอนาคามีจึงไม่มีพิษไม่มีภัยในสังคัมแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกาม เรื่องลาภยศ จึงเป็นหลักประกันอันสำคัญของความเป็นมนุษย์ในสังคัมที่จริงยิ่ง ไว้ใจได้แน่แท้

ส่วนกิเลสมานะสังโยชน์ ที่ยึดดี ถือตัว ซึ่งก็ไม่ใช่การยึดถือที่แรงที่มากเลย เป็นแค่เศษธุลีการยึดดีการถือตัวอยู่น้อยเต็มทีแล้ว ไม่มีฤทธิ์ที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครเลยแล้ว เป็นกิเลสส่วนเหลือที่จะต้องเรียนรู้อ่อนส่วนเหลือของตน แล้วกำจัด

ของตนให้หมดสิ้น และกิเลสอุทธัจจะ ที่เป็นธาตุละอองส่วนเหลือเศษกิเลสอนุสัยอาสวะ ยิ่งเป็นเศษกิเลสสุดท้าย ที่ไม่มีฤทธิ์มีแรงอะไรที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครเลย แม้แต่ตนเอง เพียงแต่เศษปลายท้ายสุดที่ตนจะเก็บจะเซ็ดถูให้สะอาดหมดจด ไม่ใช่กิเลสที่ทำทุกข์ทำภัยใดๆให้แก่ใครทั้งตนทั้งผู้อื่น เป็นเพียงส่วนเหลือสุดท้ายเป็นอนุสัยอาสวะ ก็ต้องใช้“วิชชา”ความรู้ตัวแท้ทำการล้างชำระกันให้ถึงความสะอาดหมดจดให้ได้เป็นที่สุด จนครบถ้วนทั้ง“อุทธัจจสังโยชน์”และ“อวิชชาสังโยชน์” อันเป็นความรอบรู้จบครบบริบูรณ์ ไม่เหลือเศษแม้“อวิชชาสวะ” ซึ่งได้แก่... เศษปลายของยังมิรู้ความสิ้นสุดจบครบทุกสภาวะของความเป็น“เจตวิมุตติและปัญญาวิมุตติ” จึงจะเป็นอรหันต์

เพราะฉะนั้นคนที่เป็นอย่างนี้ไปทำงานอยู่ในสังคัม ช่วยเหลือมนุษยชาติ มีหลักประกันที่มันไม่ไปโกง มันไม่ไปโลภ มันไม่ไปแย่งไปชิง มันไม่โลภโมโหโหด ไม่ไปเอาของใคร ที่จะสร้างสรร ให้เขา-ให้เขา-ให้เขา จะแบ่งแจก จะไม่มีอคติ ไม่ลำเอียง โดยเฉพาะที่จะลำเอียงมาเข้าข้างตัว เข้าข้างครอบครัวของตัวเอง เข้าข้างพรรคพวกของตัวเอง หมู่ฝูงของตัวเอง มันจะไม่ลำเอียง มันจะซื่อสัตย์สุจริตจริงๆ อย่างยั่งยืน ไม่กลับกลอก ไม่มีอะไรจะมาเปลี่ยนแปลง จะมาหักล้างความเป็นธรรมที่บรรลุแล้วนี้ได้เลยชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

เที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง)
ไม่มี การเปลี่ยนแปลง (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มี
อะไรจะ มาหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ
(อสังกุปปัง)

วีรชน หรือวีรบุรุษในสังคมไทย
มากมาย พอได้อำนาจวาสนา ขึ้นมาเป็นผู้บริหาร
ไม่ช้าไม่นานก็จะพากันลุ่มหลงเงินตราและบำนาญ
จากวีรบุรุษก็กลายเป็นเวรบุรุษในที่สุด และทุก
ยุคทุกสมัยที่ผ่านมาผู้นำหรือผู้บริหารติดอบายมุข
เขาก็ย่อมจะเอาอบายมุข (คาลีน-หวยออนไลน์
 ฯลฯ) เข้ามาบริหารประเทศด้วย หรือถ้าผู้นำลุ่ม
หลงเงินตรา ก็จะพบบ้าไปกับเมกะโปรเจ็ค และ
ตัวเลขของจีดีพี. โดยละเลยคุณภาพชีวิตของ
ประชาชน

ดังนั้นหากผู้นำผู้บริหารติดยึดใโนโลกีย์
มากเท่าใด ก็จะสามารถ ทำเพื่อประชาชนได้น้อย
เท่านั้น ส่วนคนที่หลุดพ้นจากโลกีย์ออกมาได้
คนเหล่านี้จะทำงานให้แก่สังคมอย่างมีคุณภาพ
อย่างมีคุณค่า อย่างวิเศษ นี่คือธรรมะของ
พระพุทธเจ้าที่อยากจะให้มาพิสูจน์กัน ทำทนายให้
มาพิสูจน์ นี่เป็นความเห็นของอาตมา

อาตมาเข้าใจพุทธศาสนาว่าทำให้คนที่
บรรลุธรรมมีคุณธรรมคุณสมบัติอย่างนี้ ส่วนใคร
ไม่เห็นอย่างอาตมา ก็ว่าที่อาตมาพูดนี้ผิด ก็แ
นอน คุณก็ไม่เอา คุณก็จะไปเอาตามศาสนาพุทธ

ที่คุณเข้าใจว่า โสคาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์
จะต้องออกป่าออกเขาออกถ้ำ หรือนั่งสมาธิ
สะกดจิต ไม่ได้เข้าใจอย่างที่อาตมาสาธยายนี้
เมื่อคุณฟังอาตมาอธิบายแล้ว คุณไม่เห็นด้วย ก็
ไม่เป็นไร คุณก็ไม่ต้องเอา คุณก็ไปเอาอย่าง
ที่คุณเชื่ออย่างโน้นแหละว่าถูกต้อง เพราะมีครูบา
อาจารย์สอนกันมานาน คุณจะอ้างอิงอย่างไร
ก็ไป เพราะอาตมาก็ยืนยันว่า มีหลักฐานในพระ
ไตรปิฎกนี้ละ แม้แต่อรธกถาจารย์อาตมาเองก็
ไม่ค่อยจะเอาด้วย เท่าไหร่ ที่อาตมาเอาเป็นหลัก
มายืนยันก็เอาจากพระไตรปิฎกนี้แหละ

เพราะฉะนั้นคนที่บรรลุก็จะเป็นคนที่
อาตมาพูด จะมาทำงานให้แก่สังคม โดยเฉพาะ
มาทำงานการเมือง มาทำงานบริหาร มาทำงาน
ช่วยสังคมมนุษยชาติ อาตมาขอยืนยันว่าคนที่
เป็น อริยบุคคลนั้น ไม่ใช่คนที่ไม่รู้โลก ไม่รู้โลกีย์ ไม่
รู้สังคม ไม่รู้ว่าภพยศสรรเสริญเขาเป็นยังไงเขา
แย่งชิงกันยังไงอาจจะไม่ลึกซึ้งตรงที่ว่าไม่มีเหลี่ยม
คู่แข่งไม่เก่ง ไม่มีเหลี่ยมเล่ห์กลโกงอย่างเขา
อาจจะไม่เก่งอย่างนั้น แต่จะรู้ว่ามันคืออะไร มัน
แย่งกันอย่างไร แล้วก็มาช่วยกันปรับ มาช่วย
กันทำงานให้แก่สังคมได้อย่างมีหลักการ เพราะ
ฉะนั้นคนชนิดนี้แหละ อย่างที่อาตมากล่าวแล้ว
จะเป็นคนที่มาพากันปฏิบัติใหม่ มาประพฤติอยู่
กับสังคมไปทำงานการเมืองใหม่ช่วยมนุษยชาติในสังคม

๑๘

งานการเมืองคือ
งานที่ไปทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง
คนเหล่านี้ถ้าไปอาสาทำงาน
เพื่อบ้านเพื่อเมือง เป็น
นักการเมือง หรือคนทำ
งานการเมือง ในสังคม
คุณลองคิดดูซิว่าคนเหล่านี้
เป็นคนที่จะพอรับได้มั๊ย ?

เพราะไม่ใช่คนโง่ แต่เป็นคนรู้
สังคม จะรู้เศรษฐศาสตร์ จะรู้สังคม
ศาสตร์ จะรู้การเมือง หน้าที่ที่เขาทำอยู่ในสังคม มี
“อนวัชชะ” ฐานะที่ไม่มีโทษอะไรต่าง ๆ นานา และ
งานที่จะเป็นประโยชน์ในสังคมที่ต้องใช้ต้องอาศัย
เพราะฉะนั้นผู้ที่จะไปรับหน้าที่เป็นนัก
การเมือง คือผู้ไปทำงานรับใช้ประชาชน รับใช้สังคม
แท้จริง จะช่วยสังคมมนุษยชาติได้อย่างมาก อาตมา
พูดมานาน มามากแล้วว่า การเมืองคือการ
เข้าไปรับใช้ประชาชน ไปอาสาเสียสละให้แก่สังคม
ไม่ใช่ไปทำมาหากิน เพราะฉะนั้น โสดาฯ สกิทาฯ
โดยเฉพาะชั้นอนาคาคาศีขึ้นไปนี้ เป็นคนไม่มีโลกธรรม
ไม่ติดแล้วลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข ถึงขั้นทำ
งานฟรีได้จริง ไม่ติด เพราะฉะนั้นเรื่องทุจริต ซึ่
โกง ไม่ซื่อสัตย์ ไม่มีแล้ว คนชนิดนี้ คุณคิดดูซิว่า
ไปทำงาน ให้แก่สังคมมันจะเป็นอย่างไร เมือง
ไทยเป็นเมืองพุทธนะ ถ้าเชื่อว่า ที่อาตมาพูดมา

นี้เป็นทฤษฎีของพระพุทธเจ้า
ที่ถูกต้อง ลองมาศึกษาดูสิ
อาตมาก็เสนอว่าของพระ-
พุทธเจ้า เป็นอย่างนี้ คุณ
ฟังแล้วเชื่อเข้าใจเห็นด้วย ก็
มา ถ้าไม่เห็นด้วยก็ไม่มา
มีอิสระภาพที่จะไม่เอา ไม่
มีปัญหาอะไร

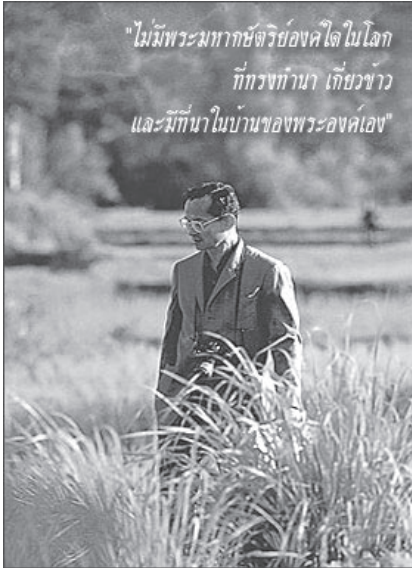
อาตมาทำงานมา
ถึงวันนี้แล้ว เห็นสังคมประเทศไทย ที่
เป็นเมืองพุทธ คงมีบารมีของศาสนาพุทธอยู่พอ
สมควร กำลังจะเปลี่ยนการเมือง เป็นการเมือง
ใหม่ อาตมาก็เสนอแนวคิดที่จะมีอาริยบุคคลดัง
กล่าวนี้นี้เข้ามาร่วมกัน พยายามจะเลือกจะเฟ้น
อย่างไรก็ว่ากันไป เอามาให้ทำงานการเมืองใหม่ดัง
กล่าวนี้นี้ ถ้ามีคนชนิดนี้มาทำ เชื่อใหม่ว่า จะ
เป็นการเมืองใหม่ ชนิดเป็นอาริยบุคคล คือมี
คนที่เข้ากระแสโลกุตระ โสดาฯ.. สกิทาฯ.. อนา
คาฯ.. อรหันต์ฯ มาช่วยทำงานช่วยสร้างประโยชน์
ให้แก่มวลมหาประชาชน *พุทธชนที่ตายะ* ช่วยให้
ปวงประชาชนเป็นสุข *พุทธชนสุขาเยะ* และช่วย
อนุเคราะห์โลก *โลกานุกัมปายะ* อย่างเป็นจริง

(ต่อฉบับหน้า)

๑๑/๑๓ ๑๙

๑ พฤษภาคม วันกำเนิดชนชั้นยากไร้พันธุ์ใหม่

วิสัยทัศน์ของรัฐบาล คือตัวกำหนดวิถีชีวิตของ
ประชาชนตลอดมา

รัฐบาลโกง ประชาชนก็โศคร้าย

รัฐบาลโง่ ประชาชนก็ยิ่งโศคร้ายมากขึ้น

แต่ดูเหมือนคนไทยก็แจ๊คพอดโศคร้ายซ้ำซ้อน
มายาวนานเหลือเกินนะครับ

เมื่อรัฐบาลจะต้องดูแลทั้ง ‘เกษตรกร’ และ
‘กรรมกร’ ที่หั่งไหลเข้าภาคอุตสาหกรรมอย่างกับทำ
ฝน ถามว่ารัฐบาลหรือภาครัฐตัดสินใจเลือกใคร ?

คำตอบก็คือเลือก ‘เจ้าของกิจการ’

ระบบการเมืองเป็นระบบการจัดการ ดูแลผล
ประโยชน์ให้กับชนทุกชั้น หรือทุกกลุ่มผลประโยชน์

เมื่อเราหันมาพัฒนาประเทศด้วย ‘อุตสาหกรรม’
ชนชั้นแรงงานจึงกลายเป็นกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ที่ละเลย
เขาไม่ได้เลยเช่นกัน

กลุ่มแรงงานมีกำเนิดมาจากคนในสังคมเมืองและ
จากพี่น้องชาวเกษตรกร รวมไปถึงลูกหลานของเขา

ยิ่งระบบเกษตรถูกละเลย ต่างก็ทิ้งไร่นามาตาย
คาบหน้าในสังคมเมืองมากมายมหาศาล

ต้องจำจากพ่อแม่พี่น้อง จากญาติมิตร จากท้อง

ถิ่นที่คุ้นเคยแต่อ่อนแอออก มามีชีวิตรับค่าแรงไปวันๆ ทำงานตามเวลา ถึงเวลาต้องคอยกักรับทำงานเป็นระบบเป็นชีวิตที่น่าเวทนานะครับ

คุณค่าของงานก็ช่างแตกต่างกันอย่างลิบลับจากชีวิตเจ้าของกิจการ มีแผ่นดินของตัวเอง ตื่นเช้ารับอากาศสดชื่น เดินไปขุดปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร กลายมาเป็นชีวิตเร่งรีบ ไม้เป็นตัวของตัวเอง ปากกัดตีนถีบวันต่อวัน

บ้างก็มาเป็นลูกจ้างให้ถ้าแก่

บ้างก็มาเป็นคนงานในบริษัท

กองทัพเกษตรกรแตกสลาย กระจัดกระจายไปตามหัวเมืองใหญ่่น้อย

เป็นชนชั้นต่ำต้อยเนื่องจากมีรายได้น้อยกว่าชาวบ้านทั่วไป

สังคมอุตสาหกรรมผลิตชนชั้นที่ยากไร้และอ่อนแอ ฟังคนไม่ได้

กิจการเจ๊ง คนทำงานแทบจะฆ่าตัวตาย เป็นความทุกข์ของชีวิตแสนสาหัส

หากเปรียบเทียบเป็นชีวิตครอบครัว รัฐ

คือพ่อแม่ที่ต้องเลี้ยงลูก ๒ คน เกษตรกับอุตสาหกรรม เราจะพบการทุ่มโถมที่ต่างกัน

อุตสาหกรรมเสียดังกว่าเสมอ

รัฐดูแลเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ

นับเป็นความลำเอียงที่เห็นได้ชัดเจน

รัฐได้ภาษี ได้ความเจริญที่เป็นตัวเลข มี

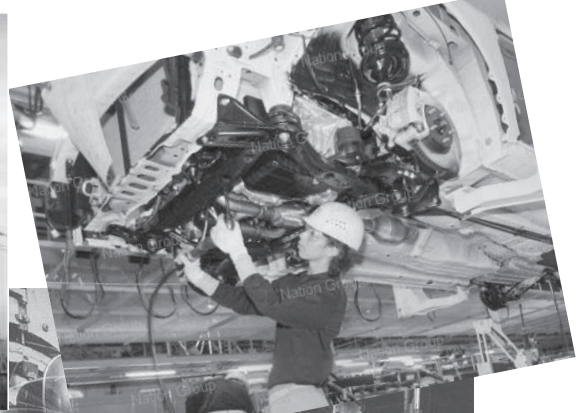
GDP ที่เติบโต

เมื่อรัฐต้องการโชว์ผลงานเป็นรูปธรรม รัฐก็ต้องเลือกอุตสาหกรรมแม้จะต้องทำลายสิ่งแวดล้อม ทำลายวิถีชีวิตชุมชน รัฐก็จะทำดังที่ปัจจุบันก็เห็นกันจะจะ

Back to the nature กลับคืนสู่ธรรมชาติ อาจจะมองไม่เห็นทางเลย แต่ก็น่าจะทดลองดู

เรื่องของเกษตรกรอินทรีย์ เกษตรธรรมชาติ ปลูกในสิ่งที่กินกินในสิ่งที่ปลูกตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ก็ยังจะเป็นทางรอดของชีวิต

คนทำงานใช้แรงงาน ถ้ามีทางเลือก ชีวิต

ก็จะไม่เครียด

หนักหนาาก็กลับไปทำไร่นา ตามแนว
เศรษฐกิจพอเพียงของเราก็ได้

ชีวิตคนใช้แรงงาน ไม่ค่อยมีโอกาสเรียน
รู้ รัฐต้องดูแล เอาใจใส่

รวมไปถึงการติดอาวุธทางปัญญา ให้เขา
รู้อยู่รู้กิน รู้อันตรายของลัทธิบริโภคนิยม

เขามีการรณรงค์อายุไม่เกิน ๑๘ ห้ามเข้า
สถานเริงรมย์บางแห่ง บ้างก็ห้ามซื้อเหล้า
พื้นที่รอบๆ สถานศึกษาไม่ควรมียานขายเหล้า

ละครบางเรื่องอายุไม่ถึง ๑๓ ขวบห้ามดู
เรามีกฎ มีกติกายะยะ
แต่ชนชั้นแรงงานมีอะไรคุ้มครองเขาหรือ
ไม่ น่าคิดนะครับ

หรือเขาเกิดมาเพื่อเป็นเหยื่อนายทุน
อย่างเดียว !

รศ.ศรีศักร วัลลิโภดม นักวิชาการอิสระด้านโบราณคดี

โดย อัมภา สันติเมทนีดล

เรื่อง ปัญหาเอ็มโอยู ๒๕๕๓ และบันทึกการประชุมเจปซี.ไทย-เขมร

ในรายการ “เจาะข่าววงใน” ออกอากาศทางเอเอสทีวี วันที่ ๓ ธ.ค. ๒๕๕๓

ปัญหาที่เขাপระวิหาร ?

อัมภา - นายกฯ อภิลิทธิ์มองว่าเอ็มโอยู (บันทึกความเข้าใจระหว่างไทย-กัมพูชาว่าด้วยการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนทางบก) ๒๕๕๓ จะเป็นเครื่องมือต่อรองกับกัมพูชาในเรื่องการรุกรานเขตแดน อาจารย์มองตรงนี้อย่างไร ขณะที่กัมพูชายังอยู่ในดินแดนข้อพิพาท และไม่สามารถจะผลักดันออกไปได้เลย

อ.ศรีศักร - คิดว่านายกฯ อภิลิทธิ์เอาข้อได้เปรียบเล็กๆ น้อยๆ ของเอ็มโอยู ที่ได้คราวที่แล้ว ที่ทำให้การตัดสินใจจากมรดกโลกต้องเลื่อนออกไปมาเป็นข้ออ้างแล้วไม่ทำอะไรให้มันดี ข้อได้

เปรียบนั้นมันชั่วคราวเท่านั้นเอง แต่ตอนหลังจะเสียเปรียบ คือว่า เขมรไม่ได้ปฏิบัติตามเอ็มโอยู ส่งกำลังเข้าไปในพื้นที่ที่เป็นเขตพิพาทอยู่ นั่นเราได้เปรียบ ทำให้มรดกโลกต้องเลื่อนแล้วเราจะวอล์กเอาท์ (การประท้วงด้วยการออกจากห้องประชุม) มันก็กระเทือนมรดกโลกทั้งหมด เพราะเป็นเรื่องข้อพิพาททางดินแดนที่มรดกโลกไม่ควรจะเกี่ยวข้อง นั่นคือข้อได้เปรียบของเรา

เมื่อท่านนายกฯ อธิบายก็เห็นว่าได้เปรียบ แต่ปัญหาคือว่า เขมรก็ยังอยู่ในพื้นที่ที่ลวงละเมิด ยังทำหนักเข้าไปอีก อาศัยพื้นที่พิพาทส่งคนเข้าไปประชิดชายแดน ครอบครองพื้นที่แบบปรปักษ์ตลอด แต่เรารักษากติกาเอ็มโอยูถอนทหารออก เขมรก็รุกเอา รุกเอา แล้วทำ

อะไรไม่ได้ เห็นไหมข้อนี้ได้เปรียบเพียงชะลอการตัดสินใจเรื่องมรดกโลกเท่านั้นเอง แต่เปิดโอกาสให้ทีมพูชาเข้าไปยึดแผ่นดินต่อ

อัมภา - จนบัดนี้แล้วมันใกล้ประชุมมรดกโลกคราวหน้าแล้ว

อ.ศรีศักดิ์ - นั่นคือปัญหา เพราะฉะนั้นการบอกว่าชัยชนะเพียงเล็กน้อยๆ ไม่สำคัญหรือครับ เอ็มไอยูจะพันพินเอาที่หลัง

สืบเนื่องจากเรื่องเอ็มไอยู มาถึงการจัดการมรดกโลกครั้งต่อไป มีการเตรียมการใหม่ว่าฝ่ายไทยมีความเห็นจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดมรดกโลกแบบไหน อย่าทำงูบงิบนะ การทำมาสเตอร์แพลน (แผนแม่บท) ของมรดกโลกงูบงิบกันทำในกลุ่มเล็กๆ นักวิชาการไทย นักวิชาการต่างประเทศ ไม่เคยเปิดเผยตั้งแต่แรกแล้ว เพราะฉะนั้นมาสเตอร์แพลน(แผนแม่บท)ต้องเปิดให้เห็นว่าเป็นอย่างไร ต้องเปิดประชาพิจารณ์ก่อน เพราะมรดกโลกมันกินพื้นที่ที่คนเสียประโยชน์ ไม่ใช่คนกรุงเทพฯ ไม่ใช่คนพนมเปญ แต่คนทั้งสองฟากของพนมดงรัก ทั้งไทยและเขมรที่อยู่ในท้องถิ่น เขาเป็นส่วนสำคัญ เขาต้องรับรู้ เพราะเมื่อไปกระทบเขา เขาต้องย้ายถิ่นฐาน บ้านแตกสาแหรกขาด อันนี้เคยทำไหม ทุกอย่างต้องเปิดเผย มาสเตอร์แพลน (แผนแม่บท) เพื่อประชาพิจารณ์

เอาละยังไม่นำเข้าสู่มรดกโลกในประชุมนานาชาติ ฝ่ายไทยต้องจัดการอธิบายตรงนี้

ความเห็นเราอย่างไร และจัดการอธิบายตรงนี้ต้องคำนึงถึงพื้นที่ในเขตประเทศไทย และคนที่เขาเสียผลประโยชน์ เขา(รัฐบาล)ไม่ทำ

อัมภา - แก่ใจ มาตรา ๑๕๐ มีผลจะไม่ต้องทำตรงนี้ด้วย ใช่ไหมคะ

อ.ศรีศักดิ์ - ผมคิดว่าอาจจะสืบเนื่องเป็นอย่างนั้นแล้วแต่การอธิบาย แต่เห็นที่ชัดเจน เขาไม่ได้ทำตรงนี้ ไม่ได้เตรียมการ ๑. ผลักดันกับพูชาออกไปนอกเขตข้อพิพาท ๒. เตรียมแผนมรดกโลกฝ่ายไทยไว้อย่างไรเพื่อไปจอย(ร่วมมือ)กับเขา เพราะฉะนั้นแผนนี้ต้องประชาพิจารณ์ครับ โดยเฉพาะคนในท้องถิ่น และคนที่สนใจทุกภาคส่วน แต่ไม่ควรทำงูบงิบในกลุ่มของกรมศิลปากร กระทรวงต่างประเทศ กระทรวงวัฒนธรรมไม่พอครับ

อัมภา - แล้วเจบีซี (บันทึกการประชุมของคณะกรรมการร่วมเขตแดนไทยกับพูชา)ทำไมต้องรับนำเข้าสภาเพื่อรับรอง

อ.ศรีศักดิ์ - นี่ผมก็ไม่รู้ทำอะไร เพราะฉะนั้นเจบีซีต้องระวัง ผมไปพบท่านนายกฯ กับ *หม่อมหลวงวัลย์วิภา จรูญโรจน์* นานแล้วที่ทำเนียบ เราก็เสนอว่า ต้องมีการแบ่งปันเขตแดนกันอย่างถูกต้องตลอดสาย แล้วไม่ใช่มองเฉพาะแผนที่ ต้องเดินดูแล้วต้องมีประชาพิจารณ์ทุกชั้นตอน โดยเฉพาะคนที่เป็นโลคัลสเตคโฮลเดอร์ (local stakeholder คนในพื้นที่ซึ่งมีส่วนได้ส่วนเสีย) ต้องรับรู้แต่ขณะนี่เจบีซี ที่ทำประชาชนไม่รับรู้เลย แล้วก็จัดฉาก โกรจัดฉาก กระทรวงต่างประเทศใช้ใหม่ พวก

ผมยังไม่รู้เขาทำเจบีซีไปถึงไหนแล้ว คนท้องถิ่นก็ไม่มี นี่คือความผิด ผิดเจตนากรรม คุณกำลังจับจิบทำกัน ไม่ต่างอะไรที่วัวทำกันไม่ก็คน

อัมภา - นำเป็นห่วง แล้วที่ ดร.อดุลย์ (ศ.ดร.อดุลย์ วิเชียรเจริญ อดีตกรรมการมรดกโลก) เสนอว่า ไทยควรถอนตัวออกจากอนุสัญญาเวียนนา จะได้ไม่ต้องรับผิดชอบ

อ.ศรีศักดิ์ - เรื่องนี้ผมเห็นด้วย หลายคนก็เห็นด้วย ถอนมันออกเลยมรดกโลก เราไม่ต้องเป็นสมาชิกก็ได้ มีแต่เสียผลประโยชน์ แต่ถามว่า อะไรที่ไม่ถอน ต้องไปถามรัฐบาลดู เพราะมันมีกลุ่มผลประโยชน์ทับซ้อนอยู่มากมาย คนเหล่านี้เป็นพวกมีความรู้สึกข้ามชาติ ไม่เคยคิดถึงผลประโยชน์ของชาติ หรือคนในชาติเลย

อัมภา - มันจะเป็นปัญหาใหม่ถ้าถอนออกมา เราจะถูกประณาม แล้วเสียอะไรบ้างไหม

อ.ศรีศักดิ์ - เสียหายอะไร ไม่เสียหาย เราได้รักษาทรัพยากรของเรา ดินแดนของเรา ชีวิตของประชาชนที่เป็นคนข้างล่าง แต่ไม่ยึดกับพวกนายทุนข้ามชาตินะครับ เมืองไทยผมคิดว่าปิดประเทศสัก ๕ ปี คนจนยังอยู่ได้ แต่คนที่ตายห้าหมื่นคือพวกนายทุน

อัมภา - แสดงว่ามีผลประโยชน์อยู่เบื้องหลังใช่ไหม พวกมหาอำนาจ

อ.ศรีศักดิ์ - แน่นอนที่สุดเลย เฮกันเข้ามา มันก็สืบเนื่องตั้งแต่ศาลโลกแล้วไม่ใช่หรือ เพราะเบื้องหลังการตัดสินคดีศาลโลก สมัยจอมพลสฤษดิ์

คนไทยส่วนหนึ่งไม่ได้รับเฉพาะเสียพระวิหาร รับเสียดินแดนเลยนะ โดยเฉพาะหลักๆ บางอย่างของคนในกระทรวงการต่างประเทศ ทำมาตลอดถึงเกิดการเสีย กลุ่มหนึ่งคิดว่าไม่ควรให้เสียเขตแดนเอาเฉพาะตัวปราสาท นี่ก็สอดคล้องกับที่จอมพลสฤษดิ์ทำ ไม่ยอมเสียเขตแดน แต่เฉพาะเสียตัวปราสาท จึงไม่ยอมรับพื้นที่ทับซ้อน แต่ผมคิดว่ามีคนไทยกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ยอมรับกติกาสากล โดยเฉพาะพวกกระทรวงต่างประเทศแล้วสืบเป็นประเพณี

อัมภา - คิดว่าเราสูญเสียดินแดนไปแล้วในช่วงนั้น

อ.ศรีศักดิ์ - เพราะเขาต้องการความเป็นสากล เขามองประวัติศาสตร์แบบหยุดนิ่งตรงนั้นคือการตัดสิน มันก็เกิดผลขึ้นมากระทบตอนเอ็มโอยู ๕๓ เพราะคนจัดทำคือกระทรวงต่างประเทศกับกรมแผนที่ ซึ่งเสนอรัฐบาล หมายความว่าคุณยังครึ่งหนึ่งต่อสองแสนอยู่

อัมภา - ใช้ได้อย่างไรแผนที่ หนึ่งต่อสองแสน

อ.ศรีศักดิ์ - ผมว่ามันเป็นความล่าช้าทางปัญญา ยอมรับฝรั่งมันครอบอย่างไรก็ได้ หนึ่งต่อสองแสนมันไม่แอกคิวดเลท (แม่นยำ) เพราะไม่ได้ใช้แผนที่ดาวเทียมเท่าไร สมัยรัชกาลที่ ๕ มีดาวเทียมหเรอ ไม่มี เริ่มใช้แผนที่ทางอากาศจริง สมัยจอมพลสฤษดิ์ที่เกิด หนึ่งต่อห้าหมื่น แล้วขยายเป็นหนึ่งต่อสองแสนห้าขึ้นมา นั่นมันขึ้นกับภาพถ่ายทางอากาศ ทหารอเมริกันทำแผนที่ขึ้นเองทำไม่เราไม่ใช่ตรงนั้น เราใช้ หนึ่งต่อสองแสนทำไม่

ซึ่งคิดสำรวจแบบฝรั่งเดิมอันนี้ก็รีเลท (เชื่อมโยง) กับการปักเขตแดน ถามว่าทำไมไม่ปักจากเขา พระวิหารลงมา ปักทำไมตั้งแต่หลัก ๘๓ ช่องสง่า ลองปักเขต เขาพระวิหาร เราจะรู้ว่า เขาพระวิหาร อยู่ในสันปันน้ำเรา ตรงที่ภูเกิลเอิร์ท (การกำหนด พิกัดพื้นที่ในโลก จัดทำโดย บริษัทกูเกิล) พุดไ้ว มันอยู่ในสันปันน้ำเรา แต่อันนั้นไม่ว่ากัน เพราะ ตัวเขาพระวิหารมันเป็นจอยยื่นไป ถ้าวางเส้น ตรงนั้นเขมรก็เสียดินแดนเพราะเขาพระวิหารยื่นไป มันก็ต้องมองไล่ไปขอบเขา พอดำจากช่องสง่า ลงไปมันวากวน ถ้าเข้าไปเขตเราเขตเขา ที่นี้ต้อง เดินพิสูจน์หลักมันตรงใหม่ โดยใช้หลักสันปันน้ำ และต้องใช้แผนที่ที่แอคคิวเลท (ซึ่งมีความแม่นยำ) ใหม่ ก็ไม่ทำ นี่หน้าที่ที่เจบีซีต้องทำ แล้ว คุณทำอะไร คุณยังใช้หนึ่งต่อสองแสนอยู่ มัน ห่วยแตก แกรมไม่ทำประชาพิจารณ์ด้วย เวลานี้ ุงจับกันหมายความว่า

อัมภา - ชัดเจนใหม่ถ้าเอาเข้าสภา ไทยต้องสูญเสียดินแดน

อ.ศรีศักร - ผมคิดว่าคนในรัฐสภาเขาไม่ได้สนใจ หรือเพราะประกอบด้วยนักการเมืองนานาชนิด ซึ่งไม่เห็นประโยชน์คนข้างล่างเลย โดยมากเป็น พวกพ่อค้านายทุนข้ามชาติทั้งนั้น มันก็เสร็จใจ

อัมภา - อย่างนี้ก็แย่ พันธมิตรฯออกมายังมองว่าเป็นความวุ่นวาย แทนที่จะมองว่าเป็นบทเรียนของประเทศชาติร่วมกัน

อ.ศรีศักร - เขาไม่คิดอย่างนั้น

อัมภา - อาจารย์เห็นด้วยใช่ไหมที่พันธมิตรฯ ต้องออกมา

อ.ศรีศักร - ต้องเคลื่อนไหว แต่ต้องมีเหตุผลที่ถูก ต้อง ที่บอกว่าให้เขมรต้องถอยออกไปนอกพื้นที่ พิพาท ถ้าคิดว่าเอ็มโอยูดี นั้นเป็นข้อได้เปรียบ แต่รัฐบาลไม่ทำ อันที่สอง ต้องทบทวนเรื่องสันปันน้ำ นั้นละตัวผูกมัดคุณอภิสิทธิ์ ถ้าสันปันน้ำ คุณต้องเช็ก (ตรวจ) จากเจบีซีแต่ใหม่ใช้เจ็ก (ตรวจ) จากช่องสง่าลงไปถึงดงเร็ก เพราะตรงนั้นแผนที่ กลุมเครือ เพราะสันปันน้ำมันวกไปวกมา ต้อง ตกลงกันเอง แต่ตกลงต้องประชาพิจารณ์ทุกภาค ส่วน เพราะฉะนั้นคนที่เป็นกลไกสำคัญที่สุด หนึ่ง กรมแผนที่ สอง กระทรวงต่างประเทศ ต้องจัดการ อันนี้ต้องทำ

ที่นี้แผนที่ก็มีจุดอ่อน เพราะเวลาใช้ไม่ลง พื้นที่ แล้วไม่เบสออนสเต็กโฮลเดอร์ (ไม่คำนึงถึงผู้มีส่วนได้เสียเป็นหลัก) เพราะกรณีนี้มีที่แก่ง ผาไค ที่เวียงแก่น ซึ่งชนเขตแดนลาว-ไทย จะเห็นว่า แม่น้ำโขงมันไหลผ่านเชียงแสน เชียงของ สันสุดเวียงแก่น เริ่มจุดที่มีแก่งเยอะ น้ำ โขงไหลผ่านสองฝั่ง แต่พื้นที่เป็นของลาว ตอน นั้นมันมีที่บริเวณแบ่งเขตแดนกันอยู่ เขาแบ่งเขตแดนแล้วโดยกรมแผนที่ไปแบ่ง แต่กรมแผนที่นี้ เขียนเขียนภาพถ่ายทางอากาศไม่ได้ลงไปสำรวจ ปราบกว่าชาวบ้านเขาบอกเขาเคยอยู่ในเขตไทย กลายเป็นไปอยู่ในเขตลาว กรมแผนที่ไม่ได้สนใจ เรื่องประชาพิจารณ์ ไม่เคยเห็นคนที่อยู่ตรงนั้น

นั่นเป็นเรื่องของความเป็นจริง และกำลังจะเป็น ปัญหาต่อไป แม้ถึงภูชี้ฟ้า อีกหน่อยเราก็ต้อง ทะเลาะกับลาว

อัมภา - กระทรวงต่างประเทศก็ไม่เคยลงไปในพื้นที่ สำนวญประชาชนอย่างแท้จริง

อ.ศรีศักร - ไม่เคย พวกนี้ก็คือเป็นแบบต้องสากล แต่งสุท เป็นขุนนาง ทำตัวสากลว่า ฉันต้องเป็น แบบฝรั่งเท่านั้นเอง

อัมภา - ถัดถึงวันประชุมมรดกโลกปีหน้า ถ้าวรัฐบาล ยังปล่อยอย่างนี้ก็เเย่

อ.ศรีศักร - ไม่ว่ารัฐบาลไหนมันก็ปล่อย ผมไม่เห็น รัฐบาลไหนเอาจริงนี้ มันอันตราย แต่คนที่เดือด ร้อนคือประชาชน ก็สมควรแล้วที่ประชาชนต้อง สร้างอำนาจการต่อรอง

ผมคิดว่า การเคลื่อนไหวของภาคประชาชน ขณะนี้ ไม่ว่าจะเสื้อแดง เสื้อเหลือง ไม่ใช่การล้ม ล้างรัฐบาล มันเป็นการสร้างอำนาจการต่อรองขึ้น มาว่ารัฐบาลทำอะไรต้องคำนึงถึงภาคประชาชน ฉะนั้นจะต้องต่อรอง แต่เขามองว่าการต่อรอง เป็นความวุ่นวาย เป็นการปฏิวัติที่รุนแรง มัน ไม่ใช่ นั่นคือผู้ที่มีอำนาจมักคิดอย่างนั้น ใ้ขณะนี้ มาปฏิวัติมาล้มล้างหรือก็ต้องปราบปราม จริงๆแล้ว การรวมตัวของประชาชนขณะนี้ มันแสดงให้เห็นถึง อำนาจการต่อรองซึ่งกำลังเปลี่ยนมาเป็นพลังของ ประชาชนเพิ่มขึ้น ฉะนั้นการเคลื่อนไหวขณะนี้ หลายกลุ่ม ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่ดี

อัมภา - แล้วการประชุมมรดกโลกที่ผ่านมาให้กัมพู

ชาเป็นผู้ประสานงาน บริหารจัดการ หมายถึงอย่างไร
อ.ศรีศักร - ก็เียงตามเคย เพราะกัมพูชามันหากิน อยู่กับพวกมรดกโลก รวมทั้งนักวิชาการข้ามชาติ ของเมืองไทยทั้งหลาย

อัมภา - คุณสุวิทย์ (สุวิทย์ คุณกิตติ) ยังไม่รู้เรื่อง อีก ไปเซ็นลงนามรับรอง

อ.ศรีศักร - คุณสุวิทย์ แก่ทำตามสั่ง แต่คนกรอบ แก่ก็ทำไม่เป็น แก่ก็ปล่อย ไม่มีความรู้สักหรอก ทำตามที่เขาสั่ง จุดหนึ่งก็ดี แต่พอนอกเหนือจาก สิ่งที่พูดแก่ก็ทำไม่ได้ มันหลบไม่พ้นกลวงของเขา

อัมภา - ดูแล้ว เขาฉลาดกว่าเรา

อ.ศรีศักร - โอ๊ย มันเล่นหลายเกม หลายตลบ ได้ ตามมันไม่ทัน เพราะต่างชาติมันหวังผล ประโยชน์ในเมืองไทย มันก็หนุนหลังอยู่ พูดง่าย ๆมันหวังประโยชน์ในเขตไทย และเขมร แต่มัน หลอกเขมรได้ง่ายกว่า

อัมภา - แล้วรัฐบาลเราก็ไม่รู้ข้อมูล หรือไม่เข้าใจ หรือทำเป็นโง่เสีย

อ.ศรีศักร - มันขึ้นอยู่กับพลังประชาชนที่จะสร้าง อำนาจต่อรอง

อัมภา - เขาบอกว่า ประชาชนอยากจะทำผลักดันให้ รัฐบาลผลักดันทหารออกไปในวันที่ ๑๕ ธันวาคมนี้ หรือไม่จั้นก็ภายในสิ้นปีนี้ อาจารย์เห็นด้วยไหม ต้องผลักดันไปก่อน

อ.ศรีศักร - มันต้องผลักดัน แล้วมาว่ากันใหม่ ได้ เปรียบเอ็มโอยู แล้วทำไมไม่ทำละ มาตั้งแช่แปง อยู่อย่างนี้ แล้วถึงจะมาวางแผนมรดกโลกกันอีกที

อ.ศรีศักร - เขาถือว่าประชาชนโง่กว่าเขา หนู
ไม่ว่าก็มีประชาชนหลายกลุ่ม มันฉลาดขึ้น

อัมภา - แล้วอาจารย์คิดว่าการประชุมมรดกโลก
คราวหน้าเราควรจะไปต่อรอง หรือจำเป็นต้องไป
ประชุมไหม

อ.ศรีศักร - ต้องแสดงพลังต่อรองตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น
ไป ถ้ามารอประชุมมันก็สายไปแล้ว มันก็จะคา
ราคาซัง ศาลโลกไปฟังแต่ไอ้ต่างประเทศพูด นัก
วิชาการส่วนหนึ่งก็บ้าต่างประเทศ อ่างต่าง
ประเทศตลอด

อัมภา - อาจารย์คิดว่ามีข้อเสนออะไรอีก

อ.ศรีศักร - ๑. ต้องถือ เอ็มโอยู ๔๓ ที่เขาเลื่อน
ไต่ผลัดกันเขมรออกจากพื้นที่พิพาทให้อยู่ในพื้นที่
ที่ว่างเปล่า แล้วฝ่ายเราที่ต้องจัดการเรื่องมรดกโลก
ในพื้นที่ของเราที่จะไปจอย(ร่วมมือ)กับเขา

๒. ต้องจัดการเรื่องเจปซี ให้ปักเขตแดนที่
ถูกต้อง ไม่ใช่เลือกปฏิบัติ และประชาพิจารณ์ทุก
ขั้นตอน ชายแดนไม่ได้เป็นป่าเขา มันมีคนอยู่ทั้ง
นั้น เต็มไปด้วยทรัพยากร มันเป็นทาร์เก็ต(เป้า
หมาย) ของการแสวงหาผลประโยชน์ ต้องทำอัน
นี้ โดยผู้มีส่วนได้เสียท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ แล้ว
ก็เชิญนักวิชาการทุกภาคส่วนมา ต้องทำไป
ตามขั้นตอนอันนั้น

ที่นี้นายฯฯ ให้เอาสันปันน้ำ คุณต้องเอาตัว
ที่เขาสันปันน้ำเป็นตัวตั้งว่าคุณปักตรงนั้นขึ้นกับ
สันปันน้ำไล่ไปซิ หรือถ้าเราจะอะลุ่มอล่วย เอา
ปราสาทไป ก็ต้องบอกว่าเป็นเหตุผลอย่างนี้ แต่

เขตแดนเราไม่เสีย แต่ส่วนอื่นที่มันวกไปวนมา
ตกลงกันซิ

อัมภา - ขณะนี้ที่ว่ารัฐบาลเร่งเอาเจปซีเข้าสภา
ให้เร่งรีบไปก่อน

อ.ศรีศักร - ก็ยังทำไม่เสร็จ จะบังคับบ่าบอะไร
ล่ะ ถ้าทำงบบังนี้เป็นการผิดอย่างร้ายกาจ ซึ่ง
ยอมรับไม่ได้ เพราะชอบทำอะไรงบบัง อันนี้ก็จะ
สืบเนื่องมาจากฝั่งมรดกโลกครั้งแรกแล้ว มันไม่
เปิดเผย มันกระทบกับดินแดนของเรา ถ้ามว่า
พวกนักวิชาการที่มารวมสุมกับมรดกโลกคือใคร
นึกหน้าออกให้หมดซิ

อัมภา - เจปซี ต้องแต่งตั้งใหม่ หรือยังงะ

อ.ศรีศักร - ประชาชนที่เขามีความรู้เขาจะร่วมด้วย
ผมก็ไม่รู้เป็นใคร ผมไม่สนใจเลย ต้องทำแล้วปัก
ให้ถูกต้องทำไม่ปักให้กินไปถึงสามเหลี่ยมมรดก
ตรงนั้นน่าจะเห็นสันปันน้ำที่ชัดเจน เขาพระวิหาร
นี่ก็เห็นใช่ไหม ทำไม่ไม่ทำละ

อัมภา - หากเราต้องผลักดันกับพญาออกไป มัน
อาจจะต้องสู้รบกัน

อ.ศรีศักร - กลัวเหอ ผมคิดว่าการที่เราสู้รบถูก
ต้องโดยที่คนในท้องถิ่นควรจะมียุทธประโยชน์ด้วย
กันไม่เสียหาย เพราะการที่กัมพูชารุก ทำเพื่อการ
เมือง เศรษฐกิจ ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับประชาชน
เขาก็เป็นประเทศเผด็จการ ตามสั่งที่รัฐบาลทำทั้ง
สิ้น แต่ของเรานั้นไม่ใช่เผด็จการ มันกำลังกลายเป็น
เป็นเผด็จการ

อัมภา - แล้วทหารไทยบางส่วน อาจจะไม่ทั้งหมด
นะคะ เท่าที่เราเดินทางเข้าไป เขาก็ไม่ให้เราเข้าไป
คือปกป้องทางกัมพูชา คนไทยจะเข้าไปก็ไม่ได้
กลัวนักกลัวหนาแม้ว่าเราจะไปยืนอยู่ชายแดนเขา
ก็ห้ามไม่ให้เราถือธงในดินแดนของเรา

อ.ศรีศักร - กลัวเขมร เขมรเคยเป็นมหาอำนาจ
ตั้งแต่พระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ ขึ้นครองราชย์โบราณ
ยังเป็นเจ้าอยู่ทุกวันนี้

อัมภา - ถึงจะนะ เราเขียนบนแผ่นดินไทย จะถือ
ธงไทยก็ไม่ได้

อ.ศรีศักร - มันล้ำเส้นไปหมด ถ่านโยบายของ
ไอ้พวกนักวิชาการ ทำราชมรรคา เส้นทางจาก
เมืองพระนคร มาพิมาย เป็นการแผ่อำนาจของ
กษัตริย์เขมร อีสานทั้งหมดอยู่ภายใต้ของอำนาจ
ของกัมพูชา ต้นเค้าทางประวัติศาสตร์ยอมรับเขา
ตรงนี้ ทั้งที่มันไม่จริง ฝรั่งเศสมันสร้างภาพขึ้น

อัมภา - เรากลัวเขามากเลย แล้วเรามีเอกราชอะไร
ในดินแดนไทย

อ.ศรีศักร - คนไทยทั่วไปก็ไม่มีเอกราชอยู่แล้ว

อัมภา - ในส่วนอีกส่วนหนึ่ง ที่รัฐบาลอภิสิทธิ์ที่

เขาจะไปเจรจา คุณอภิสิทธิ์จะไปเจรจากับกัมพูชา
เป็นคนแรกเลย จะให้กัมพูชาออกไป

อ.ศรีศักร - เขาเจรจามาเกือบแล้ว ยังไม่สำเร็จเลย
บางทีก็มาจับมือกับเรา เขมรมันก็เล่นลูกล่อลูก
ชนมาตลอด ป่วยการ ตัวเองไม่มีจุดยืนที่ถูกต้อง
ไม่ชี้แจงกับกับฝ่ายคนไทยทั้งหมด เห็นว่าตรงนี้นะ
ทำไปตามที่คุณได้ทำไว้ นี้คุณก็พลิกไปตลอดเวลา
นี้แหละรัฐบาลประชาธิปไตย

อัมภา - เราก็กังวลว่าจะเชื่ออภิสิทธิ์ได้อีกหรือ
เปล่าครั้งนี้ที่เขาเพิ่งพูดเมื่อสองวันนี้ ที่เขาจะไป
เป็นคนเจรจาเอง

อ.ศรีศักร - ถามประชาชนซิว่าเชื่อไหม ประเทศ
ไทยเป็นประเทศที่อาภัพ คนรู้ทันเกมน้อย
ประชาชนกลุ่มน้อยมันก็ต้องต่อสู้แบบนี้ ตรงนี้
พวกที่รู้ไม่ทันกว่าจะรู้ก็สายเสียแล้ว

อัมภา - อาจารย์คิดว่าจะทันไหมคะ แก้ปัญหา
สถานการณ์ตอนนี้

อ.ศรีศักร - ก็ไม่รู้ เรื่องนี้มันไม่มีใครควบคุมได้ไม่
มีใครคาดคะเนได้ เหตุการณ์มันซับซ้อนมาก ไม่ใช่
เรื่องเขาพระวิหารอย่างเดียว มันหลายเรื่อง

อัมภา - นั่นก็เป็นความคิดเห็นของ อ.ศรีศักร
วัลลิโกดม นักวิชาการอิสระเกี่ยวกับปัญหาข้อ
พิพาทชายแดนไทย-กัมพูชา ที่ยังไม่มี ความ
ชัดเจนจากการที่รัฐบาลจะผลักดันกัมพูชาออกไป
ได้อย่างไรคะ

योग ช่าง ชูจิ หญิงเหล็ก แห่งลุ่มน้ำสาละวิน

การกักบริเวณครั้งล่าสุดเป็นเวลา ๑๘ เดือนสิ้นสุดลงในวันเสาร์ และค่าวันเดียวกันผู้สนับสนุนกว่า ๑,๐๐๐ คน ได้ไปชุมนุมที่หน้าบ้านพักแสดงความยินดีที่ได้รับอิสรภาพ

นางชูจิได้เรียกร้องให้ผู้สนับสนุนและประชาชนทั่วไปต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียวในการต่อสู้ เพื่อให้ไปถึงเป้าหมาย โดยระบุว่า "หมดเวลาสำหรับการเจียบ และหมดเวลาสำหรับการพูดแล้ว"

การปราศรัยต่อหน้าฝูงชนเป็นครั้งแรกหลังจากถูกปล่อยตัว ได้แสดงให้เห็นความตั้งใจอันแรงกล้าที่จะต่อสู้ต่อไปในประเทศที่ปกครองโดยเผด็จการทหารติดต่อกันมา ๔๗ ปี

“เสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาธิปไตยคือ เสรีภาพในการแสดงออก”

“แม้คุณจะไม่ใช่นักการเมือง การเมืองก็จะไปหาคุณ” นางชูจิกกล่าว

ผู้นำการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยวัย ๖๕ ปี ซึ่งได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพเมื่อปี ๒๕๓๔ และถูกคุมขังมาเป็นเวลา ๑๕ ปีตลอด ๒๑ ปีมานี้ ได้พิสูจน์ให้เห็นอีกครั้งหนึ่งว่าพลังในการเรียกความสนใจและมนต์เสน่ห์แห่งการสะกดจิตใจของผู้คนที่ต่อสู้เพื่อชีวิตที่ดีกว่านั้นยังไม่เสื่อมคลาย และยังเป็นสตรีที่ผู้นำกองทัพพม่าหวาดกลัวมากที่สุด และเมื่อจะกล่าวถึงชื่อนี้ก็จะเรียกแต่เพียงสั้นๆ ว่า “คุณผู้หญิง”

“ท่านจะต้องลุกขึ้นมายืนหยัดต่อสู้เพื่อสิ่งที่ถูกต้อง” นางชูจิเรียกร้องให้ผู้สนับสนุนเพิ่มการเอาใจใส่ทางการเมืองระดับชาติต่อไป และกล่าวด้วยว่า “การต่อสู้ของผู้หญิงเพียงคนเดียว (วันวุฒมนโซว์) ไม่ใช้ประชาธิปไตย”

ในการให้สัมภาษณ์สื่อเวลาต่อมา ผู้นำฝ่ายค้านปฏิเสธที่จะพูดถึงอย่างตรงไปตรงมา เกี่ยวกับว่าจะเรียกร้องให้โลกตะวันตกยุติการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจต่อรัฐบาลทหารหรือไม่ ซึ่งก่อนหน้านี้นางซูจีเคยเสนอต่อ พล.อ.ตานฉ่วย ที่จะขอพูดคุยกับประเทศตะวันตกเพื่อให้หยุดใช้มาตรการที่นางกล่าวไว้ ประชาชนพม่า ๕๐ ล้านได้รับผลกระทบมากที่สุด

“ถ้าหากประชาชนต้องการให้ยกเลิกการคว่ำบาตรจริงๆ ดิฉันก็จะพิจารณา” นางซูจิกกล่าว

“นี่เป็นช่วงเวลาที่พม่าต้องการความช่วยเหลือ เราเรียกร้องทุกฝ่ายขอให้ช่วยเหลือเรา ชาติตะวันตก ชาติตะวันออก ทัวทั้งโลก... ทั้งหมด (จะ) เริ่มด้วยการสนทนา”

นางซูจิกกล่าวว่าจะต้องฟื้นฟูพรรคขึ้นใหม่ อันเป็นพรรคที่เคยชนะการเลือกตั้งปี ๒๕๓๒ แต่คณะปกครองทหารปฏิเสธที่จะส่งมอบอำนาจให้บริหารประเทศ ขณะเดียวกันบอกกับฝูงชนว่า กำลังจะทำงานกับฝ่ายค้านอื่นๆ

พรรคสันนิบาตแห่งชาติฯ ซึ่งเป็นพลังเข้มแข็งที่สุดของฝ่ายค้าน ได้ถูกรัฐบาลทหารยุบไปในเดือน ก.ย. หลังจากไม่ไปจดทะเบียนใหม่ ภายใต้กฎหมายเลือกตั้งฉบับใหม่ เนื่องจากพรรคเห็นว่าไม่ใช่การเลือกตั้งที่ยุติธรรมและไม่เป็นธรรมทางการประกาศให้พรรคของนางซูจีเป็น ‘สมาคมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย’ และจะไม่มีบทบาทใดๆ ในการเมืองของประเทศ มาตั้งแต่นั้น

ถึงแม้ว่าพม่าจะรุ่มรวยด้วยทรัพยากร รวมทั้งก๊าซธรรมชาติ ไม้ซุง แร่ธาตุล้ำค่าและอัญมณีหายากต่างๆ แต่ก็ถูกจัดอยู่เป็นประเทศคอร์รัปชันสูงติดอันดับโลก ประชากรส่วนน้อยในประเทศนี้ผลิตฝิ่นมากเป็นอันดับสองรองจากอัฟกานิสถาน

เศรษฐกิจของประเทศผูกขาดโดยกลุ่มธุรกิจใญ่กว่าน่านเรือของผู้นำทหาร ราว ๑ ใน ๓ ของประชากร มีความยากจนต่ำกว่า ‘ขีดความยากจน’ ของสหประชาชาติ

การบริหารเศรษฐกิจที่ผิดพลาดตลอด ๔๗ ปี ภายใต้การปกครองโดยตรงของเผด็จการทหารทำให้พม่า ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นชาติร่ำรวยที่สุดประเทศหนึ่งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จมดิ่งลงเรื่อยๆ พม่าเคยเป็นผู้ส่งออกข้าวอันดับหนึ่งของโลก

ถึงแม้ว่าการเลือกตั้งที่ผ่านมา จะเป็นความพยายามสร้างความชอบธรรมของคณะปกครองทหาร แต่ผู้นำทั่วโลก ยกเว้นจีนต่างมองว่าเป็นเพียงการเลือกตั้งลวงโลก

ผู้นำประเทศต่างๆ ตั้งแต่ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา บารัค โอบามา ซึ่งสวดมนต์นางซูจีว่าเป็นวีรสตรีของตน จนถึงผู้นำคนอื่นฯ ในเอเชียและยุโรปต่างออกขึ้นชมการได้รับอิสรภาพของนางซูจี และเรียกร้องให้รัฐบาลทหารปล่อยนักโทษการเมือง อีกราว ๒,๒๐๐ คน ที่ยังถูกคุมขังอยู่ในขณะนี้.

สิ้นสุดของการรอคอย ?

ย่างกุ้ง -- เมื่อเข้าสู่การเมืองในปี ๒๕๓๑ **นางอองซานซูจี** เป็นเพียงคนหน้าใหม่คนหนึ่ง ตั้งแต่่นั้นเป็นต้นมาสตรีผู้นี้ถูกกักบริเวณและถูกคุมขังรวมกันเป็นเวลาถึง ๑๕ ปี แข็งแกร่งปานเหล็ก และการกักบริเวณครั้งล่าสุดเพิ่งจะครบกำหนด และได้รับการปล่อยตัวในวันเสาร์ (๑๓ พ.ย.) นี้

ต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ เกี่ยวกับบทบาทของผู้นำฝ่ายค้านพม่า นับตั้งแต่ฝ่ายทหารเข้ากวาดล้างผู้เรียกร้องประชาธิปไตยในปี ๒๕๓๑ จนปัจจุบัน ทั้งหมดเรียบเรียงขึ้นตามรายงานของสำนักข่าวเอเอฟพี

๒๕๕๑ : สิงหาคม : องค์การสิทธิมนุษยชนต่างๆ เชื่อว่า มีประชาชนอย่างน้อย ๓,๐๐๐ คน ถูกสังหารหลังจากทหารระดมยิงเข้าไปฝูงชนที่ชุมนุมประท้วง นางอองซานซูจีได้ขึ้นปราศรัยต่อฝูงชนที่บริเวณวัดมหาเจดีย์ชเวดากอง มีผู้เข้าร่วมรับฟังราว ๕๐๐,๐๐๐ คน

กัณยายน : ทหารขึ้นครองอำนาจ ประกาศก่อตั้งสภาเพื่อกฎหมายและการฟื้นฟูความเป็นระเบียบเรียบร้อยแห่งรัฐ หรือ SLORC (State Law and Order Restoration Council)

พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (National League for Democracy- NLD) ของนางซูจี ได้รับการก่อตั้ง

๒๕๓๒ : *กรกฎาคม* : นางซูจีถูกทางการลี้ภัยบริเวณในบ้านพัก (และ มีการดำเนินการเช่นนี้ ต่อมาอีกหลายครั้ง ตลอด ๒๑ ปีต่อมา)

๒๕๓๓ : *พฤษภาคม* : พรรค NLD ของนางซูจี ชนะการเลือกตั้งท่วมท้น ได้รับเลือกเข้าสภาแห่งชาติ ๓๙๒ จากทั้งหมด ๔๘๕ คน แต่ฝ่ายทหารไม่ยอมรับผลการเลือกตั้ง

๒๕๓๔ : *ตุลาคม* : นางซูจีได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ

๒๕๓๗ : *กัณยายน/ตุลาคม* : นางซูจีพบเจรจากับ พล.อ.อาวุโสตานผ่วย ผู้นำเบอร์ ๑ กับ พล.อ.ชินฉ่วย ผู้นำเบอร์ ๓ (นายกรัฐมนตรี) ซึ่งเป็นครั้งแรกและครั้งเดียว

๒๕๓๘ : *กรกฎาคม* : ได้รับการปล่อยตัวครั้งแรก หลังจากถูกกักบริเวณนาน ๖ ปี

๒๕๓๙ : *พฤษภาคม* : ผู้สนับสนุนนางซูจีราว ๑๐,๐๐๐ คน เดินขบวนในกรุงย่างกุ้ง ซึ่งเป็นการเดินขบวนครั้งใหญ่ที่สุดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และ คณะปกครองทหารประกาศว่าผิดกฎหมาย

๒๕๔๒ : *มีนาคม* : สามีคือ ศาสตราจารย์ไมเคิล อาริส (Michael Aris) นักวิชาการชาวอังกฤษ ถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็ง และไม่พบภรรยาเป็นเวลา ๔ ปี

๒๕๔๓ : *สิงหาคม* : นางซูจียื่นคำสั่งของรัฐบาลทหารที่ห้ามเดินทางออกจากกรุงย่างกุ้ง ถูกสั่งกักบริเวณอีกครั้ง หลังจากพยายามเดินทางไปยังเมืองมัณฑะเลย์

๒๕๔๕ : *พฤษภาคม* : ได้รับอิสรภาพหลังถูกกักบริเวณ ๑๙ เดือน

๒๕๔๖ : *พฤษภาคม* : ถูกจับกุมในภาคเหนือของประเทศ ขณะเดินทางไปเยี่ยมผู้สนับสนุน และถูกกลุ่มอันธพาลที่จัดตั้งโดยทางการทหารเข้าจู่โจมขบวนรถ มีผู้เสียชีวิตหลายคนในเหตุการณ์นี้

กัณยายน : ถูกนำกลับไปยังบ้านพักกรุงย่างกุ้ง ถูกกักบริเวณหนที่ ๓

๒๕๕๐ : *กัณยายน* : นางซูจีออกมาเขียนพจนมมือที่หน้าประตูบ้าน เป็นการปรากฏตัวต่อฝูงชนครั้งแรกตั้งแต่ปี ๒๕๔๖

ขณะที่พระสงฆ์นำขบวนผ่าน ในการประท้วงที่มาสาเหตุจาก ทางการขึ้นราคาน้ำมันและก๊าซราคาเดียว ๖ เท่าตัวโดยไม่ประกาศล่วงหน้า และ ลูกหลานไปเป็นการเดินขบวนเรียกร้อง

ประชาธิปไตย

๒๕๕๑ : พฤษภาคม : ทางกรรการสงขยการกักบริเวณอีกครั้งหนึ่ง หลังการลงประชามติ รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ผ่านไปได้ ๓ วัน ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่นำไปสู่การเลือกตั้งวันที่ ๗ พ.ย.ที่ผ่านมา

สิงหาคม/กันยายน : ปฏิเสธการรับประทานอาหาร แพทย์ให้อาหารทางเส้นโลหิต

ตุลาคม : นายยื่นอุทธรณ์คำสั่งกักบริเวณ

๒๕๕๒ : พฤษภาคม : ศาลปฏิเสธไม่รับยื่นอุทธรณ์

- ก่อนครบกำหนดการปล่อยตัวไม่นาน นางซูจิกถูกนำขึ้นไต่สวนในศาลหลังเหตุการณ์พิลึกที่ชายชาวอเมริกันวัย ๕๓ ปีคนหนึ่งว่ายน้ำข้ามบึงใหญ่ไปยังบ้านพักโดยเจ้าของบ้านไม่ได้เชื่อเชิญ ศาลตัดสินจำคุกนางซูจิก ๓ ปี แต่ลดโทษให้กึ่งหนึ่งเหลือ ๑๘ เดือน และ ให้กักบริเวณในบ้านพักแทน

พฤศจิกายน : ยื่นอุทธรณ์คำสั่งกักบริเวณ

๒๕๕๓ : กุมภาพันธ์ : ศาลไม่รับอุทธรณ์

มีนาคม : นางซูจิกกล่าวคัดค้านการเลือกตั้ง ที่จะจัดขึ้นเป็นครั้งแรกใน ๒๐ ปี ระบุว่า กฎกติกาไม่ยุติธรรม พรรค NLD ประกาศไม่เข้าร่วมการเลือกตั้ง และถูกยุบในเวลาต่อมา

พฤษภาคม : ทนายความยื่นอุทธรณ์เป็นครั้งสุดท้ายต่อศาลสูง

พฤศจิกายน : นางซูจิกยังถูกกักบริเวณในบ้าน ขณะที่รัฐบาลทหารจัดการเลือกตั้ง และศาลสูงไม่รับอุทธรณ์ แต่การกักกันก็ใกล้ครบกำหนด

ผู้สนับสนุนชุมนุมกันที่พรรค NLD ต่อเนื่อง เชื่อมั่นว่านางซูจิกจะได้รับการปล่อยตัว

วันเสาร์ ๑๓ พ.ย. นางซูจิกเป็นอิสระ และปรากฏตัวต่อหน้าฝูงชนที่บ้านพักสภาพทรุดโทรม เรียกร้องให้ทุกคนที่กำลังลี้ภัยให้รวมตัวกันเป็นเอกภาพร่วมกันต่อสู้.

เวลา ๒๑ ปี ที่ผ่านมา มีเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวด้านการเมืองระหว่างประเทศและการทูต ที่เกี่ยวกับนางองซานซูจีอีกจำนวนมาก ที่ไม่นำมากล่าวถึงในรายงานนี้.

นางอองซานซูจีได้เข้าพบหารือกับ พล.อ.อาวุโส ตานฉ่วย ในสถานที่ที่ไม่เปิดเผย เป็นการพบปะเพียงครั้งเดียวระหว่างคู่อริสำคัญที่สุดในการเมืองพม่าตลอด ๒๐ ปีมานี้ นางซูจีถูกทางการลี้ภัยกักบริเวณ ๔ ครั้งรวม ๑๕ ปี เป็นคำสั่งโดยตรงของ พล.อ.ตานฉ่วย ๓ ครั้ง โดยศาลอีก ๑ ครั้ง คือครั้งล่าสุด ซึ่งครบกำหนดลงในวันเสาร์ (๑๓ พ.ย.) ศกนี้ และนางซูจีได้รับอิสรภาพ.

พระสงฆ์เดินขบวนผ่านย่านใจกลางกรุงอย่างกึ่ง โดยมิมีประชาชนสองข้างทางเข้าร่วมขบวนมากขึ้นเรื่อยๆ โดยมีสาเหตุจากการขึ้นราคาน้ำมันและก๊าซ ๖ เท่าตัว โดยไม่มีการประกาศล่วงหน้า การประท้วงลุกลามกลายเป็นการเรียกร้องประชาธิปไตยครั้งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ นางซูจียังคงถูกกักบริเวณในบ้านพัก

นางอองซานซูจี พบกับผู้สนับสนุนที่รั้วประตูทางเข้าบ้านหลังได้รับอิสรภาพในวันเดียวกัน นับเป็นการพบปะกับผู้สนับสนุนและผู้จงชนครั้งแรกนับตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ กว่าที่จะถึงวันนี้มีเหตุการณ์อื่นๆ อีกมากมายที่ทำให้สตรีวัย ๖๕ ปีผู้นี้แกร่งประดุจเหล็ก

ธรรมะถำรำน

พ.ทงโพธิ์

บทเรียนจากน้ำท่วม...

ปัญหาน้ำท่วมประเทศไทยเกือบ ๔๐ จังหวัด ในช่วงที่ผ่านมา เป็นสัญญาณเตือนเรามาให้ประมาทต่อความผันผวนปรวนแปรของโลกและชีวิต ความไม่แน่นอนนั้นแหละเป็นความแน่นอนของมนุษย์ โดยเฉพาะจังหวัดในเขตที่ราบสูงอย่างนครราชสีมา ใครเลยจะคิดไว้ก่อนว่า อุทกภัยจักเกิดขึ้นอย่างหนักหน่วงถึงปานนั้น ทั้งนี้ก็ต้องกล่าวไปถึงหาดใหญ่ดินแดนแห่งความมั่งคั่งร่ำรวยที่ต้องพบบภัยน้ำท่วมอีกครั้งหนึ่งหลังจากเคยท่วมมาแล้วเมื่อสิบปีก่อน บทเรียนครั้งก่อนได้สอนให้หลายจำกัจริงอยู่ การแก้ไขปัญหาเพื่อการป้องกันภัยพิบัติน้ำท่วมเดินตามไม่ทันมหันตภัยที่มักทวีคูณพูนเพิ่ม ความสามารถของมนุษย์มีอาจตามทันธรรมชาติได้เลย

น้ำ เป็นสารที่มีมากที่สุดในโลกนี้ เคยมี
โฆษณาราชการระดับโลกบอกว่า... “ธนาคารแห่งนี้มีสาขา
เพียงหนึ่งในสี่ของโลก เพราะส่วนที่เหลือนั้นเป็นน้ำ”
แปลว่า น้ำมีถึงสามในสี่ส่วนของโลกเลยทีเดียว รวม
ความว่าน้ำเป็นเจ้าโลก ดินที่เราทำอาชีพกันอยู่นี้เป็น
ส่วนน้อยส่วนหนึ่งในโลกนี้เพียงเท่านั้น มนุษย์พึง
สำนึกให้จงหนัก

ความสำนึกแห่งความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อน้ำซึ่ง
เป็นเจ้าโลกนั้น คือการปฏิบัติต่อน้ำในฐานะลูกที่มอง
เห็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ของมารดาบิดา คือจะต้องมี
ความกตัญญูกตเวทีย่างถึงที่สุด

คนโบราณมีความเคารพต่ออนุภาพของน้ำด้วยการ
สร้างบ้านยกพื้นสูงมีใต้ถุนเปิดทางให้น้ำไหลผ่านโดย
สะดวก ดังนั้น เมื่อถึงฤดูน้ำหลากตามธรรมชาติของน้ำ
ก็ปล่อยให้ไหลผ่านไปโดยไม่มีอะไรขัดขวางกั้น โดยที่
คนเราก็พักอาศัยบนบ้านเรือนได้อย่างไม่มีความแปลก
แยกกับน้ำ เมื่อจะไปไหนมาไหนก็ใช้เรือพายอย่างสบาย
สะดวก ครั้นผ่านพ้นฤดูน้ำหลากไปแล้วก็ใช้บริเวณใต้ถุน
บ้านเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจแบบไม่ยึดติดยึดครอง คือ
ไม่มีสิ่งปลูกสร้างแบบถาวรตายตัว ทั้งไม่มีสิ่งของเก็บไว้
มากมาย มักเป็นพื้นที่โล่งโปร่งสบาย ราวกับจะรู้ว่า
พื้นที่ตรงนั้นเป็นพื้นที่พักอาศัยของน้ำ ซึ่งเป็นเจ้าบ้าน
ตัวจริง

กฎระเบียบเทศบาลจะต้องออกมาให้ชัดเจนและ
ถือปฏิบัติอย่างจริงจัง บ้านทุกบ้าน อาคารทุกหลัง จะ

ต้องออกแบบยกพื้นสูงในระดับที่
กำหนดเหนือระดับน้ำ และต้องไม่
มีการออกโฉนดในพื้นที่ลุ่มน้ำ
ทางราชการควรหาพื้นที่ให้น้ำไม่
น้อยกว่ามนุษย์ เพราะถ้าไม่มีที่อยู่
มนุษย์ก็จะมีที่อยู่ที่

ถึงอย่างนั้นเราทำน้ทั้งหลาย
ก็น่าจะมีการเตรียมพร้อมยอมรับ
ปรับใจแก้ไขสถานการณ์วิกฤติเสมอ
เป็นต้นว่า ทุกคนต้องฝึกว่ายน้ำให้
เป็นและว่ายน้ำให้เก่ง โรงเรียนทุก
แห่งต้องสอนวิชาว่ายน้ำตั้งแต่อยู่
อนุบาล เห็นได้ว่าโดยธรรมชาติของ
เด็ก ๆ ชอบเล่นน้ำ นั่นเป็นกลไกการ
รักษาชีวิตให้อยู่รอดของมนุษย์เรา
นั่นเอง กล่าวคือเป็นการฝึกทักษะ
ว่ายน้ำเพื่อจะได้ไม่จมน้ำตาย

การพายเรือ เป็นอีกวิชาหนึ่ง
ที่โรงเรียนต้องสอนและฝึกเด็กของ
เราให้มีความชำนาญเชี่ยวชาญโดย
ไม่ต้องเน้นเฉพาะโรงเรียนใกล้
แหล่งน้ำเพียงเท่านั้น เด็กของเรา
จะต้องเติบโตขึ้นมาด้วยความ
สามารถในการว่ายน้ำและการมีชีวิต
อยู่กับน้ำในทุกลักษณะ ทั้งนี้ต้องมี

ใช่เพียงภาพทฤษฎี หากต้องเน้นการปฏิบัติจริง โดยจะกำหนดเป็นวิชาหลักของทุกสถานศึกษา คือ วิชา “*วริศาสตร์*”

การคมนาคมทางน้ำ เป็นเรื่องประหยัคมากที่สุดด้วยใช้ต้นทุนเดิมคือแหล่งน้ำมีใช้น้อยในประเทศ การล่องเรือในคลองแสนแสบสมัยผู้ว่าจำลอง ศรีเมือง เป็นแบบอย่างได้ดีมาก แม้ทุกวันนี้ เรือในคลองแสนแสบก็ยังดำเนินการอยู่

ข่าวชายพัทลุงคนหนึ่งจมน้ำตายจากการลงไปช่วยลูกและหลานของตนจากภัยน้ำท่วม เป็นข้อเตือนจิตสะกิดใจว่า หลักสูตรการศึกษาของคนไทยยังอ่อนวิชาการศึกษาชีวิตจากการจมน้ำมีใช้น้อยเมื่อหลายปีก่อนที่นครสวรรค์ ชายคนหนึ่งลงไปช่วยคนจมน้ำอีกสองคน ผลก็คือ ตายสามศพ คงเป็นเช่นเดียวกับชายพัทลุงคนล่าสุดนั้นแล

ข่าวชายคนหนึ่งที่หาดีใหญ่ฟ้องร้องเอาผิด

ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากบุตรสาววัย ๑๔ ปีโดนไฟช็อตเสียชีวิตขณะเดินลุยน้ำท่วม นั่นก็บอกเราว่า การใช้ชีวิตแบบไม่ต้องมีไฟฟ้าในภาวะปกติ น่าจะเป็นการสร้างเตรียมพร้อมเผชิญปัญหาทางน้ำเมื่อถึงภาวะไม่ปกติ อีกด้วย

ทุกครั้งที่มิมีปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ สถานที่แห่งนั้นจะไม่มีไฟฟ้าใช้ เป็นทั้งไฟฟ้าดับโดยภัยพิบัติ และเป็นเจตนาของหน่วยงานการไฟฟ้าเพื่อป้องกันภัยพิบัติจากไฟฟ้าที่ตามมาจกภัยพิบัติ ดังกรณีของเด็กสาวหาดีใหญ่วัย ๑๔ ปี ดังกล่าวแล้ว

*การใช้ชีวิตแบบพึ่งพิงธรรมชาติ
รองน้ำฝนเพื่อการอุปโภคและบริโภค
ใช้แสงสว่างจากเทียนและโคมไฟที่
ปราศจากการเชื่อมต่อไฟฟ้า เป็นหลัก
สูตรที่ควรส่งเสริมทักษะของชีวิต การ
ฝึกฝนเสียสละวิถีชีวิตแบบคนเมืองที่
ต้องพึ่งพิงระบบสาธารณูปโภคจากภายนอก
เป็นหลักนั้นคือการสร้างความ
แข็งแกร่งแห่งชีวิตอย่างแท้จริง*

ผูกมิตรทั่วบ้านทั่วเมือง
รุ่งเรืองลาภยศยิ่งใหญ่
แม้ถึงเวลามิภัย
มิตรได้ช่วยเหลือเกื้อกูล

น้ำใจมิตร

(มหาอุกกุสชาตก)

พระ ศาสตราเมื่อประทับอยู่ ณ พระมหา
วิหารเชตวัน ได้ตรัสถึงอุบาสก (ชายที่ยึดถือพระพุทธ -
พระธรรม - พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง) ผู้หนึ่งที่ผูกมิตรได้แก่
อุบาสกนั้นเป็นบุตรชายในตระกูลเก่าแก่แห่งพระ
นครสาวัตถี เมื่อถึงวัยอันควรมีครอบครัว พ่อแม่ของเขา
ได้ส่งพ่อสื่อไปขอชิดานางหนึ่งแต่ชิดานั้นแย้ยถามพ่อสื่อว่า
“ก็มีตรสหายของผู้จะมาเป็นผู้ครองเรานั้น มีอยู่มาก
ใหม่ที่จะสามารถแบ่งเบากิจการกิจของเขาได้”

พ่อสื่อตอบไปว่า

“ยังไม่มี”

“ถ้าเช่นนั้น ขอให้เขาหาสหายผูกมิตรไว้ให้มาก
ก่อนเถิด”

พ่อสื่อจึงนำความนั้นกลับไปแจ้งแก่อุบาสก ซึ่ง
เขาก็ยินดีในคำแนะนำนั้น และเริ่มกระทำความ
สหายกับคนเฝ้าประตูเมืองทั้งสี่ก่อน ต่อมาก็สร้างมิตร
กับหน่วยคุ้มกันพระนคร ตลอดจนมหาอำมาตย์ เสนาบดี
อุปราช กับพระราชาก็กระทำไมตรีไว้ด้วย จากนั้นได้
นอบน้อมเข้าหาพระมหาเถระทั้งหลาย แม้กับพระอานนท์
แล้วจึงต่อไปถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นที่สุด

ด้วยศรัทธาและไม่ตรีนั่นเอง พระศาสดาทรงให้อาวาตแก่เขาจนดำรงอยู่ในสภาวะ (มีที่
พึ่ง) และศีล (มีข้อปฏิบัติทางกาย - วาจา - ใจ ไม่ทำชั่ว) แม้พระราชาก็โปรดประทานอสิริ
ยศแก่เขา จนเขาได้รับการขนานนามว่า มิตตคันถกะ (ผู้ผูกมิตรไว้แล้ว)

เมื่อเขาผูกมิตรได้มากมาย สมควรแก่เวลาที่จะครองเรือน พระราชาได้ประทานเรือน
หลังใหญ่แก่เขา แล้วโปรดให้กระทำอวาตหมงคล (แต่งงาน) แม้พระราชาก็มีของขวัญพระราช
ทานแก่เขา ตลอดจนมิตรสหายทั้งพระนครก็ส่งข้าวของให้เขามากมายยิ่งนัก

หลังจากเสร็จพิธีแต่งงานเรียบร้อยแล้ว ภรรยาของเขาได้นำเอาของขวัญของพระราช
ามอบให้แก่อุปราช เอาของขวัญของอุปราชมอบแก่เสนาบดี แล้วของขวัญของเสนาบดีก็มอบ
ต่อไปแก่ผู้อื่น เป็นไปโดยลำดับเช่นนี้ ทำให้สามารถผูกมิตรกับชาวพระนครเอาไว้ได้ทั่วหน้า

จนกระทั่งในวันที่เจ็ด ทั้งสามีภรรยาได้จัดมหาสักการะ ถวายมหาทานแก่ภิกษุ ๕๐๐ รูป
ซึ่งมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เมื่อเสร็จกตกิจ (การฉันอาหาร) แล้ว พระศาสดาทรงแสดงธรรม
โปรดคู่สามีภรรยา ทั้งสองฟังธรรมแล้วได้บรรลุโสดาปัตติผลในวันนั้น

ด้วยเหตุการณ์ดังนี้ เหล่าภิกษุพากันสนทนาในธรรมสภาว่า

“อุบาสมิตตคันถกะอาศัยค่าของภรรยาตน ทำให้ไม่ตรีกับคนทั้งปวง จึงได้สมบัติมากมาย
จากมหาชนและพระราชฯ แล้วได้โสดาปัตติผลทั้งคู่ทีเดียวจากพระผู้มีพระภาคเจ้า”

พอดีพระศาสดาเสด็จมา ภิกษุทั้งหลายกราบทูลเรื่องที่สนทนากันให้ทรงทราบ พระศาสดา
ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในบัดนี้เท่านั้น ที่อุบาสมิตตคันถกะอาศัยค่าของภรรยาแล้วได้ลาภ
ยศยิ่งใหญ่ แม้ในกาลก่อนเขาก็เคยเกิดเป็นเศรษฐีมาแล้ว กระทำไม่ตรีกับสัตว์อื่น ๆ ตามคำของนาง
จนพ้นจากความทุกข์โศกอันเนื่องเพราะลูกของตนไปได้”

เหล่าภิกษุพากันทูลขอให้พระศาสดาตรัสให้ฟัง จึงทรงนำเอาอดีตนิทานนั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล หากชาวบ้านป่าตามชายแดนล่าสัตว์ได้เนื้อมากมายในทีเดียว ก็จะสร้างบ้านเรือน
ขึ้นในที่นั้น แล้วเที่ยวพากันไปในป่าล่าสัตว์ นำเอาเนื้อและหนังมาเลี้ยงดูลูกเมียของตน

ณ ที่ไม่ไกลจากบ้านแห่งหนึ่งของคนพวกนี้ มีสระใหญ่เกิดเองอยู่แห่งหนึ่ง ด้านตะวันตกของสระมีพญาเหยี่ยวผู้ตัวหนึ่งอาศัยอยู่ ด้านหลังสระมีนางเหยี่ยวตัวหนึ่งพักอยู่ ด้านตะวันออกมีพญานกออก (เหยี่ยวดำ) อยู่ และด้านเหนือมีพญาราชสีห์อยู่ในถ้ำ ส่วนภายในสระใหญ่นั้นมีพญาเต่าใช้เป็นทำเลหากิน

อยู่มาวันหนึ่ง พญาเหยี่ยวผู้ตัวนั้นได้ไปหานางเหยี่ยว แล้วกล่าวขอกับนางเหยี่ยวว่า

“มาเป็นภรรยาของข้าเถิดนะ”

“ท่านอยากจะมีคู่ครอง ก็แล้วท่านมีเพื่อนฝูงคอยช่วยเหลือเอาไว้บ้างไหมล่ะ”

“ไม่มีเลย”

“อ้าว! ถ้าเกิดภัยหรือเกิดทุกข์ขึ้นมา เราต้องมีมิตรสหายให้ความช่วยเหลือจึงจะควร ฉะนั้นท่านต้องไปแสวงหาและผูกมิตรให้ได้เสียก่อนเถิด”

“นางเหยี่ยวเอ๋ย ข้าจะไปหามิตรที่ไหนได้แล้ว”

“ท่านจงไปทำมิตรกับพญานกออกที่อยู่ทางทิศตะวันออกของสระนี้ ผูกมิตรกับพญาราชสีห์ที่อยู่ทางทิศเหนือ และเป็นสหายกับพญาเต่าที่อยู่ในสระให้ได้”

พญาเหยี่ยวฟังคำของนางแล้วก็รับคำ ได้ไปกระทำตามนั้น จนสามารถผูกมิตรได้ทั้งหมด

ในเวลาต่อมา...เหยี่ยวทั้งคู่จึงได้ทำรังร่วมกัน อาศัยอยู่ที่ต้นกระทุ่มซึ่งอยู่บนเกาะแห่งหนึ่งกลางสระนั้น ไม่นานนักก็ได้กำเนิดลูกน้อยสองตัว

วันหนึ่ง ขณะที่ลูกน้อยเกิดมาไม่นาน ยังไม่มีขนปีกงอก ได้ปรากฏชาวบ้านป่าพากันตระเวนป่ามาถึงบริเวณสระนั้น พวกเขายังล่าสัตว์อะไรไม่ได้เลย จึงคิดกันว่า

“พวกเราไม่ควรกลับบ้านมือเปล่า อย่างน้อยก็น่าจะจับปลาหรือเต่าเอากลับไปให้ได้”

ทั้งหมดจึงพากันลงสระน้ำ แล้วไปถึงเกาะกลางสระนั้น ซึ่งตอนนั้นก็จวนจะใกล้ค่ำพอดี พวกเขาจึงพักผ่อนที่โคนต้นกระทุ่มนั้น แต่เมื่อถูกยุงรบกวนรุ่มกัด ก็ช่วยกันก่อกองไฟขึ้นเพื่ออาศัยควันไล่ยุง ควันได้ลอยสูงขึ้นจนไปประรังของเหยี่ยวบนต้นไม้ ลูกนกทั้งสองตกใจกลัวพากันร้องเสียงดังลั่น พวกชาวป่าได้ยินเสียงแล้ว ก็กล่าวว่า

“พวกเราเอ๋ย เสียงลูกนกนี่ เร็วเถอะช่วยกันมัดคบเพลิง หิวจะตายอยู่แล้ว เตี่ยวจะได้กินเนื้อนกก่อนนอนกัน”

จึงพากันสูมไฟให้ลูกโพลง แล้วช่วยกันมัดคบเพลิง ส่วนแม่กันได้ยินเสียงคนพวกนี้
คุยกัน ก็คิดหาทางแก้ไข

“คนพวกนี้กำลังต้องการจะกินลูกของเรา เราอุตสาห์ผูกมิตรไว้เพื่อกำจัดภัย คราวนี้
เห็นทีจะต้องให้ผิวเราไปหาพญานกออกซะแล้ว”

จึงรีบเอ่ยปากกับพญาเหี้ยว่า

“รีบไปเถอะพี่ ภัยกำลังจะเกิดแก่ลูกของเรา พี่จงแจ้งแก่มิตรสหายถึงความใกล้พินาศ
แห่งหมู่ญาติของเรา ให้เขาได้รู้”

พ่อเหี้ยบินไปสู่ที่อยู่ของพญานกออกทันที ถึงแล้วรีบบอกว่า

“ข้าแต่พญานกออก ท่านเป็นนกที่ประเสริฐกว่านกทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอยึดท่านเป็นที่
พึ่ง ขณะนี้พวกพรานป่ากำลังหมายจะกินลูกน้อยของข้าพเจ้า ขอท่านโปรดช่วยเหลือ ช่วย
ให้ข้าพเจ้าได้รับความสุขด้วยเถิด”

พญานกได้ฟังดังนั้น ก็รีบปลอบใจพญาเหี้ยว่า

“อย่ากลัวเลย บัณฑิตทั้งหลายผู้แสวงหาความสุข ทั้งในยุคนี้และยุคไหนๆ ย่อมกระทำ
บุคคลให้เป็นมิตรสหายเสมอ คุณก่อนเหี้ยว ข้าพเจ้าก็จะทำประโยชน์นี้แก่ท่านให้จงได้
เพราะที่จริงแล้ว อาริยชน (ชนผู้ใจสูงประเสริฐ) ย่อมจะกระทำกิจให้แก่อาริยชน”

แล้วพญานกออกก็ได้ถามถึงสถานการณ์

“พวกพรานป่าเหล่านั้นได้ปืนขึ้นสู่ต้นไม้แล้วหรือสหาย”

“ตอนนี้ยังไม่ได้ขึ้น กำลังพากันมัดคบเพลิงอยู่”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านจงกลับไปลอบนางเหี้ยวเถิด บอกถึงการมาช่วยเหลือของเราแก่นาง”

พญาเหี้ยวจึงบินกลับรัง ส่วนพญานกออกบินไปจับอยู่ที่ยอดไม้ต้นหนึ่งใกล้ต้นกระทุ้ม
มองดูทางขึ้นสู่รังของเหี้ยว ขณะนั้นเอง...ชาวบ้านป่าคนหนึ่งกำลังเริ่มปีนขึ้นต้นกระทุ้ม
ปีนสูงขึ้นไป พญานกออกเห็นเช่นนั้นแล้ว รีบบินด่าลงสู่สระน้ำ อดน้ำไว้ในปากและทำตัวให้
เปียกชุ่ม บินมุ่งสู่คบเพลิงของชาวป่านั้น แล้วทั้งพ่นน้ำ ทั้งสลัดน้ำใส่คบเพลิงจนดับ ทำให้
ชาวบ้านป่าโกรธจัดด่าออกมา

“ไอ้เหี้ยวคำตัวนี้จะต้องโดนกิน ลูกๆของมันก็ต้องโดนกินด้วย”

แล้วเขาก็ต้องปีนกลับลงมาจูดคบไฟให้ลูกอีก จากนั้นจึงปีนขึ้นไปใหม่ แต่พญานกออก

ก็เอาน้ำมาดับคบบเพลิงเสียอีก เหตุการณ์วนเวียนอยู่เช่นนี้ จนเวลาล่วงเลยถึงเที่ยงคืน ทำให้พญานกออกเห็นดเห็น้อยยิ่งนัก เร็วแรงแทบสูญสิ้น ดวงตาทั้งคู่อดโรยแดงกำ เมื่อนางเหยี่ยวเห็นสภาพนี้แล้ว อดเป็นห่วงไม่ได้ จึงกล่าวกับพ่อเหยี่ยว

“พี่จ๋า พญานกออกลำบากเหลือเกินแล้ว พี่จึงไปบอกพญาเต่ามาช่วยเถิด เพื่อให้พญานกออกได้พักผ่อนบ้าง”

พญาเหยี่ยวจึงบินไปหาพญานกออก แล้วบอกว่า

“กิจอันใดที่อารยชนผู้มีใจเอื้อเฟื้อ จะพึงกระทำแก่อารยชน กิจอันนั้นท่านได้กระทำแล้ว ขอท่านจงรักษาตัวเถิด อย่ารีบร้อนไปนักเลย เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ เราเชื่อว่าจะดูแลลูกน้อยเอาไว้ได้แน่”

พญานกออกฟังคำนั้นแล้ว ได้ประกาศสัจจะว่า

“ข้าพเจ้ากระทำการป้องกันรักษานั้น แม้ถึงตัวจะตายก็ไม่ได้เสียดังเลย แท้จริงสหายทั้งหลายผู้ยอมสละชีวิต ย่อมจะต้องกระทำเพื่อสหาย นี่เป็นธรรมดาของสัตว์บุรุษ (คนที่มีสัมมาทิฐิ) ทั้งหลาย”

“ข้าแต่พญานกออกผู้สหาย เชิญท่านพักสักหน้อยก่อนเถิด”

แล้วพญาเหยี่ยวก็รีบบินไปหาพญาเต่า แจ้งเรื่องให้รู้

“ภัยเกิดแก่ลูกน้อยของข้าพเจ้าแล้ว พญานกออกได้กระทำการช่วยเหลือจนต้องเห็นดเหนื่อลำบาก ตั้งแต่พลบค่ำจนกระทั่งเที่ยงคืน โดยไม่หยุดหย่อนเลย ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องมาหาท่าน เพราะคนบางพวกถึงจะพลาดพลั้งในงานของตน แต่ก็ยังตั้งตัวได้ด้วยอาศัยความเอื้อเฟื้อของมิตรทั้งหลาย ตอนนี้ลูกทั้งสองของข้าพเจ้ากำลังเดือดร้อน หวังท่านเป็นที่พึ่งดูก่อนพญาเต่าผู้เป็นสหาย ขอท่านช่วยบำเพ็ญประโยชน์แก่ข้าพเจ้าเถิด”

พญาเต่ารับฟังอย่างตั้งใจ แล้วเอ่ยว่า

“บั้นชีวิตทั้งหลายย่อมกระทำบุญกุศลให้เป็นมิตรสหายด้วยทรัพย์ ด้วยข้าวเปลือก และด้วยตน ดูก่อนพญาเหยี่ยว ข้าพเจ้าจะกระทำประโยชน์นี้แก่ท่านให้จงได้ เพราะอาริยชนย่อมจะกระทำกิจให้แก่อาริยชน”

ขณะนั้นลูกของพญาเต่าอยู่ใกล้ๆ นั้น ได้ฟังคำของพ่อเต่าแล้วคิดว่า

“พ่อของเราจะต้องลำบากเลย เราจะกระทำกิจนี้เอง”

จึงกล่าวออกไปว่า

“พ่อจ๋า พ่อจมีมีความชวนชวนน้อยเถิด จงพักอยู่ก่อน ลูกยอมสมควรบำเพ็ญประโยชน์เพื่อพ่อ นี่เป็นธรรมของสัตว์บุรุษทั้งหลายจริงๆ แต่พวกพรานป่าหากได้แลเห็นพ่อผู้มีกายอันใหญ่โตแล้ว ที่ไหนเลยจะไปเบียดเบียนลูกน้อยของพญาเหยี่ยวได้”

พญาเต่ากล่าวอย่างนี้แล้ว ก็ให้พญาเหยี่ยวไปล่วงหน้าก่อน โดยบอกว่า

“เพื่อนเอ๋ยอย่ากลัว ท่านจงไปก่อน เราจะตามไปเดี๋ยวนี้”

จบคำพญาเต่าก็เร่งคลานลงสระน้ำอย่างรวดเร็ว แล้วกวาดเก็บเปลือกตมและสาหร่ายมากมาย จนเอามาจนถึงเกาะนั้น มุ่งตรงไปที่กองไฟทันที แล้วดับกองไฟของพวกพรานป่าเสียด้วยเปลือกตมและสาหร่ายเหล่านั้น พวกชาวบ้านป่าเห็นเหตุการณ์นั้นแล้ว พวกกันตะโกนเสียงขรม

“เฮ้ย ! พวกเราจะมัวไปอยากได้ลูกนกตัวน้อยทำไม ช่วยกันมาฆ่าไอ้เต่าตาบอดตัวใหญ่นี้กันเถิด มันถึงจะพอแก่พวกเราทุกคนได้กิน”

แล้วก็ช่วยกันหันมาจับพญาเต่า เอาเถาวัลย์มัดระโยงระยางทั่วตัว แต่ไม่อาจพลิกพญาเต่าให้หงายท้องได้ มีหน้าซำยังถูกพญาเต่าลากพาลงสู่สระน้ำลึกอีก แต่พวกเขาก็ไม่ยอมปล่อยมือ

เพราะความโลภอยากได้กินเนื้อเต้านั้นเอง จนต้องล่าถอยน้ำ กินน้ำเข้าไปเต็มท้อง ลำบากไปตามๆ กัน ในที่สุดก็ต้องยอมปล่อยพญาเต่าไปอย่างจำใจ ทุกข์ทุเลวว่าน้ำกลับมากที่เกาะตามเดิม แล้วพากันบ่นว่า

“เหวย...เหวย...ไอ้นกออกมันคอยดักคอบเพลิงของเราตั้งครึ่งคืน คราวนี้ก็โดนไอ้เต่ายักษ์มาดับกองไฟอีก ต้องจมน้ำกินน้ำจนพุงกาง เฮ้ย ! มาก่อไฟกินใหม่เถอะ ต่อให้ถึงเขายังไง พวกเราก็คงต้องกินลูกเหี้ยมาให้ได้”

พวกชาวบ้านป่าช่วยกันถ่อกองไฟอีก นางเหี้ยยวได้ยื่นการพุดคุยนั้นแล้ว ก็กล่าวกับพญาเหี้ยยวว่า

“พี่ ! พวกนี้จะต้องกินลูกเราให้ได้แล้วถึงจะยอมจากไป ฉะนั้นพี่ต้องไปหาพญาราชสีห์แล้วล่ะ”

พญาเหี้ยยวบินไปยังถ้ำของพญาราชสีห์ทันที เล่าเรื่องให้สหายฟังจบ แล้วขออ้อนวอนว่า

“ข้าแต่พญาราชสีห์ผู้ประเสริฐด้วยความแก่ล้าแก่ ทั้งสัตว์และมนุษย์เมื่อตกอยู่ในภัยแล้ว ย่อมเข้าไปหาผู้ประเสริฐ ก็ขณะนี้ลูกน้อยของข้าพเจ้ากำลังมีภัย ข้าพเจ้าจึงรีบมาหาท่านอาศัยท่านเป็นที่พึ่ง ท่านเป็นเสมือนเจ้านายของข้าพเจ้า โปรดช่วยให้ลูกน้อยของข้าพเจ้าพ้นจากภัยนี้ด้วยเถิด”

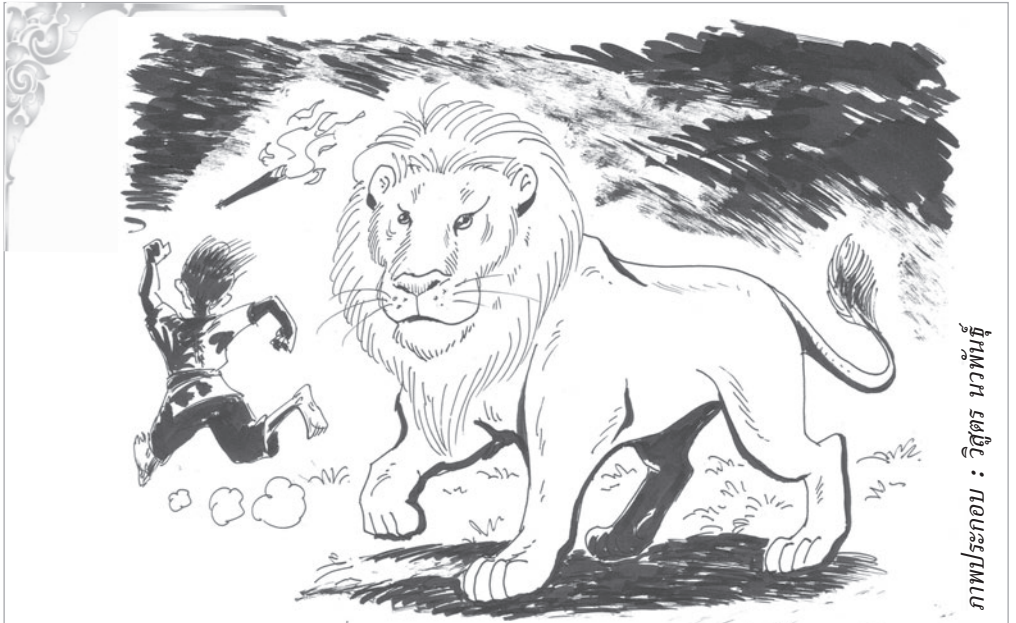
“ดูก่อนพญาเหี้ยยวผู้สหาย ข้าพเจ้าจะบำเพ็ญประโยชน์นี้เพื่อท่านให้จงได้ เราไปกำจัดหมู่ศัตรูของท่านด้วยกัน เพราะวิญญูชน (รู้ผิดรู้ถูก) รู้ว่าภัยเกิดขึ้นแก่มิตร ย่อมจะต้องพยายามคุ้มครองมิตรเอาไว้ให้ได้”

ครั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว พญาราชสีห์ก็กล่าวกับพญาเหี้ยยวอีกว่า

“ท่านจงบินไปก่อน จงคอยปลอบลูกน้อยเอาไว้”

แล้วออกจากถ้ำมุ่งหน้าสู่เกาะกลางสระนั้น พอพวกเขาป่าได้แลเห็นพญาราชสีห์กำลังมาแต่ไกลๆ เท่านั้น ก็ตกใจกลัวตายกันใหญ่ เกรงว่าจะถูกพญาราชสีห์จับกินเสีย จึงพร้อมเพรียงกันวิ่งหนีกระเจิงไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อพญาราชสีห์มาถึงโคนต้นกระทุ่มนั้น จึงไม่มีใครเหลืออยู่เลย มีแต่พญานกออก พญาเต่า และพญาเหี้ยยวที่พากันเข้ามาหา พญาราชสีห์จึงได้กล่าวถึงผลบุญผลประโยชน์ของมิตรแล้วเตือนก่อนจากไป

ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธ์

“ท่านทั้งหลายจงผูกมิตรเถิด อย่าทำลายมิตรด้วยความประมาทเลย”

หมดภัยแล้ว ต่างก็กลับคืนสู่ที่อยู่ของตน คราวใดที่นางเหยี่ยวได้มองดูลูกน้อยที่ปลอดภัย
อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ก็จะไม่พอใจกับพญาเหยี่ยวว่า

“ไม่ว่าใครก็ควรคบมิตรสหายและเจ้านายไว้ เพื่อให้ได้รับความสุข เรากำจัดศัตรูได้ด้วย
กำลังแห่งมิตร เป็นผู้พร้อมเพรียงด้วยลูกน้อยบนแท่งอยู่ เสมือนกระดิ่งที่ใครสวมใส่แล้ว ย่อม
ป้องกันลูกศรทั้งหลายได้

ลูกน้อยของเรา เปล่งเสียงอันจับใจร้องรับเราผู้เรียกหาอยู่ ด้วยการช่วยเหลือของมิตร
สหายทั้งหลายซึ่งมิได้หนีไป ฉะนั้นหากบัณฑิตได้มิตรสหายแล้ว ย่อมสามารถปกป้องรักษาลูก
น้อย สัตว์เลี้ยง และทรัพย์ไว้ได้

ใครก็ตามมีพระราชามีมิตรที่กล้าหาญ สามารถจะบรรลุถึงประโยชน์ได้ เพราะสหาย
เหล่านี้ย่อมมีการช่วยเหลือแก่ผู้มีมิตรธรรม (ธรรมะแห่งความเป็นมิตร) อันบริบูรณ์ ดังนั้นผู้
มีมิตรสหาย มียศ มีตนอันสูงส่ง ย่อมบันเทิงใจอยู่ในโลกนี้

มิตรสหายทั้งหลายนั้น แม่ผู้ที่ยากจนก็ควรทำ เพราะแม่แต่คนตัวใดผูกมิตรไว้กับผู้กล้า
หาญที่มีกำลัง คนตัวนั้นย่อมมีความสุขได้เหมือนกับพวกเรา ฉะนั้น”

นางเหยี่ยวได้แสดงคุณของมิตรธรรมไว้แล้ว แม้กาลเวลาสืบทอดจากนั้นมา สัตว์เหล่านั้น
ทั้งหมดก็ยังคงเป็นมิตรสหายกัน ไม่ทำลายมิตรธรรมเลย ดำรงอยู่กับไปจนตลอดอายุขัย

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบด้วยการเฉลยว่า

“พ่อแม่เหยี่ยวในครั้งนั้น ได้มาเป็นคู่สามีภรรยาในบัดนี้ ลูกเต่าได้มาเป็นราหูล พญาเต่า
ได้มาเป็นพระมหาโมคคัลลานะ พญานกออกได้มาเป็นพระสารีบุตร ส่วนพญาราชสีห์ก็คือเรา
ตถาคต”

แล้วทรงสรุปส่งท้าย

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่อุบาสกนี้อาศัยภรรยาแล้วมีความสุข แม้ใน
กาลก่อนก็มีความสุข เพราะอาศัยภรรยาแล้วเหมือนกัน”

● ธรรมพุทธ

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๘๕๑
อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๓๗๓

WORD OF THE BUDDHA

บาปย่อมสนองกลับคนโง่
พัวทำร้ายบุคคลพัวไม่ประทุษร้าย
พัวริสุทธ์สะอาด ปราศจากกิเลส
ดูจพัวละอองที่บุคคลชดไปทวนลม ฉะนั้น

ส.ร้อยดาว

เรียบเรียงจากธรรมบท

ทนายโกโหด มหาราชา

เพลงชัยถวายพระพร เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

จุดประกายเทียนทองส่องโพยม
คือดวงโคมผอมมิ่งมงคลถวาย
แปดสิบสามพระชั้นษาประภาศกาย
คุ้มมิ่งขวัญนิรันดรายพระชัยพร

ภูมิพลึงเด่นเด่นเป็นสยาม
ภูมิพระนามจำเนงทรงนุสรณ์
ภูมิพระองค์ทรงศักดิ์จักรบวร
ภูมิพระศิลาปากรประเทืองไพท

เรื่องอรุณเอร่วมอุไรเมื่อใกล้รุ่ง
จรัสจรัสเจริณสุทกล่อมบุศสมัย
ให้ความหวังมีรัฐร้างไปห่างไกล
ให้ความมรภมิรู้ ไร้จากใจนิรันดร

ให้สายฝนสาดเข้ามากับลม
ให้ฝนพรหมพสุทาทิพย์อาถรรพณ์
ให้ดอกไม้ร้อยปายนาพรรณ
ให้ชีวิตคืนชีวันอนันต์ศนา

คือบทเพลงแห่งพระองค์พระทรงชัย
ทรงฝากพระหฤทัยไว้กล่อมหล้า
เมื่อยามเย็นเขยิบโพยมโคมชีวา
เพลงจะปลุกใจประชาล้าก้าวน่า

ปลอบขวัญปลุกชีวาพาชีวิต
ให้รัฐศิรัททางรัฐอย่างย่า
คือแสงเทียนแสงทองที่ส่องธรรม
อันกระจำอยู่ประจำเกิดดำรง

ของทรงงานะภัยในสารทิศ
ของทรงทศพิชพระธรรมประสงศ์
ของทรงพระชนม์ที่น้อมยุบิเนง
ของจงทรงพระเจริณ...ทรงพระเจริณฯ

ถ้อยคำสิริมงคล

สุวิ

ไม่รวยก็สุขได้

สังคมนายทุน

สังคมบริโภคนิยม

เน้นชนชั้น เน้นฐานะทางเศรษฐกิจ

คนมีเงินก็เกรงใจ ก็เคารพนับถือ

คนจนก็ดูถูก - เหยียดหยาม - คำด้อย
และต่ำเตี้ย

ไม่มีเงินก็เหมือนหมาตัวหนึ่ง น่าเจ็บช้ำ

‘ไม่รวยก็สุขได้’ เตือนตน-เตือนจิต ไม่หลง
ตามกระแส

ค่านิยมของสังคม มีแต่ความปวดร้าว
และเครียด

ชีวิต...มีค่ามากกว่าวัดกันที่ฐานะ แต่อยู่ที่
ที่เป็นประโยชน์ต่อโลกมนุษย์

“ทำอย่างไรจะรวย ทำอย่างไรจะเป็น
เศรษฐี?” เป็นคำถามที่ละเมอเพื่อพอกอยู่ทุกลม
หายใจ

เป็นคำถามที่นรกให้มา !

ยิ่งถาม ยิ่งกดดันชีวิต ยิ่งทุกข์ ยิ่งเศร้า
หมอง

‘ไม่รวยก็สุขได้’ อย่าไปแข่งขันหาเงิน

ชีวิตขยัน - ซื่อสัตย์ - ทำตามหน้าที่ -
มีน้ำใจ - มีจิตใจเสียสละ และรู้จักประหยัด
อดออม

นั่นแหละจึงจะเป็นทางออกของชีวิต

สังคมโลกาภิวัตน์ต่างไขว่คว้าหาดวงดาว แต่
ก็เหมือนยอดเจดีย์ใครละจะได้ถึงจุดสุดยอด ?

‘ไม่รวยก็สุขได้’ เตือนตนเตือนจิต ลดความ
ฟุ้งเฟ้อ ลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ฟังเงินตราให้
น้อยลง ชีวิตก็จะอาจหาญมากขึ้น

‘ไม่รวยก็สุขได้’ เรื่องของโลกธรรม ๘ ลาก
- ยศ - สรรเสริญ - โลภียสุข มนุษย์ต่างยื่น
มือเหยียดยาวขอแบ่งปันเป็นเจ้าของ

แต่น่าเศร้าที่ส่วนใหญ่เป็นได้ก็แค่เปรตขอ
ส่วนบุญ !

สังคมนิยม คนรวยยิ่งรวย คนจนยิ่งจน
การประกอบสัมมาอาชีพยิ่งยากเลือดตาแทบ

กระเด็น

ทุนใหญ่

เป็นเจ้าของ

กิจการใหญ่

แถมยังขยาย

สาขามากมาย

บ้างก็เป็นพันธมิตรกับ

ทุนใหญ่เจ้าอื่นฯ

ทุนเล็กทุนน้อยจะได้กำไรแค่จ๊ับๆ

โอกาสจะร่ำจะรวยจึงยากแสนยาก

แค่หนึ่งในร้อย...แค่หนึ่งในหมื่น...ในแสน

‘ไม่รวยก็สุขได้’ ยืนหยัดชีวิตสมถะ เรียบ

ง่าย รู้เท่าทันความสุขของโลกมนุษย์

ความสุขไม่ใช่มีเงิน

พอมี - พอกิน นี่แหละพอดีๆ นี่แหละ

พอแล้วฯ

สังคมแก่งแย่ง ปลาใหญ่กินปลาเล็ก คน

เข้มแข็งเอาเปรียบคนอ่อนแอ

ตั้งหลัก - ตั้งจิต - มีสติรู้เท่าทัน

ชีวิตพออยู่พอกิน ชีวิตเรียบง่าย ไม่ควร

ซื่อก็อย่าไปฟิโรซื่อ

มีสติฟังบรรจบให้ครบบาท...รู้ประหยัด

รู้จักใช้

วิถีชีวิตเหล่านี้แหละ นวัตกรรมใหม่

ของสังคมที่จะสร้างรอยยิ้ม มีไร่รอยฟ้าหม่น !

‘ไม่รวยก็สุขได้’ จากสังคมเกษตร มีทุก

อย่างในแผ่นดิน ไม่มีเงินก็มีความสุข อิ่มปาก
อิ่มท้อง

กลายเป็นสังคมอุตสาหกรรม กลาย
มาเป็นสังคมทุนนิยม

ชีวิตอยู่ได้ด้วยเงินเดือนที่เขาเมตตาให้

บางคนถอยกลับไม่ได้ ต้องเดินหน้า ตก

กระโดดพลอยโจน

ไหนๆ ก็ไหนๆ ตั้งหลักให้ดี ชีวิตนี้เกิด
มาทำไม มีศีลมีธรรม มีจิตอาสา มีน้ำใจ มี
เสียสละ ไม่เอาวัดเอาเปรียบใคร

ทำงานตามหน้าที่ ด้วยความเต็มที่
เต็มใจ

ทำงานทุกครั้งด้วยจิตเบิกบาน ไม่คิดซึ่ง
ดวงวัด ใครเอาเปรียบเรา ใครทำงานน้อยกว่าเรา

ทำงานทุกครั้งด้วยจิตแจ่มใส ไม่หลงพะ
วง เอาเงินเดือนมาซึ่งดวงผลงานของตัวเอง คู้ม
- ไม่คู้ม

ทำเกิด ทำตามหน้าที่อย่างมืออาชีพ เชื่อ
กรรมดีมีผล อย่าเอาเงินเป็นตัวตั้ง เอาความดี
เป็นหลักของชีวิตดีกว่า

‘สั่งสอนตัวเองเสมอ ‘ไม่รวยก็สุขได้นะ’ !

เหตุเพราะเราเป็นสังคม 'ปากว่า ตายยับ'

ไม่ว่า "ซากทารก" ที่วัดไผ่เงิน จะมีเงิน จะมีเงิน ๒,๐๐๐ ราย ก็คน หรือเป็นแค่ "ยอดของภูเขาน้ำแข็ง" ที่กำลังจะไหลออกมาอย่างน่ากลัวมากกว่านี้หลายเท่า

ความจริงที่พิสูจน์อีกครั้งหนึ่งก็คือสังคมไทยเป็นสังคม 'ปากว่า ตายยับ' อย่างน่ารังเกียจ เราอ้างว่าเราเป็นสังคมพุทธที่ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เราเชื่อมาตลอดว่าสังคมนี้จะเอื้อเพื่อเอื้อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

แต่ความจริงก็คือว่าเราสามารถปล่อยให้คนจำนวนไม่น้อยในสังคมต้องตัดสินใจทำลายชีวิตของทารกเพื่อไม่ให้กลายเป็นปัญหาสังคมที่ไม่มีใครเกื้อกูลช่วยเหลือดูแล

เพราะคนออกกฎหมายและคนมีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายอยู่คนละโลกกับคนในสังคมส่วนรวม เมื่อเรื่อง 'ซากทารก' เป็นพันๆ ศพ กลายเป็นข่าวคราวใหญ่โต จึงเกิดกรณี 'วัวหายล้อมคอก' และ 'แก้ปัญหากันที่ปลายเหตุ' กันอย่างคึกคักอีกครั้งหนึ่ง

แต่เชื่อเถอะว่า เรื่องนี้เมื่อไม่เป็นข่าวคราวในสื่อหรือเมื่อสื่อหันไปเล่นข่าวอื่นที่มีความตื่นเต้นมากกว่า ก็จะกลายเป็นเรื่องคลื่นกระทบฝั่งไปอีกเหมือนกับที่ผ่านมา มา

ทั้งๆ ที่ การพบ ‘ซากทารก’ ที่เรือเผาเป็นพันๆ ศพ (เราไม่รู้ว่่านอกจากพบที่วัดไผ่เงินแล้ว ทั่วประเทศไทยยังมีอีกกี่ร้อย กี่พันราย ที่มีลักษณะเดียวกันนี้) นั่นเป็นการตอกย้ำถึงความล้มเหลวของสังคมไทยที่จะแก้ปัญหาที่ต้นตอ

นั่นคือ การหาทางออกที่เหมาะสม ทันสมัย และ ยอมรับเผชิญกับความเป็นจริงของสังคมไทย

ไม่ว่าจะเป็นประเด็นกฎหมายทำแท้ง การให้การศึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์ให้แก่เยาวชนไทย... รวมไปถึงประเด็น ‘ละอียดอ่อน’ ที่สังคมไทยพยายามจะหลีกเลี่ยง ไม่น่าออกมาถกแถลงกันเพื่อหาทางออกอย่างตรงไปตรงมา...

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทำแท้ง บ่อนการพนัน ซ่อง โสเภณี การค้าของเถื่อนและกิจกรรม ‘ใต้ดิน’ ทั้งหลายทั้งปวงที่ระบอบอย่างกว้างไกลในสังคมไทย

กฎหมายที่ห้ามเรื่อง ‘ละอียดอ่อน’ หรือที่เราเชื่อว่า ‘สังคมพุทธไม่ยอมให้มี’ ต่างๆ เหล่านี้ เราจะยอมรับกันหรือไม่ว่าในทางปฏิบัติมันสิ่งต่างๆ เหล่านี้มีอย่างกว้างขวาง และในทุกกรณีก็จะโยนไปถึงคอร์รัปชันที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองจะไปเกี่ยวกับผู้ประกอบการผิดกฎหมายต่างๆ เหล่านี้ทั้งสิ้น

แต่สังคมไทยไม่ยอมนำประเด็นเหล่านี้ออกมาถกกันอย่างเปิดเผย และหาข้อสรุปที่สอดคล้องต้องกันกับความเป็นจริงมากกว่าที่จะเสแสร้งแกล้งบอกกับตัวเองว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีในประเทศไทย หรือมี แต่กฎหมายเอาอยู่ สิ่งทำให้

เกิดค่านิยม ‘สองมาตรฐาน’ อย่างโจ่งครึ่มมาตลอด

เช่น พอเกิดเรื่อง ‘ซากทารก’ ที่วัดไผ่เงิน สิ่งแรกที่เราได้ยินก็คือการส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจหา ‘คลินิกทำแท้งเถื่อน’ และจับผู้ต้องสงสัยมาไม่กี่คน เสมือนหนึ่งว่าหากจับเจ้าของคลินิกหรือคนที่รับศพทารกไปเผาจำนวนหนึ่งแล้ว ก็เท่ากับว่าจะแก้ปัญหาหนีไปได้ตลอดรอดฝั่ง

ทั้งๆ ที่ ความจริงนั้นสิ่งที่เกิดขึ้น ก็คือกฎหมายไม่สะท้อนความเป็นจริง และการบังคับใช้ไม่ได้เกิดขึ้นจริง และเมื่อกฎหมายไม่ได้ออกมาเพื่อการบังคับใช้จริง ก็เท่ากับเราส่งเสริมให้เจ้าหน้าที่มีโอกาสรีดไถเอกชนและผู้ที่เกี่ยวข้อง

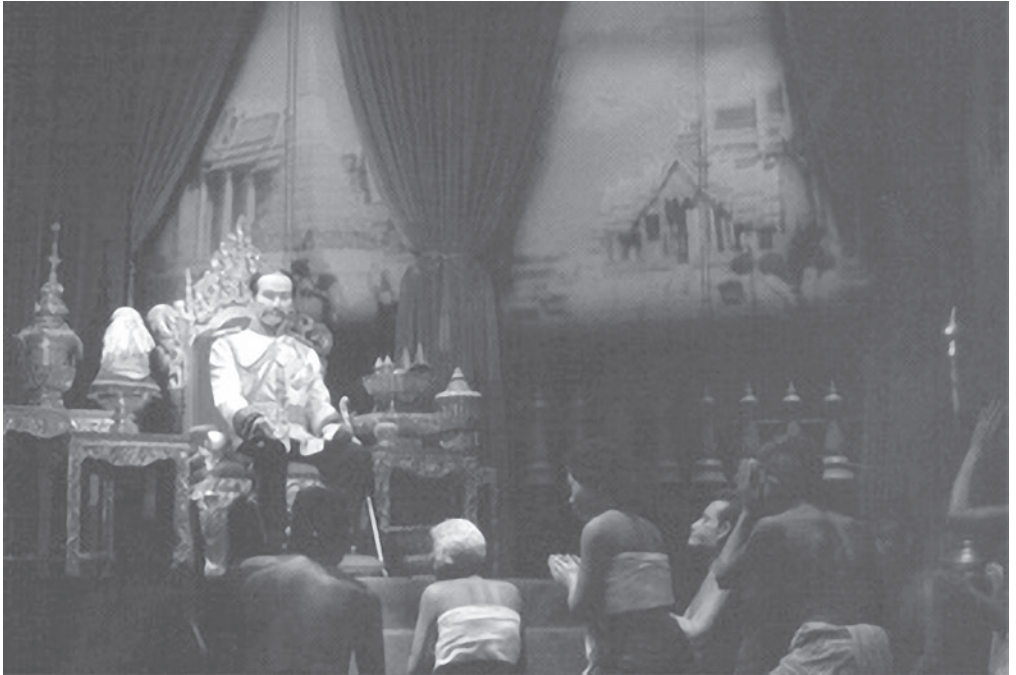
จนกลายเป็น ‘เรื่องที่อยู่ๆ กัน’ ว่า ผิดกฎหมาย แต่ ‘ใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น’ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทำแท้ง ซ่อง บ่อน ยาเสพติด และ การค้ามนุษย์ในรูปแบบต่างๆ

ทั้งๆ ที่ บางประเด็นเหล่านี้จะต้องทำให้เป็น เรื่องถูกกฎหมายหรือไม่ก็ให้มีการควบคุมให้เด็ดขาดชัดเจนกว่าที่เห็นอยู่

ไม่ใช่ในลักษณะ ‘ปากว่าตาขยิบ’ ซึ่งทำให้เรื่อง ‘ผิดกฎหมาย’ เป็นเรื่องที่ ‘ใครๆ ก็ทำกันทั้งนั้น’ ตอกย้ำว่าเราเป็น ‘สังคมพุทธ’ ก็แต่เปลือกนอก ไม่ใช่ด้วยสาระแห่งการปฏิบัติตลอดมาและตลอดไป

โดย : กาแฟดำ
กรุงเทพธุรกิจออนไลน์

สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.๕) ทรงเลิกทาส

เมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมหาราช (รัชกาลที่ ๕) ทรงเลิกทาสนั้น สมัยโน้นแบ่งประชาชนคนไทยไว้ ๓ ระดับ

ระดับสูงสุด คือ องค์พระมหากษัตริย์และราชวงศ์

ระดับกลาง คือ เจ้าขุนมูลนายมียศถาบรรดาศักดิ์เป็นขุน หลวง พระ พระยา เจ้าพระยา ฯลฯ

ระดับต่ำ คือ คน ๒ จำพวก ไพร่และทาส

ไพร่ ตามพระอัยการศักดินามี ๔ ชนิด

๑. ไพร่หัวงาน คือ พลเมืองที่มีความสามารถควบคุมด้านก่อสร้าง หรือเพาะปลูก มีศักดินาได้ที่ดิน ๒๕ ไร่ มีความหมายว่าออกอเงินไร่จะมีสิทธิซื้อที่ดินเป็นของตนได้ไม่เกิน ๒๕ ไร่

๒. ไพร่มีครว้ พลเมืองมีครอบครัวเป็นภาระ แต่ไม่มีความสามารถพิเศษใดๆ มีศักดินาได้ ๒๐ ไร่

๓. ไพร่ราบ เป็นพลเมืองที่เป็นคนงานธรรมดา ยังไม่มีครอบครัว ศักดินา ๑๕ ไร่

๔. ไพร่เลว หมายถึง คนรับใช้ของผู้อื่นซึ่งมีฐานะใกล้เคียง แต่ยังมีได้เป็นทาสจริง ศักดินา ๑๐ ไร่ ไพร่ดังกล่าวรับใช้เจ้านายทุกคน เมื่ออายุครบ ๑๘ ปี ผู้ชายต้องขึ้นทะเบียนสังกัดมูลนาย เมื่ออายุครบ ๑๘ ปี ต้องทำทะเบียนอีกฉบับหนึ่งยื่นให้สัสดี มีการสักเลขบนเนื้อ แล้วนำเข้าประจำกรมต่างๆ แล้วเปลี่ยนชื่อเป็นไพร่หลวง กรมเจ้าสังกัดจะพิจารณาเรียกเข้ามาประจำการปีละ ๖ เดือน เข้าเวร ๑ เดือน ออกเวร ๑ เดือน

ระยะออกเวรไปทำมาหากินปลูกผักปลูกหญ้าเลี้ยงตัวเองได้

เมื่อเข้าเวรเจ้านายจะเรียกตัวไปใช้ทำอะไรก็ได้

ไม่มีเงินค่าแรง อาหารการกินหาเอง ให้ญาตินำมาส่ง

เวลาออกเดือนกลับไปทำมาหากินได้เจ้านายจะให้หนังสือสำคัญติดตัวเรียกว่า ‘ตราภูมิคุ้มห้าม’ พลไรรู้สำหรับไปไหนมาไหนสะดวก ระยะออก

เดือนใครจะเรียกใช้ไม่ได้

ถ้ากลอนโบราณกล่าวไว้ว่า “ไม่ถือตราภูมิคุ้มห้าม คนก็ลามเรรวนมากวนได้” ผู้ใดถือตราภูมิอยู่ มีอิสระเป็นเวลา ๑ เดือน เจ้านายเรียกไปใช้ไม่ได้ ยกเว้นพระเจ้าแผ่นดินต้องการเกณฑ์ไปล่าช้าง ซึ่งไม่มีผู้ใดปฏิเสธ

พวกประจำการเป็น ‘ไพร่หลวง’ ถูกสักเป็นตัวเลขเรียกว่า ‘เลข’ เมื่อเปลี่ยนรัชกาลแม้สักแล้วก็ต้องสักอีก

ไพร่บางคนถูกสักถึง ๖ ครั้ง ชีวิตเขาวิบัติค่าสูงต่ำของคนได้จากรอยสัก พระอัยการพรหมศักดิ์กำหนดค่าตัวผู้มีลายสัก หากมีอยู่บนตัวน้อย เผอิญถูกฆ่าตาย คนฆ่าจะถูกปรับเป็นเงินเพียงเล็กน้อย ฆาตกรคนใดเช่ซอเข้าไปฆ่าคนที่มิใช่เลขสักอยู่บนตัวมาก ถูกจับได้จะโดนปรับมากเทียวตามความสำคัญของผู้ตาย ดังนี้ (สักน้อยก็มีบารมีน้อย สักมากก็มีบารมีมากตามลำดับ)

สัก ๑ หมายถึง ปรับ ๑๖ ตำลึง (๖๔ บาท)

สักคอหรือแขนข้างเดียว ปรับ ๑๘ ตำลึง (๗๒ บาท)

สักคอ แขนสองข้าง ปรับ ๑ ชั่ง ๔ ตำลึง (๘๖ บาท)

สักคอ แขน ทั้งสองข้าง สักขาอีก ๑ ข้าง ปรับ ๑ ชั่ง ๕ ตำลึง (๑๐๐ บาท)

สักคอ แขน ๒ ข้าง ขา ๒ ข้าง ปรับ ๑ ชั่ง ๖ ตำลึง (๑๐๔ บาท)

ประชาชนเกิดเป็นไพร่ตลอดสมัยกรุงศรีอยุธยา

มีชีวิตเป็นของตนเองปีละ ๖ เดือน อีก ๖ เดือนต้องรับใช้เจ้านายโดยไม่ได้อะไรตอบแทน ล่วงมาถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ไพร่หนีเข้าป่า เข้าดงกันมาก ไปเป็นโจรหรือพรานป่า ไม่ทนให้ระบบกดหัวใช้เป็นข้าตลอดชีวิต ทำให้เจ้าขุนมูลนายประสบความลำบาก ไม่มีคนใช้สอย

ล่วงถึงรัชกาลที่ ๒ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ มีประกาศออกมาว่า

ให้เจ้าเมืองกรมการสังแขวง นายบาน

นายอำเภอ ประกาศป่าวร้องมายังบรรดาข้าหนีเจ้า ป่าหนีนาย ไพร่หลวงสมกำลัง ทาสเชลย ทาสสินไทยที่ซ่อนอยู่ ณ ปาดงจ่งทั่วเข้ามาหาหนายมูลนายเดิมโดยดี จะพระราชทานโทษทัณฑ์ไว้ครั้งหนึ่ง หากมิเข้ามาสวามิภักดิ์โดยดีอยู่ ณ แขวงเมืองใด ให้กรมการเมืองจัดกองทัพออกตี เอาตัวบุตรภรรยาใส่ตะรางเสียให้สิ้นเชิง

ชนชาวไทยระดับต่ำสุดของสังคมนั้นคือ ทาส มนุษย์ประเภทนี้แบ่งออกหลายจำพวก กัมภีร์พระธรรมศาสตร์กำหนดลักษณะของทาสไว้ ๗ ประการ คือ

๑. ทาสสินไถ่ หมายความว่าทาสที่ซื้อมา
 ๒. ลูกทาสในเรือนเบี้ย
 ๓. ทาสที่ได้มาโดยรับมรดก
 ๔. ทาสผู้อื่นให้
 ๕. ทาสที่ช่วยไถ่จากโทษทัณฑ์ ทาสที่ได้มาจากช่วยให้พ้นคุกหรือถูกทรมาน
 ๖. ทาสที่ช่วยไถ่เมื่อเกิดทุกข์ภัย เมื่อเกิดข้าวยากหมากแพง น้ำท่วม ไฟไหม้ เขาผู้นั้นเคราะห์ร้าย
 ๗. ทาสเชลย ได้มาจากการรบ
- สมัยโบราณนั้นกล่าวหาว่าเจ้านายทารุณ กตจีคนชาติเดียวกันเป็นทาสนั้นไม่ถูกแท้ ตามความจริงคนส่วนมากถูกลดระดับลงมาเป็นทาสจากการซื้อขาย พ่อแม่เอาลูกในไส้ของตนไปขายเป็นทาส นำเงินมาใช้สอย หรือเล่นการพนัน
- สามีเอาภรรยาไปขายเป็นทาสก็ได้ ภรรยาไม่มีสิทธิเอาสามี พ่อ แม่ ไปขายเป็นทาส
- ญาติผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบเลี้ยงดูลูกหลานเอาหลานขายให้แก่ผู้อื่นได้เช่นกัน
- การขายมี ๒ ชนิด ขายฝากหรือขายขาด ขายฝากอาจไถ่ถอนให้พ้นจากการเป็นทาสได้
- ขายขาด ผู้ถูกขายจะต้องเป็นทาสไปตลอดชีวิต
- กรณีขายฝาก ผู้ขายต้องรับประกัน ทาสหนีหายไปผู้ขายต้องไต่ค่าปรับ
- แต่ขายขาดและทาสหนีไป ผู้ขายไม่ต้อง

รับผิดชอบ

การนำเงินมาไถ่มิใช่จะทำได้เสมอไป โดยเฉพาะพ่อแม่ที่นำลูกมาขาย

เมื่อถึงเทศกาลไถนา เกี่ยวข้าว จะไถ่ลูกคืนมา กฎหมายมักไม่ยอม

“ท่านว่า ท่าน้ำจะเอาปลา ท่านจะเอาข้าว”

ท่านมิให้รับเงินเลย ต่อเมื่อพ้นเทศกาลให้รับเงินตามมากตามน้อยได้

ถ้ามัน ผู้ทาส ผู้ขาย จะไปฟ้องร้องว่ากล่าวจะวางเงินในกลางสภาตระลาการในเมื่อเทศกาลทำนาอยู่ มิให้สภาตระลาการศาลกรมใดๆ รับฟ้องมันว่ากล่าวเลย

ส่วนลูกทาสในเรือนเบี้ย คือ เด็กหญิงชาย พ่อแม่เป็นทาสอยู่แล้ว เกิดมาต้องเป็นทาสต่อไป กฎหมายอธิบายเหตุผลไว้ว่า

“อุปมาอันแม่โคอันปล่อยและเกิดลูกเท่าใดๆ ได้สิทธิแก่นายโคตัวเมียนั้น”

กฎหมายนี้แสดงให้เห็นชัดว่า ‘ทาสนั้นถือเป็นสัตว์ มิใช่คน’

ทาสหญิงที่สวยงาม อาจถูกนายสมสู่ด้วย เมื่อตั้งครรภ์มีลูก เด็กที่เกิดยังถือว่าเป็นทาสอยู่ แต่มีราคาค่าตัวสำหรับไถ่คืนเป็นอิสระได้ ราคาค่าตัวสูงกว่าลูกในเรือนเบี้ยธรรมดา เด็กประเภทนี้ถือว่าเป็นทาสตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ กฎหมายบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า

“ชายเป็นไท หญิงเป็นทาส สมรักกันมีลูก ถ้าชายมิได้รักษาท้อง ออกลูกตาย ต้องคิดค่าตัว

แก่ชายจนเต็ม”

นายนั้นเมื่ออำนาจเหนือทาสทุกประการ สั่งเขียน ชัง จำโซ่ ทารุณ ทรมานด้วยวิธีใดก็ได้ ยกเว้นทาสที่มีค่าไถ่ต่ำกว่าหนึ่งล้านสองแสนเบี้ย (ราว ๑๕๐ บาท) จะใส่โซ่ตรวนไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ฎีกฎหมายโบราณยังกรุณาמיให้นายทำโทษทาสถึงตาย ทาสมีสิทธิร้องทุกข์กล่าวโทษเจ้านาย เช่น กล่าวหาว่าเป็นกบฏ ปล้น หรือโกงหลวง โกงราษฎรอื่นๆ สอบสวนแล้วเป็นความจริง ทาสนั้น จะได้รับการปลดปล่อย ถ้าไม่เป็นความจริงก็จะต้องรับโทษหนัก กฎหมายกล่าวไว้ว่า

‘ถ้าทาสกล่าวโทษเจ้าเงินว่า กบฏ ปล้น ลัก หรือราษฎรบังหลวง’ เมื่อสอบสวนแล้วไม่เป็นความจริงจะรับโทษหนักขึ้น ท่านให้อาทาสผู้นั้นขึ้นขาหย่าง เอาเจลาประหน้าประจาน เขียนหลัง ตัดปาก

ถ้าสอบสวนได้ความจริงให้ปล่อยมันเป็น ‘ไท’ พ้นจากทาส เรื่องแปลกที่สุดสมัยระบบทาสโบราณเจ้านายมีสิทธิบังคับให้ทาสไปรับโทษทัณฑ์แทนตนได้ แทนลูก เมีย ญาติ พี่ น้องของตนได้ (แปลกนิ - ผู้เขียน)

(โปรดติดตามฉบับหน้า)

ก่อนจะถึงวันนั้น

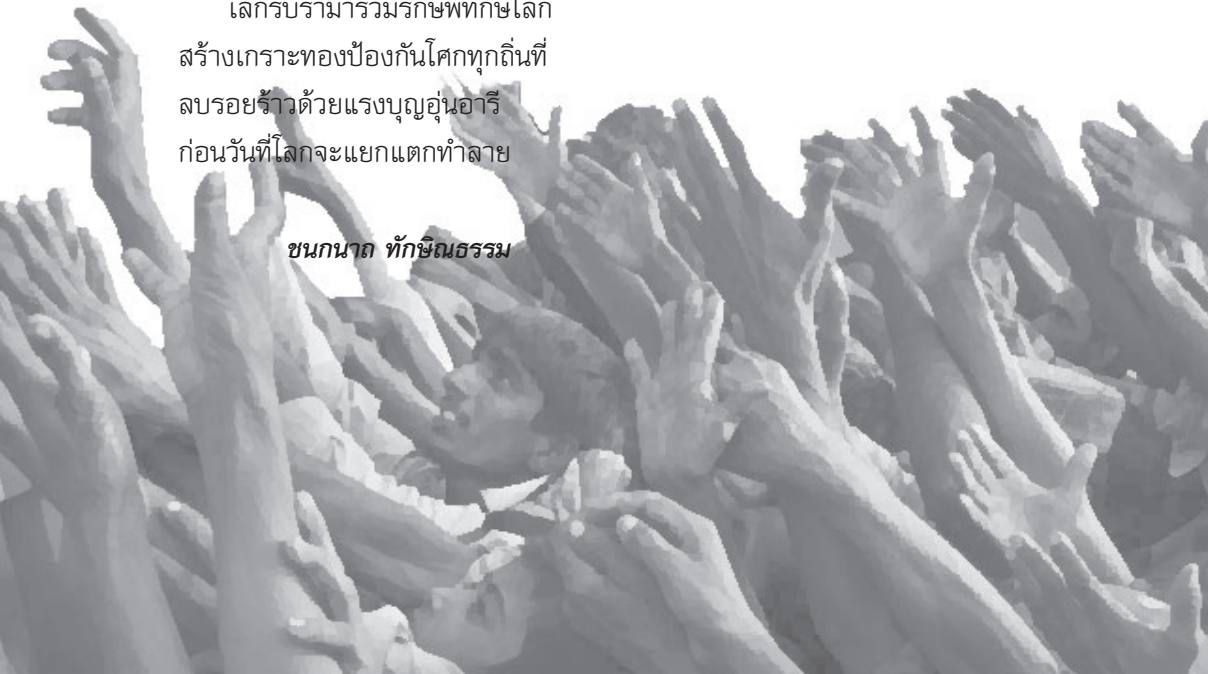
โลกร้อนแรงแสงแดดกล้าพายุหมุน
ลมใต้ฝุ่น...สลาตันพัดปั่นป่วน
แผ่นดินไหว...ถล่ม...แตก...แยก...แปรปรวน
เสียงคร่ำครวญหลายชาติพินาศยับ

ภูเขาไฟพ่นหินไฟไหลไล่ล่า
หลากลาวาป่าตะบึงถึงคราวอับ
หลายซีฟล่มจมดินทั้งสินทรัพย์
ยังไม่แนบคลื่นพิฆาตอาจตามเติม

โลกรวิปริตปรวนแปรแผลวียอค
คนทั้งโลกควรสำนึกเลิกฮึกเหิม
หยุดไล่ล่าฆ่าฟันกันเช่นเดิม
หันมาเริ่มสันติภาพฉาบไมตรี

เลิกรบรามาร่วมรักษ์พิทักษ์โลก
สร้างเกราะทองป้องกันโศกทุกถิ่นที่
ลบรอยร้าวด้วยแรงบุญอุ่่นอารี
ก่อนวันที่โลกจะแยกแตกทำลาย

ชนกนาถ ทักซิณธรรม

ฉบับที่แล้วจบลงที่ ‘ลักษณะผู้ฟังที่เลว’ วันนี้เราจะต่อกันเลยนะคะ
ลักษณะผู้ฟังที่ดี

ก. สนใจเรื่องที่พูด นักฟังที่ดีต้องสนใจในเรื่องที่ตนฟัง ใช้สติปัญญาพิจารณาดูว่า ผู้พูดกำลังพูดเรื่องอะไร เมื่อฟังแล้วก็รู้จักนำไปคิดว่าเรื่องที่พูดนั้นมีสาระประโยชน์ในด้านใด เพียงใด

ข. สนใจผู้พูด นักฟังที่ดีต้องมีความสังเกต ต้องดูว่าผู้พูดใช้เหตุผลหรืออารมณ์ เรื่องที่ควรใช้เหตุผล ถ้าผู้พูดใช้อารมณ์ เรื่องนั้นย่อมนำหนักในการนำไปพิจารณาตัดสิน หรือเป็นมาตรฐานสำหรับการคิดเรื่องอื่นที่เกี่ยวข้อง แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ควรใช้อารมณ์ ผู้พูดกลับคำนึงถึงแต่เหตุผล เรื่องย่อมนำตรรกะ ความสนใจของผู้พูดจะทำให้เราทราบลักษณะสำคัญได้ดังกล่าว เป็นเรื่องช่วยให้เรารู้ว่าควรจะให้ความเชื่อถือในเรื่องนั้นเพียงใด

ในส่วนเกี่ยวข้องกับท่าทางผู้พูด ถ้าผู้พูดมีบุคลิกลักษณะดี พูดจาสุภาพ ท่าทางประกอบ การพูดไม่เคอะเขิน การมองดูผู้พูดจะช่วยให้เราฟังได้อย่างเพลิดเพลิน และรู้สึกเข้าใจเนื้อหา ได้ดีขึ้น เพราะรู้สึกเหมือนกำลังคุยกันมากกว่าจะให้เรามีหน้าที่ฟังอย่างเดียว แต่ถ้าท่าทางของผู้พูดไม่ดีไม่ดึงดูดใจ ผู้ฟังต้องไม่ถือเอาท่าทางของผู้พูดมาเป็นอารมณ์ เพราะถ้าคิดอยู่เพียงท่าทางผู้พูด เราจะให้ความสำคัญต่อเรื่องที่ฟังน้อยลง

ค. ต้องแสดงว่าเต็มใจที่จะรับรู้ และแลกเปลี่ยนความรู้ด้วยถ้าโอกาสอำนวย ต้องใจกว้าง พอที่จะวิเคราะห์และรับฟัง มีมาตรฐานในการตัดสินเรื่องที่ฟังว่าจะไรผิดอะไรถูก แต่ก็ต้องรู้จัก รับฟังความคิดของผู้อื่นด้วย

จุดมุ่งหมายในการฟัง

การฟังอาจมีจุดหมายหรือไม่มีจุดหมายก็ได้ การฟังที่ไม่มีจุดหมาย หมายถึงการฟังที่ไม่ได้มุ่งเนื้อหาหรือเรื่องที่พูด เช่น ฟังวิทยุในขณะที่ทำงาน ฟังเพลงแก้เหงา หรือฟังไว้ประดับความรู้ฟังเรื่องที่เป็นสิ่งละอับพันละน้อย ฟังสารคดี เป็นต้น

ส่วนการฟังอีกอย่างเป็นการฟังที่มีจุดหมาย แต่จุดหมายไม่ดี คือการฟังอย่างไม่เป็นกลาง เป็นการฟังเพื่อหาเหตุผลหรือข้อเท็จจริงบางอย่างมาเข้าข้างความคิดของตน ยิ่งกว่าฟังแล้วมาไตร่ตรองดูว่า สิ่งที่ผู้พูดพูดนั้นถูกหรือไม่ การฟังประเภทนี้ก็จัดเป็นการฟังอย่างไม่มุ่งเนื้อหา

เรามักชอบฟังเรื่องเบาๆ สนองมากกว่าเรื่องหนักๆ เพราะการฟังเรื่องหนักๆนั้นนอกจากไม่สนุกแล้ว ยังต้องคิด คอยติดตามเรื่องอยู่ทุกขณะที่ผู้พูดพูด จะฟังบ้างไม่ฟังบ้างไม่ได้ แต่เราจะได้ประโยชน์จากการฟังมากที่สุด เมื่อเราฟังอย่างมีจุดหมาย หรือฟังอย่างมุ่งเนื้อหาเท่านั้น

จุดมุ่งหมายในการฟังมีสามประการคือ ก. เพื่อความบันเทิง ข. เพื่อหาข้อมูลและเพื่อให้เกิดความบันเทิง ค. เพื่อหาคุณค่าของเรื่องที่พูด เมื่อจะฟังเรื่องใดๆ ก็ต้องนึกถึงวัตถุประสงค์ทั้งสามประการนี้ไว้เสมอ การสร้างนิสัยให้เคยชินกับการฟังเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียวเท่ากับหัดให้ตัวเองเป็นนักฟังระดับต่ำสุดเท่านั้นนักฟังที่ดีต้องรู้จักจับเนื้อความของเรื่องที่พูดให้ได้ และนำเนื้อความนั้นมาพิจารณาว่าถูกหรือผิด โดยอาศัยความรู้ที่เราเมื่ออยู่ เมื่อไตร่ตรองโดยรอบคอบและเห็นว่าถูกต้องแล้วจึงยอมรับ

นักฟังที่ดีจะต้องรู้ว่าตนกำลังฟังเพื่อจุดหมายใดการฟังอย่างไรจุดหมายย่อมไม่ได้ประโยชน์หรือได้ประโยชน์น้อยกว่าการฟังอย่างมีจุดหมาย ผู้ฟังต้องสนใจว่าเรื่องที่พูดมีข้อเท็จจริงอะไรบ้างข้อเท็จจริงเหล่านั้นสัมพันธ์กันอย่างไร และความสัมพันธ์นั้นมีเหตุผลอะไรสนับสนุนบ้าง หรือถ้าจะฟังให้ลึกซึ้งยิ่งกว่าขั้นจับความ ก็ต้องมีการประเมินคุณค่าของเรื่องด้วย เราต้องตรวจสอบทั้งความถูกต้องของข้อเท็จจริง และความสมเหตุสมผลของการอ้างเหตุผล

ติดตามอ่านต่อฉบับหน้า

You've got mail

ทวันไรเสอ

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

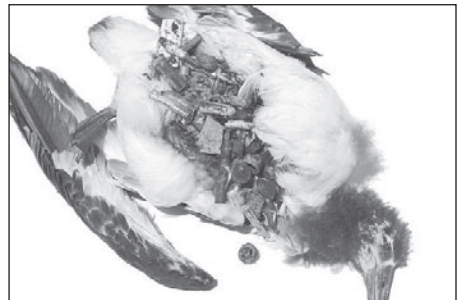
From : rkrisnamis@yahoo.es

To : tawanraisaeng@live.co.uk

Forward : All my friends

Subject : NO PLASTIC FANTASTIC

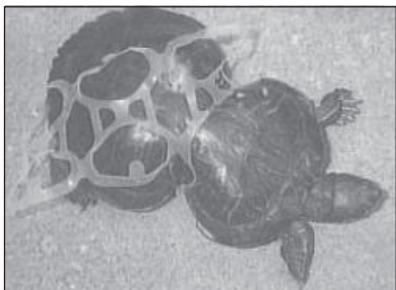
ขยะเกลื่อนหาดมีนกตายมากมาย
 เพราะหากินแถวนี้
 กินมาตั้งแต่เด็กๆ
 พ่อแม่ก็ไม่รู้เรื่องก็ป้อนมาเรื่อย
 นึกว่าเป็นลูกไม้ต่างๆ

ของที่อยู่ในท้องของนกอัลบาทรอสตัวหนึ่งจากหลายๆตัว
 กินไฟแช็กไปหลายอันเลย

ถุงพลาสติกหูหิ้วสร้างความทรมาน
และบางครั้งก็ถึงกับเสียชีวิต

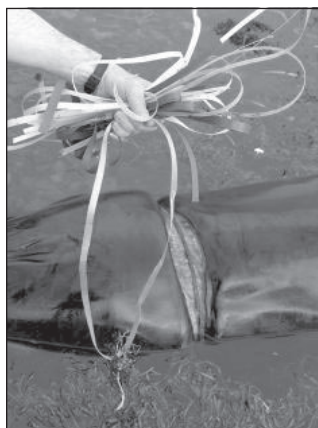
Snapping turtle
June, 2000

สัตว์หลายตัวต้องพิการเพราะ
ห่วงพลาสติกที่เปิดขวด

หรือห่วงที่ใช้สวมกระป๋องเบียร์
แบบ 6 วง

เส้นเชือกพลาสติกที่รัดคอตาย

ผลิตภัณฑ์พลาสติกอื่นๆ

ภายในท้องปลาวาฬ minke ที่ตาย มีแต่ถุงพลาสติกเต็มท้อง

รวบรวมมาจากหลายๆเว็บ ต้องขออภัยด้วยที่ไม่ได้จกไว้ให้เครดิตทุกภาพ

แสดงความคิดเห็นหรือส่งสิ่งที่น่าสนใจได้ที่ tawanraisaeng@live.co.uk

โม

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ลารา ริโอส เขียน
รัศมี กฤษณมัย แปล
วิกกี ราโมส ภาพประกอบ

๑๒

แม่ลากกระสอบมันสำปะหลังกลับบ้าน และวางไว้หน้าประตูกระท่อม

‘ฉันจะวางไว้ที่นี่ก่อน จนกว่าโมจะกลับมา’ แม่คิด

เธอเหนื่อยจนเหงื่อท่วมตัว จึงล้มลงนอนพักและหลับตาขณะแกลงเปล

‘ชีวิตของผู้หญิงเรานี้ช่างเหน็ดเหนื่อยเสียเหลือเกิน’ เธอรำพึงรำพันกับตนเอง ‘มีงานต้องทำมากมาย ตอนลูกๆ ยังเล็ก เราลำบากและยากจนกันเหลือเกิน แต่สมัยก่อนก็ต่างจากสมัยนี้ เนื้อสัตว์ยังหาได้จากใกล้ๆ เพราะมีเจ้าแพคะมากมาย รวมทั้งกวาง แกรมพ่อยังเลี้ยงหมูกับวัวด้วย แต่เดี๋ยวนี้สัตว์หายไหมด เพราะมีการตัดถนนหลายสาย ชาวอินเดียนแดงขายที่ทางไปเราจึงถูกคนขวาล้อมรอบต้องขอบคุณชิโบที่ฉันยังมีผืนดินเล็กๆ ไว้เพาะปลูก’

เธอถอนหายใจ รู้สึกภาคภูมิใจ แต่ก็เสียใจที่ลืมบางคำในภาษาถิ่นของตนไป ‘ถ้าโมอยากไปโรงเรียนก็ดี จะได้เรียนภาษาถิ่นของเราด้วย วันข้างหน้าแคงจะได้ไม่ลืม’ แม่่นอนคิดอะไรเพลินๆ อยู่ที่เปลแล้วพล็อยหลับไปประมาณครึ่งชั่วโมง

แม่ตื่นขึ้นและกวาดพื้นด้วยไม้กวาดที่ทำจากกิ่งไม้

‘โมอยู่ไหนนะ อยากให้มาช่วยกันหน่อย ฉันคนเดียวคงไม่มีปัญญาแบกกระสอบไปยังหมู่บ้านได้ ไม่รู้เกหายไไหน ลืมเสียงก็ไม่ได้ยินเลย’

เธอหิวน้ำจึงเข้าครัวเพื่อตักน้ำสักแก้ว ตอนนั้นเองจึงพบกระดาศที่โมเขียนไว้ เธอหยิบมันขึ้นมาอ่านซ้ำๆ แล้วนั่งลงบนเปลเพื่อขบคิด

เมื่อตากลับมาถึงกระท่อม ก็พบแม่อยู่ใน
สภาพนั้น

“ไม่ไปแล้ว” แม่พูดด้วยความเป็นห่วง
“ทั้งกระดายนี่ไว้ล่ะ”

ตาอ่านข้อความแล้วไบหนักก็ซัดเผือด แม่
คิดว่าตากำลังจะเป็นลม

“พ่อคะ เกิดอะไรขึ้น ก็โมจะกลับมาในไม่
ช้านี้ และยังไม่บอกอีกว่าเราไม่ต้องเป็นห่วง”

ชูเกียนั่งลงบนเก้าอี้ และเอามือปิดหน้า เขา
อยากจะสะอื้น แต่มันก็ติดอยู่แค่คอหอย

ทันใดนั้นเขาหุบแผ่นกระดายนมาขยำด้วยความโกรธ

“เป็นความผิดของพ่อเองที่ไม่เคยบอกโมว่า
อย่าเข้าไปใกล้ทะเลสาบใหญ่เป็นอันขาด”

“ทำไมล่ะคะพ่อ”

“ศัตรูของพ่ออยู่ที่นั่น มันเป็นชูเกียนี่ที่มี
อำนาจและชั่วร้ายที่สุดเท่าที่พ่อเคยรู้จัก มันทำ
งานกับก๊วยและผู้ช่วยอีกหลายคน พวกมันผนึก
กำลังกันช่วยฝ่ายอธรรม ครั้งหนึ่งพ่อเคยสัญญา
ว่าจะไม่เข้าไปใกล้ที่ดินแดนของพวกมัน หากมัน
ไม่มาเหยียบดินแดนของพ่อ แล้วเราก็สัญญากัน
ตามนี้มาหลายปีแล้ว ด้วยเหตุนี้พ่อจึงไปหาโมไม่ได้
เพราะมันอาจจะเสกให้พ่อเป็นเสือหรืองูก็ได้”

“แล้วชูเกียนี่ชื่ออะไรกันคะ”

“ชื่อ เตโอฟีโล แต่ใครๆ ก็เรียกมันว่า
โดโลโล*”

“แล้วตอนนี้เราจะทำยังไงกันดีล่ะคะพ่อ”

แม่โมถามดวงตะวันไปด้วยน้ำตา

“พ่อจะติดต่อกับเหล่าวิญญาณเดี๋ยวนี้แหละ
โงะเองก็ต้องพยายามทำเหมือนกัน ดูซิว่าพวก
เขาจะบอกอะไรบ้าง”

อิกนาซิโอหุบไม้เท้าซึ่งวางพาดกำแพงด้าน
หนึ่งอยู่ เพื่อเอาไปให้โงะแล้วเดินลากเท้าออกไป
ไปด้วยหัวใจอันหนักอึ้งกับกลางสังหรณ์ที่แสน
ทรมานใจ รวมทั้งคำถามและข้อสงสัยมากมาย
ในหัวสมอง ท้ายที่สุดก็เดินเข้าห้องไป

ส่วนแม่ก็เทมันสำปะหลังออกมาครึ่งกระสอบ
เนื่องจากกระสอบวางอยู่ใกล้ประตูกระท่อม
ขณะเคลื่อนตัวโดยอัตโนมัติจึงมองเห็นว่าซาก
กางกไม้”ได้อยู่ที่นั่นแล้ว

เธอเบิกตากว้างราวกับดวงตาจะถลนออก
นอกเบ้า และรู้สึกว่าร่างกายสั่นเทาเหมือนลูก
นกที่ออกบินเป็นครั้งแรก

“ใครเอามันไปจากที่นั่นนะ”

เธอรู้สึกไม่ปลอดภัย มองซ้ายทีขวาที และ
สังหรณ์ว่าก๊วยกำลังเข้ามาใกล้อย่างช้าๆ

แม่แบกกระสอบบนไหล่ และเดินไปยังหมู่บ้าน

“โมกำลังตกอยู่ในอันตราย” แม่ทุกข์ใจ “ถ้า
พ่อไปไม่ได้ ฉันก็จะไปตามแกลง”

มือของชูเกียนั้นเทาขณะอธิบายสรรพคุณ
สมุนไพรแต่ละชนิดให้โงะฟัง ทั้งสองนั่งพื้น
เด็กหนุ่มแปลกใจที่เห็นชูเกียนั่งกระวนกระวายใจมาก
ดูราวกับว่า เวลาที่ผ่านไปเพียงวันเดียวทำให้เขา

แก่ไปถึงสี่สิบปี

“เราต้องสวดให้โรภักย์ไข้เจ็บ เพราะว่ามันไพร่ทั้งหลายนั้น ถ้าไม่สวดให้ มันก็ทำอะไรไม่ได้”

“โรภักย์แต่ละชนิดมีบทสวดศักดิ์สิทธิ์ต่างกันไข้ไหมครับ”

“ไข้แล้ว โรภักย์ไข้เจ็บไม่ใช่เรื่องของร่างกาย เช่นว่าถ้าใครเจ็บมือไม้ได้แปลว่ามือป่วย แต่มีใครบางคนกำลังทำให้เกิดอาการป่วยนั้น ด้วยเหตุนี้จึงต้องสวดให้ถูกต้องเหมาะสมจึงจะบรรเทาอาการได้ ต้องสวดให้ภูตผีแห่งการเจ็บป่วย ไม่ใช่สวดให้มือ นอกจากนี้ชู่เกียยังต้องปิดรังควานและใช้สมุนไพรชุบตัวผู้ป่วยด้วย”

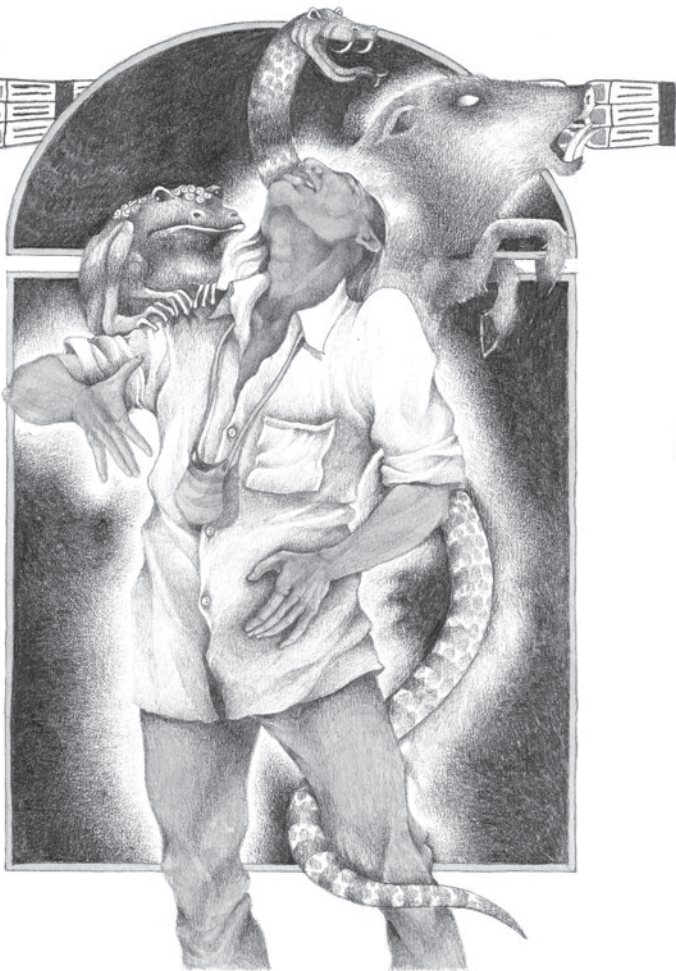
“ทำไมต้องวาดรูปสัตว์ด้วยครับ”

“ภูตผีแห่งโรภักย์มีลักษณะคล้ายสัตว์ ดังนั้นเวลาจะรักษาคนไข้ เราจึงวาดรูปต่างๆ เพื่อเป็นตัวแทนสัตว์หลากหลายชนิด”

“แล้วเราจะเริ่มกันด้วยบทสวดไหนครับ”

“ก่อนอื่นต้องเริ่มบทสวด แนะนำตัวให้ชู่โบรู้งัก โดยบอกว่าตนเป็นใคร ต่อด้วยบทสวดของโรภักย์ไข้เจ็บ และสุดท้ายก็เอารูปต่างๆ ที่วาดไว้ออกมา แล้วพูดถึงลักษณะเฉพาะของสัตว์ เช่นว่ามันกล้าบ้าบิ่น ชอบกัด หรือนิสัยไม่ดี”

“ทำไมเราต้องพูดถึงลักษณะของบรรดาสัตว์ด้วย”

“เพราะการนำเสนอสัตว์ก็เหมือนนำเสนอโรภักย์ ซึ่งก็ไม่ได้ เจ็บปวด และอาจทำให้ตายได้เช่นเดียวกัน”

“บทสวดศักดิ์สิทธิ์จะจบลงอย่างไรครับ”

“จะบอกเจ้าโรภักย์อย่าให้มารังควานอีก และว่าเรารู้แน่ๆ ว่าพวกมันประพฤติดังต่อไปนี้”

แล้วแนะนำควรไปอยู่กับชิโบลี”

แสงไฟสลัวๆ จากเทียนไขซึ่งต้องอยู่ในห้อง ทำให้ปรากฏเงาต่างๆ ที่ผนังห้อง และทันใดนั้น เงาเงาหนึ่งก็แยกออกมาและเข้ามาอยู่ใกล้ๆ คนทั้งสอง

โฆเซตัวสั้นเทาตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่ชูเกียปลอมเขาว่า

“ซูลาเข้ามาใกล้แล้ว” ชูเกียบอก “ตอนนี้เราต้องไปนั่งเก้าอี้ไม้สีดำ แล้วหยิบไม้เท้าด้วยมือขวา วางก้อนหินสีแดงไว้ในอุ้งมือซ้าย”

“แล้วผมต้องถามอะไรครับ”

“ก่อนอื่นต้องตรวจดูให้แน่ใจว่า มีศัตรูอยู่ใกล้ๆ หรือเปล่า นี่ใช้ถามหินสีแดง”

โฆเซรู้สึกหนาว แต่แล้วก็สูญเสียการควบคุมทั้งร่างกายและจิตใจในชั่วพริบตา ทั้งห้องเต็มไปด้วยหมอกควัน และเด็กหนุ่มก็รู้ว่าบางสิ่งบางอย่างที่ลึกลับกำลังปรากฏตัว เสียงของเขาตกอยู่ใต้คำแนะนำทั้งหลายที่ชูเกียบอกไว้แล้วเขาก็พูดว่า

“ผมอยากถามว่ามีศัตรูอยู่ในเส้นทางของผมหรือเปล่าครับ”

“ต้องเป่าหิน” ชูเกียชี้

โฆเซเป่าหินเหมือนเวลาเป่าให้เทียนดับ หินเริ่มส่งเสียงแล้วเดินจากข้างโน้นไปข้างนี้ราวกับมีสัตว์ร้ายสิงอยู่ มันกระดอนขึ้นหลายเซนติเมตรจากฝ่ามือและสุดท้ายก็สงบ

“ดูเหมือนจะมีศัตรู” ผู้เฒ่าอิกนาซิโอพูดอย่าง

เหน็ดเหนื่อย

“ใครกันล่ะครับ”

“หินจะไม่ตอบเรื่องนี้ แต่เหล่าวิญญาณต่างหากจะตอบ”

เงาของซูลาเริ่มเปลี่ยนร่าง รอยเปื้อนสีดำคล้ายเงาแทรกผ่านแสงจันทร์ ครั้นออกมาก็มีขอบขาวสว่างไสวมาด้วย เงาอย่างกรายเข้าใกล้เสียจนสับสนกับร่างของชูเกีย แล้วซูลาก็เริ่มพูดผ่านผู้เฒ่าอิกนาซิโอ

“โมกำลังตกอยู่ในอันตราย เธอเดินทางไปอยู่ที่สตูย์ มันเป็นดินแดนแห่งภูตผี”

“ว่าไงนะครับ โมอยู่ไหนกัน เธอไปทำอะไรที่นั่นครับ”

โฆเซถามด้วยความทุกขใจ

“เธอไปหาโมโลที่ชายของเธอ คงต้องระวังมากเลยทีเดียว มีอันตรายใหญ่หลวง ไม่ใช่วิญญาณทั้งหมดจะเป็นวิญญาณที่ดี เจ้าต้องแยกแยะความรักกับความซังให้เป็น ถ้าเจ้ามอบความรักเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ชิโบลีจะคุ้มครองเจ้า”

“แล้วผมจะช่วยโมได้อย่างไรครับ”

“คนที่ขอคำแนะนำ ต้องเชื่อมั่นในความรู้สึกที่จะได้จากสามัญสำนึกของคน”

“ผมต้องไปช่วยเธอ” โฆเซตะโกนและเสียงของเขาก็ถูกบันทึกลงไปเป็นกาลเวลา

“ดีแล้ว พ่อหนุ่ม เดือนโมด้วยว่า อย่าถูกตัวมิโลลขณะที่เขาขังต้องมนตรี โมรู้วิธีติดต่อและให้สิ่งที่มีโลต้องการได้”

ซูเกียหนาวสั้นเล็กน้อย และเสียงก็กลับมา
เป็นของตนเองอีกครั้ง

“ท่านอิกนาซิโอรีบ โมกำลังตกอยู่ใน
อันตราย เธอออกไปตามหาโมโล”

“ข้ารู้แล้ว” ซูเกียตอบอย่างเศร้าสร้อย

“แล้วท่านจะไม่ทำอะไรเพื่อช่วยเหลือโมหรือ
กรีบ”

“ข้าทำไม่ได้ ซูเกียที่ทะเลสาบใหญ่แห่งตา
ลามังกาไม่อนุญาต เขาเป็นศัตรูตัวร้ายที่สุดของ
ข้าทีเดียว”

“แล้วท่านรู้ได้อย่างไรว่าโมไปทะเลสาบ
ใหญ่”

“ก็เธอเขียนถึงไว้นะสิ เธอไปกับซานติอา
โกและฆวนิตา วันนี้เราจะจบการเรียนการสอนแล้ว
แต่เจ้าต้องมาทุกวันอย่างที่ตกลงกันไว้”

“แต่ผมมาเรียนต่อไม่ได้ ผมต้องไปช่วยโม”

“ดีมาก” ซูเกียยิ้มขอบอกคุณ “ข้าเสียใจที่
ไม่อาจไปเป็นเพื่อนเจ้า แต่ข้าจะลองหาช่องทาง
ดูว่าทำอะไรได้บ้างจากที่นี่”

๑๓

เปโตร โม ซานติอาโกและฆวนิตาเดินทาง
ได้ไกลพอควร ทั้งขึ้นและลงเขาถูกแล้วถูกเล่า
ตามที่สูงจะสังเกตเห็นความแห้งแล้งได้ชัดเจน

จากจุดซึ่งพวกเขาอยู่สามารถมองเห็นเนินเขาซิริ
โปที่ส่งน้ำเกรงขาม

อากาศร้อนและต่างก็คอแห้ง จึงได้เวลากิน
สัมที่ติดตัวมา พวกเขาแบ่งกล้วยและมันสำปะ
หลังกินกันในมือสุดท้ายของวัน โมต้องคอย
ระวังไม่ให้ใครสังเกตเห็นว่ามีซากคางคกอยู่ใน
กระเป๋

“แถวนี้มีหินสวยๆ เยอะแยะเลย” โมว่า
“ฉันจะเก็บไปเป็นที่ระลึก” แล้วเธอก็เก็บหินหลาก
สีหลายขนาดใส่กระเป๋อย่างระมัดระวัง ด้วยวิธีนี้
คางคกจะแอบอยู่โดยไม่มีใครเห็น ถึงตอนนี้โมก็
ยังไม่เข้าใจอยู่ที่ว่า ทำไมตนถึงปลดซากสัตว์ที่
ประตูกะท่อมติดตัวมาด้วย มันเป็นलगสังหรณ์ที่
มีอำนาจเหนือความต้องการ บางทีจิตใต้สำนึก
อาจบอกเธอว่า มันจะนำโชคมาให้ หรือพ่ออาจ
จะช่วยปกป้องเธอได้ผ่านทางเจ้าสัตว์นั้น

เปโตรไม่กินอะไรเลยตลอดการเดินทาง
นอกจากเรื่องนี้แล้วเขาก็ไม่มีอะไรผิดปกติ โม
รู้สึกห่างเหินกับพี่ชาย และไม่เข้าใจว่าอะไรเป็น
ตัวขวางกั้นอยู่ เธอถามเปโตรเกี่ยวกับประเทศปา
นามา และเขาก็อธิบายว่า เขาไปที่นั่นเพราะมี
ช่องทางทำมาหากินที่ดีมาก

ไม่ช้าความมืดก็จับคลานเข้าปกคลุมผืนป่า
เส้นทางแคบๆ ซึ่งพวกเขาต้องเดินกันต่อก็ดูกลาง
เลือนท่ามกลางกองใบไม้แห้ง

“แปลกจริง” เปโตรว่า “พี่ชักสับสนกับเส้น
ทาง ดูเหมือนทางมันจะหายไป”

“ผมเคยมาแถวนี้เพียงคนเดียว ครั้งนั้นจะมีเส้นทางเดินไปได้ตลอด แต่นี่ดูเหมือนว่าจะไม่มีเส้นทางเสียแล้ว” ซานติอาโกว่า

“ที่แยกก็ค่อมันค้ำแล้ว” โมกล่าวด้วยความหวาดกลัว

ประกายแห่งความหวังยังไม่ทันจะฉายบนใบหน้าของฆวนิตา ก็พลันเลือนหายไปเสียแล้ว

“เราต้องค้างคืนที่นี่” เปโตรพูดขึงขัง

“เราต้องก่อกองไฟ และสร้างที่หลบภัยด้วยก่อนไม่กับใบไม้” ซานติอาโกแนะนำ

“โชคดีนะที่เป็นหน้าร้อน และฝนยังไม่ตก” โมว่า

“แปลกจริง ก็ไหนโมเป็นคนมองโลกในแง่ดีเสมอไม่ใช่หรือ” ฆวนิตาประชด น้ำเสียงของฆวนิตาไม่ค่อยดี เธอเริ่มจะหมดความอดทน ซานติอาโกกระวนกระวายใจ เพราะรู้ดีถึงอันตรายในป่าโมบ่นอย่างโกรธเคืองด้วยความหิว

เปโตรนิ่งเฉยไม่พูดอะไร แต่เริ่มนำท่อนไม้และกิ่งไม้มา

ทันใดนั้นแสงสีม่วงจางๆ ก็ปรากฏเด่นชัดขึ้นที่ด้านหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง มันสว่างและดับไปภายในไม่กี่วินาทีเปโตรทิ้งงานที่ทำอยู่และเดินเข้าไปยังแสงนั้น

เด็กทั้งสามมองเขาเดินไปโดยไม่อาจพูดอะไรแม้แต่คำเดียว ครั้งนี้จะพูด เปโตรก็หายตัวไปหลังต้นไม้เสียแล้ว

“ที่เปโตร” โมตะโกนด้วยความกลัว “พี

อยู่ไหนคะ”

ไม่มีใครตอบกลับมา ลมพัดเสียงสะท้อนเข้าไปในราวป่าและพาไปหลับอยู่ที่ถ้ำของสัตว์ป่า

พวกเขาเฝ้ากันไม่รู้จะทำอย่างไรดี แต่รู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างกำลังเปลี่ยนแปลงอยู่ในบรรยากาศ รวมทั้งในตัวพวกเขาเองด้วย ความเครียดคลายลงและทั้งสามก็รู้สึกได้ถึงการเปลี่ยนแปลงนี้ เมื่อฆวนิตาพูดว่า

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเองมาทำอะไรอยู่ที่นี่ แล้วทำไมต้องมากับพวกเธอด้วย ก็ในเมื่อฉันไม่ได้อยากมาตั้งแต่แรก แล้วตอนนี้ฉันก็กลัวจะตายอยู่แล้ว แคใบไม้ไหวใบเดียว ฉันก็พร้อมจะตายอยู่ตรงนี้เลยแหละ” ว่าแล้วเธอก็เริ่มร้องไห้ด้วยความรันทด

“จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเราหรอก” พี่ชายเธอพูดปลอบประโลม

“เธอมีสร้อยนำโชคของฉันอยู่กับตัว จีบมันไว้ให้ดี”

“สร้อยนำโชคไหนกัน”

“ก็เส้นที่ฉันให้เธอตอนเราออกมาไงล่ะ” โมอธิบาย “สร้อยของฉันไง”

แล้วทั้งสามก็กังวลใจอย่างแท้จริงเมื่อตระหนักในตอนนั้นว่า พวกเขาต้องมนตร์คาถาเข้าให้แล้ว

แม้กลับจากหมู่บ้านด้วยความอ่อนล้า แม้จะขायมันสำปะหลังได้ทั้งหมด แต่ความเหน็ดเหนื่อยที่ยิ่งกว่าโถมทับอยู่ในใจ ดวงตาของ

แม่แดงซ้ำเพราะร้องไห้อย่างหนัก และปาดน้ำตาด้วยหลังมือเพื่อไม่ให้ใครสังเกตเห็นความทุกข์นั้น

“ฉันเป็นหวัดคัดจมูกนิดหน่อย” เธอบอกลูกกล้าซึ่งแนะนำให้เธอต้มน้ำผสมน้ำมันมะนาวโดยไม่ต้องกินอาหารเช้า ถ้ามีอาการไอให้ดื่มชาจากเมล็ดต้นแฟล็กซ์ หรือน้ำดอกบอระมา* ต้มเดือดซึ่งช่วยขับเหงื่อได้ดีมาก

เมื่อมาถึงกระท่อม แม่จึงทราบจากตาว่าโฆเซออกไปตามหาโมแล้ว

“เขาไปคนเดียวหรือคะ”

“ใช่ ประมาณครึ่งชั่วโมงแล้วละ”

“ขอให้ชิโบคุมครองเขาด้วยเถิด” แม้ว่าพลาตฝากคำพูดไว้กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบน

“ที่แน่ก็คือ เขาจะพบศัตรูระหว่างทาง ชูลาได้เตือนเขาก่อนแล้ว” ตาว่า

แม่ไม่สบายใจ

“เขาไม่น่าไปคนเดียวเลย มันอันตราย”

“อันที่จริงพ่อควรไปกับเขา แต่เพื่อรักษาสัญญา พ่อต้องอยู่ที่นี้ เพื่อว่าโคโลโลจะได้ไม่ทำอันตรายโม”

แม่สบายใจขึ้นและหวังว่าเด็กๆ จะกลับมา

โม ซานติอาโกและฆวนิตา กำลังกินในที่หลบภัยซึ่งพวกเขาสร้างขึ้น ต่างพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะช่วยกันดูแลกองไฟไม่ให้หิมะดับ เพราะ

แทบจะหาเศษไม้แห้งไม่ได้เลย แต่กองไฟจะเป็นประโยชน์ไม่เพียงให้แสงสว่างอันน้อยนิดท่ามกลางความมืดมิด ทว่ายังช่วยไล่เชื้อที่จะเข้ามาใกล้อีกด้วย

ฆวนิตาขดตัวอยู่บนกองไฟไม่ตรงมุมที่หลบภัย เธอนอนไม่หลับเพราะมั่นใจว่าเห็นงูยักษ์เลื้อยผ่านไปใกล้ๆ และแอบไปหลบอยู่ใต้กองไฟไม่ซึ่งปกคลุมพื้นดินชื้นด้วยน้ำค้าง แต่ท้ายที่สุดความง่วงก็ชนะเธอ

ซานติอาโกนั่งบนท่อนไม้พร้อมด้วยธนูและลูกศร เพื่อคอยป้องกันไม่ให้สัตว์ร้ายเข้ามาใกล้ ขณะที่นึกกังวลก็พยายามทำสมาธิไปด้วย โดยมองต้นไม้รอบๆ ตัว และคิดถึงพ่อซึ่งเคยพำนักสอนเขาว่าอย่าทำให้น้ำในแม่น้ำสกปรก อย่าตัดต้นไม้ และดูแลป่าให้สมบูรณ์ ถ้าสัตว์จะได้มีที่อาศัย แต่ตอนนี้เขาไม่อยากจะคิดว่าจะได้เล็กหรือใหญ่ปรากฏตัวขึ้นแม้แต่ตัวเดียว ขณะกลางคืนค่อยๆ กืบคลานไป สรรพสาเนียงในราวป่าผสมปนเปกับความคิด ทำให้มันเริ่มรำรำไปกับเปลวไฟเหนือกองไฟเล็กๆ หน้าตาของเขานึกอึ้งและก่อนที่แสงอรุณอ่อนอ่อนโยนจะจับท้องฟ้า ซานติอาโกก็หลับสนิทเสียแล้ว

โมพยายามนอนหลับ เพราะเธอเหนื่อยมากแต่ภาพของมิโล การหายตัวของเปโตรต่อหน้าต่อตาและความรู้สึกที่ว่าพวกเขาหลงทาง ทำให้เธอไม่อาจหลับได้

ตอนเช้าตรู่ โมรู้สึกทันใดว่าก้อนหินซึ่งอยู่ใน

* ต้น Borage ดอกสีฟ้า พบแถบเมดิเตอร์เรเนียน

เสื้อของเธอร้อนจนแทบจะไหม้ผิวหนัง เธอหิบบันออกมาก โมตกใจตื่นแต่ไม่ส่งเสียงดัง แล้วมองเพื่อนทั้งสอง ขำนิทานั่งหลับอย่างสงบ หัวเอียงไปพิงท่อนไม้ซึ่งช่วยค้ำกิ่งไม้ ไปไม้ที่มุงหลังคา ส่วนซานตืออาโกซึ่งมีธนูและลูกศรวางอยู่บนตัก นั่งหัวเอียงไปข้างหนึ่งดวงตาปิดสนิท

พุ่มไม้ได้รองรับโอบอุ้มแสงแรกแห่งดวงอาทิตย์ และแล้วไม้ซ้าทั่วทั้งป่าก็ปกคลุมไปด้วยสีชมพูเรื่องผสมกลมกลืนกับปีกผีเสื้อนับพัน

ราวป่าฟื้นจากการหลับไหลและเริ่มหนาว อีกทั้งยังกลิ่นกินสัตว์กลางคืน เช่น นกเค้าแมว ค้างคาว แรคคูน ออลิโก สุนัขจิ้งจอกและเสือ ซึ่งอยู่ภายใต้การอารักขาของรัตติกาล

อรุณรุ่งเด็กสาวพื้นเมืองโคล่น้ำออกมาจากที่หลบภัย มือข้างหนึ่งหิบบินวิเศษ อีกข้างหิบบกระเป่าซึ่งมีขากกลางคอกอยู่ข้างใน ค่อยๆ เจยงปลายเท้าเดินไปบนต้นเฟิร์นและมอสซึ่งสั้นไหว พยายามไม่ส่งเสียงให้เพื่อนตื่น เธอออกมาไม่ไกลนัก วางกระเป่าบนพื้น จากนั้นจึงหิบบินสีแดงวางไว้บนอุ้งมือ แล้วนึกถึงวิธีที่ตาเคยทำให้ดู โม่เป่าหินนั้น

“ก่อนหินอ้อย” โม่เอ่ยถาม “ข้าจะมีศัตรูระหว่างการเดินทางไหม”

ก่อนหินคิดตัวและส่งเสียง ทว่าหนักที่ออกหากินยามเช้าก็ส่งเสียงร้องกลบ โม่รู้ได้ทันทีว่ามีคนจ้องทำร้ายตนอยู่

ทันใดนั้นเธอก็ต้องก้มลงมองพื้น กระเป่า

มันกระโดดและออกเดิน! โม่เข้าไปใกล้ด้วยความระมัดระวัง และประหลาดใจยิ่งนักเมื่อเห็นเจ้าคางคกดวงตาตลบและเปล่งประกายพื้นคืนชีพ

“ฉันรู้ว่าเธอต้องมาช่วยพวกเรา...!”

คางคกไม่ตอบ ทว่าดวงตาก็เปล่งประกายวาววับขึ้นไปอีก

เด็กสาวเก็บหินซึ่งเย็นลงแล้วใส่เสื้อไว้ แล้วไปปลุกเพื่อนฯ

“ขำนิดา ซานตืออาโก ตื่นเถอะ”

“เกิดอะไรขึ้นโม” ซานตืออาโกกระโดดโหยงพร้อมจะยิงธนู

ขำนิดาค่อยๆ คลานออกมาจากที่หลบภัยพลางขี้ตา

“คือจริง พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว โม่จะ เธอเรียกพวกเราทำไมหรือ”

“ฉันมั่นใจว่าเจ้าคางคกตัวนี้มาปรากฏตัวที่นี่เพื่อจะช่วยเรา มาดูมันสิ”

“โธ โม่เอ๊ย!” ขำนิดาหัวเราะ “ช่างมีจินตนาการเสียจริงๆ”

“เรากำลังหลงป่า และนี่ก็ไม่ใช่เวลาจะมาหัวเราะหรือพูดถึงเรื่องคางคกหรอกนะ” ซานตืออาโกดูเด็กสาวทั้งสอง “เราต้องหาทางออกจากที่นี่” เขาพูดด้วยความกังวลใจ

“แต่ฉันรู้ว่าเจ้าคางคกตัวนี้จะช่วยเรา ทำไมพวกเธอไม่เชื่อฉันนะ” โม่พูดเกือบร้องไห้

“ฉันยังมีสัมภาระอีกหกถุง” ซานตืออาโกพูดโดยไม่สนใจโม “ฉันให้พวกเธอคนละลูก แล้วเรา

ค่อยหาทางออกกัน”

เจ้าคางคกอดทนรอพวกเขากินส้ม จากนั้นจึงเริ่มกระโดดไปรอบๆ ตัวโม

“เห็นไหม ฉันบอกพวกเธอว่าไง” โมกล่าวด้วยความภาคภูมิใจ “คอยดูสิว่าเราจะพบทางไปทะเลสาบใหญ่ในไม่ช้านี้”

“ก็ได้ ก็ได้”

ซานตือโกว่า “เราจะฟังเธอ บางทีเจ้าคางคกนี้อาจจะพาเราไปจากที่นี่ได้จริงๆ”

ซานตือโกและโมตกลงกันว่าจะไม่พูดถึงเปโตรแม่แต่คำเดียวเพื่อจะได้ไม่ทำให้ฉันทิดากแล้ว

“เธออาจจะซ้อค แล้วเราจะทำยังไงกัน” ทั้งสองปรึกษากัน

ด้วยเหตุนี้ก่อนจะออกเดินทาง พวกเขาชายตามองไปยังต้นไม้ที่เปโตรหายตัวไป แล้วออกเดินตามทางแคบๆ โดยมีคางคกซึ่งกระโดดได้ไกลผิดปกติร่นำทาง

ผู้เฒ่าอิกนาซิโอขึ้นเขาไปสื่อสารกับเหล่าวิญญาณ ชูเกียรติระวนระ

วายใจมากต่อสถานการณ์ของหลานสาว เขาออกเดินช้าๆ ไปท่ามกลางแมกไม้โดยมีไม้เท้าพวยร่างกาย หลังโค้งงอเล็กน้อย ความสับสนที่มีเป็นเสมือนกระสอบอัดแน่นด้วยหินซึ่งเขาต้องแบกไว้บนบ่าทั้งสอง

ชูเกียประหลาดใจที่เห็นสัตว์มากมายในป่า แม้กระทั่งสมเสร็จและลิงซึ่งหายไปจากถิ่นนี้มานานแล้วที่วิ่งลึบๆ ล่อๆ ผ่านไป

ผู้เฒ่ามาถึงถ้ำที่มีกิ้งชืดต่อสื่อสารกับเหล่าวิญญาณ จุดเทียนเล่มหนึ่ง แสงที่เกิดขึ้นทำให้อ่างควาบินออกไป เขานั่งลงบนก้อนหินและหายใจลึกๆ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขากลัวจับใจ และรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างกดทับหน้าอก ริมฝีปากก็แห้งผาก

เขาหยิบหินออกมาจากถุงเล็กๆ ด้วยมืออันสั่นเทา ลูบไล้มันไม่แน่ใจว่าจะเลือกก้อนไหนดี ในที่สุดก็เลือกหินสีแดงริ้วดาวงาไว้บนอุ้งมือ และเริ่มท่องบทสวดศักดิ์สิทธิ์ของเผ่ากาเบการ์ ด้วยท่าวงทำนองเดียวอย่างยาวนาน ผู้เฒ่าเริ่มเหงื่อแตกและรู้สึกไม่สบาย น้ำตามีคิใหญ่ไหลลงอาบแก้ม ทำให้ทุกอย่างดูกลางเลือน

ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงฟ้าคำรามกรืนกรัน พื้นถ้ำก็สะเทือนเลื่อนลั่น ผู้เฒ่าอิกนาซิโอเอามือพิงกำแพงหิน รู้สึกว่านิ้วมือใหม่ หัวใจเขาเต้นไม่เป็นท่า ขมับก็เหมือนถูกทุบด้วยก้อน

ขณะนั้นเองภายในถ้ำก็สว่างวาบด้วยแสงสีม่วง แล้วเขาก็ได้ยินเสียงกู่สวดแผดดังลั่นว่า

“เข้ามาเพื่อจะบอกเจ้าว่า เจ้าผิดคำสัญญาที่ให้ไว้กับโคโลโลผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของข้า”

“ข้ารักษาสัญญาของข้ามาตลอด และไม่เคยก้าวขาเข้าไปในดินแดนของเจ้าแม้แต่ข้างเดียว”

“ไม่จริง” เสียงนั้นคาดลั่น “เจ้าส่งหลานสาวไปช่วยมิโลซึ่งต้องโทษอยู่ที่ทะเลสาบใหญ่”

“ข้าไม่เคยรู้เลยว่ามิโลอยู่ที่นั่น และข้าก็ไม่ได้ส่งมิโลไปด้วย แยกไปโดยไม่ได้ออกข้า”

“เจ้าห้ามหล่อนได้ทันถมเถ เจ้าควรจะบอกหล่อนนานมาแล้วว่าไม่ควรย่างกรายไปที่ทะเลสาบใหญ่ เพราะถ้ามิโก้วเข้าไปก็เท่ากับตาของมันเป็นไปเหยียบที่นั่นด้วย โดโลโลไม่เคยเข้ามาใกล้ดินแดนของเจ้า เขาต่างหากที่รักษาสัญญา เจ้าจะได้รับบทเรียนราคาแพงที่เดียวละจากความผิดครั้งนี้”

“แล้วทำไมเจ้าถึงลงโทษมิโล” ผู้เฒ่าอิกนาซิโอถามด้วยเสียงอ่อนล้า

“ก็เพราะมันไม่มอบของบรรณาการนะสิ นอกจากนั้นข้ายังสั่งให้มันทำกลองหลายใบให้โดโลโล ขณะเป็นเชลยของข้า แต่มันปฏิเสธ มันอยู่ในเขตแดนแห่งภูตผีปีศาจ ไม่มีวันได้ออกมาหรือครอบครัวยของเจ้าก็จะถูกลงโทษเพราะการไม่เชื่อฟังนี้เช่นกัน”

“อย่างนะ อย่า ได้โปรดเถอะ!” ผู้เฒ่าสะอึกสะอื้น

แต่กู่สวดไม่ได้ยินคำร้องขอของเขา และยังคงตอบกลับมาเป็นเสียงฟ้าร้องลั่นที่ทำให้ถ้ำสั่นสะเทือน ผู้เฒ่าอิกนาซิโอรู้สึกราวกับตกลงไปในหลุมมืดลึก เขา รู้สึกโดดเดี่ยวและเป็นลมหมดสติไป

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ประวัติความเป็นมาและกำลังจะเป็นไป
ของ **เนินพอกิน** (ตอน ๒)

ศูนย์เรียนรู้อุทิศกรงูกิจพอเพียง

‘เนินพอกิน’

๔๙ หมู่ ๖ บ้านช่องไม้สัก ต.เขาน้อย

อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี ๓๑๑๑๐

Tel: ๐๘๓๗-๙๖๐๙๓๑๖ Fax: ๐๓๔-๓๐๖๒๒๒๕

E-mail: jatavaro@gmail.com Website: www.nemporkin.com

ปรัชญา

“ความขาดแคลนไม่ได้เป็นปัญหา ถ้ามีปัญญาและความเพียร”

คติธรรมประจำใจ

**“ความสำเร็จของคนเราไม่ได้อยู่ที่
“ผลงาน” หรือ “ความเก่ง” แต่อยู่ที่
การเป็นคนมีน้ำใจและคุณธรรมต่างหาก”**

ประวัติโดยย่อ *ความเป็นมาและกำลังจะ
เป็นไปของ “เนินพอกิน”*

มูลนิธิคนสร้างชาติปฐมอโศกมีพื้นที่
เกษตรที่ผลิตข้าว (นาแรงรักแรงฝัน) และ
ผลิตผัก ผลไม้ (ที่เนินพอกิน) แต่จะขอเน้นไปที่เนินพอกิน ซึ่งกำลังพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้
เศรษฐกิจพอเพียงเนินพอกิน ตั้งอยู่ที่ ๔๖ หมู่ ๖ ต.เขาน้อย อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี มีพื้นที่
ประมาณ ๑๑๐ ไร่ เริ่มพัฒนามาตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ นำโดยสมณะเสียงศีล ชาตวโร *ครูภูมิปัญญาไทย*
ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ได้รับใบประกาศและเข็มเชิดชูเกียรติจาก
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี) และเป็น*ปราชญ์เกษตรของ*
แผ่นดิน (ได้รับใบประกาศเชิดชูเกียรติจากผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี เป็นปราชญ์เกษตรของแผ่น
ดิน สาขาปราชญ์เกษตร ผู้ทรงภูมิปัญญาและมีคุณูปการต่อภาคการเกษตรไทย) ได้ร่วมกัน
พัฒนากับผู้ร่วมงาน โดยมีผู้เฒ่าผู้แก่จากปฐมอโศก ที่เป็นหลักฝ่ายฆราวาส ก็มีคุณยิ่งธรรม อุดมสุข
และมีแรงงานชาวบ้านที่อยู่ในหมู่บ้านใกล้เคียง เนินพอกิน ๕-๖ คน อยู่ประจำ ช่วยกันฟื้นฟู บน
พื้นที่ที่มีแต่หินเพราะอยู่ติดภูเขา ขาดแคลนน้ำและปุ๋ย เป็นพื้นที่ที่ชาวบ้านต้องขายทิ้งเพราะ
ไม่สามารถเพาะปลูกอะไรได้ แต่หลังจากที่สมณะเสียงศีลเข้าไปพัฒนาได้ประมาณสองปี ช่วย
กันวางแผนแก้ไขอย่างเป็นระบบ เป็นงานที่ทำท้อแท้ แต่ก็สามารถทำได้สำเร็จโดยลงทุนน้อยมาก
เพราะเราทำแบบเศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด ทุกวันนี้มีพืชผัก ผลไม้ งาม
เต็มพื้นที่ร้อยละ ๖๐

มีอะไรที่น่าสนใจที่เรารู้ที่เนินพอกิน

๑.) การจัดการระบบน้ำอย่างประหยัด ใช้วัสดุ

อย่างประหยัด ใช้น้ำอย่างประหยัด

๒.) วิธีปรับปรุงบำรุงดิน โดยใช้สิ่งที่มีในท้องถิ่น
ไม่จำเป็นต้องซื้อปุ๋ย

๓.) ศึกษาผักพื้นบ้านที่มากไปด้วยคุณค่าอาหาร
ขึ้นง่าย โตเร็ว ไม่มีโรคแมลงรบกวน ทนแล้ง
เรามีหลายสิบชนิด

๔.) เทคนิคการปลูกพืชให้รอดในช่วงฤดูแล้ง
และร้อนจัด

๕.) วิธีให้ปุ๋ยน้ำหรือน้ำหมักชีวภาพให้ทั่วพื้นที่ร้อย
กว่าไร่ ด้วยวิธีง่ายๆ และรวดเร็ว

๖.) ศึกษาเรื่องพลังงานทดแทน นำมาใช้กับการ
เกษตร เช่น แผ่นโซลาร์เซลล์นำพลังงานแสงแดด
มาสูบน้ำจากสระน้ำชั้นที่สูงได้ และปั่นจักรยาน
สูบน้ำจากสระรดผักได้ ดูตัวอย่างกั้นหลุมผลิต
ไฟฟ้าและสูบน้ำได้

๗.) ศึกษาเรื่องราวและดูตัวอย่างบ้านดิน (บ้าน
ที่สร้างด้วยดินทั้งหลัง) ประหยัดค่าก่อสร้างและ
ควบคุมอุณหภูมิ หน้าร้อนก็เย็น หน้าหนาวก็อุ่น
พิสูจน์บ้านฟางข้าว (บ้านที่สร้างด้วยฟางข้าว
และฉาบด้วยดิน ไม่กลัวลม ฝน และไฟ ทน
ทาน และอุณหภูมิในบ้านฟางจะต่ำกว่าอุณหภูมิ
ภายนอกเกือบ ๖ °C โดยไม่ต้องใช้พัดลมหรือ
เครื่องปรับอากาศ เหมาะกับประเทศที่มีอากาศ

ร้อนอย่างบ้านเรา

๘.) ที่เนินพอกิน รวบรวมกล้วยพันธุ์แปลกๆ ไว้ร่อยกว่าชนิด และกำลังจะมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งพันธุ์กล้วยที่มีในประเทศไทยและต่างประเทศ

๙.) มีมะพร้าวหลากหลายสายพันธุ์ เช่น มะพร้าวโบราณ, มะพร้าว, มะพร้าวกะทิน้ำหอม, มะพร้าวเปลือกนิ่ม (กินเปลือกได้), มะพร้าวพวงร้อย, มะพร้าวหลากสี (มีสีแดงและสีส้ม) ฯลฯ

๑๐.) มีมะนาวพันธุ์ดี ผลใหญ่ น้ำเยอะ น้ำหอม เป็นพันธุ์เดียวที่ต้านเชื้อรา ไม่ต้องฉีดยาป้องกันเชื้อรา ลูกกลมสวย ไม่มีราสนิมขึ้น สามารถบังคับให้ออกนอกฤดูกาล ทำให้มะนาวได้ราคาดี

๑๑.) ดูเทคนิคการตอนมะละกอ ทำให้มะละกอต้นเดี่ยว ลูกดก ไม่กลายพันธุ์ และเทคนิคการกัดเมล็ดพันธุ์ให้ได้เมล็ดพันธุ์ตัวเมีย ถ้าได้ต้นเป็นตัวผู้ (จะไม่มีลูก) ก็มีวิธีแก้ทำให้เป็นต้นตัวเมียหรือเป็นกะเทย จึงมีผลโดยไม่ต้องตัดต้นทิ้ง

๑๒.) ศึกษาพันธุ์ไม้แปลกๆ หายากนับร้อยชนิด รวมทั้งสมุนไพรและผักพื้นบ้านที่คนรุ่นใหม่ไม่รู้จัก

๑๓.) ศึกษาเรื่องการผลิต Biogas ใช้เอง โดยใช้มูลสัตว์และเศษอาหารที่มีเหลืออยู่ทุกวัน พอใช้ในครอบครัวไม่ต้องซื้อแก๊ส ลงทุนน้อย ทำเองก็ได้

๑๔.) มีหม่อนพันธุ์ลูกตก ออกลูกทั้งปี
ไม่ต้องรอฤดูกาล

๑๕.) มีพันธุ์ไม้และเมล็ดพันธุ์จำหน่าย
ในราคาถูก

๑๖.) มีสื่อให้ความรู้ทั้งหนังสือ และ vcd
ของชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนนับร้อยนับ
พันเรื่อง เป็นศูนย์รวมสื่อความรู้ที่มาก
ที่สุด แม้แต่หน่วยราชการ การองค์กรต่างๆ
ก็นำสื่อของเราไปเผยแพร่ เช่น ธนาคาร
เพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

รศส. ส่งผลิตเป็นอัลบั้ม ๑๐๐ เล่ม ใน ๑ อัลบั้มมี ๑๐๑ แผ่น กรมส่งเสริมการเกษตรก็ผลิต
เป็นสื่อต้นแบบและเป็นอัลบั้มเผยแพร่ ในโครงการสื่อต้นแบบและเป็นอัลบั้มเผยแพร่ในโครง
การสื่อความรู้ทางไกล ฯลฯ

๑๗.) เนินพอกินเปิดเป็นศูนย์เรียนรู้ อบรมเป็นครั้งคราว รับได้รุ่นละไม่เกิน ๑๐๐ คน เปิดอบรม
มาแล้วหลายรุ่น มีวิทยากรที่มีประสบการณ์สำเร็จ มีชื่อเสียง มีประสบการณ์ให้ความรู้มากมาย
หลายท่าน

๑๘.) ที่เนินพอกินมีสื่อเผยแพร่ มีวิทยุชุมชนคลื่น FM ๑๐๔.๒๕ MHz และกำลังจะมีโทรทัศน์
ชุมชนในเร็วๆ นี้

๑๙.) ทีมงานและวิทยากรส่วนใหญ่เป็นทีมเดียวกับชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนอินทรีบุรี จ.สิงห์บุรี
ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมานานกว่า ๑๐ ปี ได้ช่วยอบรม - เกษตรกรให้หมดหนี้ เลิกอบายมุข
เลิกใช้สารเคมีมาแล้วหลายครอบครัว หลายจังหวัด

ติดต่อขอรายละเอียดได้ที่ สมณะเสียงศีล ชาตวโร ๐๘๑-๘๓๕-๖๑๐๘ หรือ โทร ๐๓๔
-๓๐๖-๒๒๔ (ชุมชนปทุมโมศิก)

‘การทิ้งขว้างอาหาร’ ถือเป็นอาชญากรรม ที่ควรได้รับการลงโทษหรือไม่ ?

ในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ ประเทศมาเลเซียมีสิ่งของรวมไปถึงอาหารสดต่างๆ ที่ถูกทิ้งไปโดยไม่ได้ใช้ประโยชน์ถึง ๗.๓๔ ล้านตัน เพียงพอที่จะเติมเต็มตึกแฝดปิโตรนาสถึง ๔๒ ตึก (ตึกแฝดนี้ขึ้นชื่อว่าสูงที่สุดในโลก สูงถึง ๔๕๒ เมตร สถิตินี้ได้มาหลังจากตึกเวิร์ลเทรดในอเมริกาถูกก่อวินาศกรรม) ในปี ค.ศ. ๒๐๒๐ คาดว่าจะมีขยะที่ถูกทิ้งโดยยังไม่ได้ใช้ประโยชน์มากถึง ๓๐,๐๐๐ ตันต่อวัน โดยคิดเป็นอาหารสดในปริมาณ ๔๕%

มีการทิ้งขว้างอาหารมากมายตามคือฟู้ฟู้ซ้อป ศูนย์อาหาร ภัตตาคาร หรือแม้แต่ในครัวเรือนทั่วไป นอกจากนี้ ตามงานเลี้ยงวันเกิด งานแต่งงาน หรืองานเลี้ยงรับรองในหน่วยงานต่าง ๆ ก็จะมีอาหารเหลือทิ้งมากมายเช่นกัน จริง ๆ แล้วการกระทำเหล่านี้ถือเป็นความผิดที่น่าละอายมาก แต่มันก็ถือเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นเป็นประจำในมาเลเซีย

อาหารเหลือทิ้งเริ่มเป็นปัญหาขึ้นมาเมื่อสังคมมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ประเทศต่าง ๆ มีจำนวนเศษอาหารเหลือทิ้งมากมาย ดังนี้ ปี ค.ศ. ๒๐๐๘ สิงคโปร์ มีถึง ๕๕๘,๘๐๐ ตัน โดยเพิ่มขึ้น ๖.๒% จากปี ค.ศ. ๒๐๐๒ ในขณะที่ประเทศอังกฤษมีถึง ๔.๑ ล้านตัน ในประเทศญี่ปุ่นมีการโยนเศษอาหารทิ้งถึง ๑

ใน ๔ ของจำนวนอาหารที่มีอยู่ ในอเมริกา มีการโยนอาหารดีๆ ทั้งถึง ๓๐% โดยคิดเป็นมูลค่า ๓๘.๓ พันล้านดอลลาร์ ต่อปี ชาวออสเตรเลียทิ้งอาหารจำนวน ๖ พันล้านดอลลาร์ในแต่ละปี ซึ่งเป็นจำนวนเพียงพอที่จะเลี้ยงคนทั้งชาติถึง ๓ อาทิตย์

มีเหตุผลมากมายว่า ทำไมเราถึงไม่ควรทิ้งขว้างอาหารที่ยังกินได้ โดยความเป็นจริงแล้วการกระทำดังกล่าวขัดกับหลักจริยธรรมเพราะ มีผู้คนอีกมากมายที่ยังหิวโหยและต้องเสียชีวิตไปเพราะไม่มีอาหารจะกิน ตามข้อมูลองค์การอาหารโลก World

Food Organization ขององค์การสหประชาชาติ กล่าวว่าทั่วโลกมีผู้อดอยากหิวโหยมากถึงประมาณ ๘๒๐ ล้านคน ซึ่ง ๑ ใน ๓ ของจำนวนนี้เป็นเด็ก ๆ

มีข้อมูลเพิ่มเติมว่า ๕ % ของอาหารเหลือทิ้งใน อเมริกา สามารถเลี้ยงคนได้ถึง ๔ ล้านคน ต่อวัน อาหารทิ้งในฝรั่งเศสเลี้ยงคนในประเทศคองโกได้ และอาหารทิ้งในอิตาลีสามารถที่จะเลี้ยงผู้ประสบภาวะทุพโภชนาการในประเทศเอธิโอเปียได้ (แหล่งข่าว The Yomiuri Shimbun ๒๘.๐๗.๐๘)

ในด้านการเงิน มันก็เป็นเรื่องที่ไม่ฉลาดนักที่คุณจะต้องจ่ายค่าอาหารที่คุณไม่ได้กิน แต่ซื้อมาเพื่อทิ้งขว้าง ตามข้อมูลของ WRAP เป็นองค์กรรัฐบาลของประเทศอังกฤษที่เฝ้าระวังเรื่องการใช้ของอย่างสิ้นเปลือง รายงานว่า คริวเรือนในอังกฤษทิ้งอาหารที่ยังสามารถกินได้ถึง ๒๐ % ของอาหารที่ซื้อมา โดยคิดเป็นมูลค่าเฉลี่ย ๔๒๐ ปอนด์ (ประมาณ ๒๑,๐๐๐ บาท) ต่อครัวเรือนต่อปี

การซื้อสินค้าซึ่งเราไม่ได้บริโภคทำให้เกิดอุปสงค์ (ความต้องการ) สูงขึ้นแต่เป็นอุปสงค์ที่ไม่จริง เมื่ออุปสงค์เพิ่มขึ้นราคาก็สูงขึ้นไปด้วย ทำให้มีผลกระทบต่อผู้บริโภคที่มีรายได้ต่ำ

การผลิตอาหารที่ท้ายสุดเราเอาไปโยนทิ้งนั้น มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้วย เพราะการผลิตต้องสิ้นเปลืองทั้งน้ำ วัสดุ และอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นการสิ้นเปลืองทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์

ใด ๆ ถือเป็นข่าวร้ายในเรื่องสิ่งแวดล้อม เช่น กาแฟ ๑ แก้ว ใช้น้ำ ๑๕๐ ลิตร ในการปลูก การผลิต การบรรจุภัณฑ์และขนส่งเมล็ดกาแฟ ในขณะที่การผลิตเมล็ดกาแฟ ๑ ตัน ซึ่งทำจากการเลี้ยงตัวไหมในป่าก็สถาน ใช้น้ำถึง ๒,๗๐๐ ลิตร (รอยเตอร์ ๒๕.๐๘.๐๘)

การย่อยสลายเศษอาหารหรืออินทรีย์วัตถุอื่น ๆ ที่ฝังกลบในดิน จะผลิตก๊าซมีเทนซึ่งมีผลต่อภาวะ เรือนกระจกมากกว่าก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ถึง ๒๐ เท่า

เราต้องทำการรณรงค์ต่อต้านการทิ้งขว้างอาหาร (ในปี ค.ศ. ๒๐๐๗ ประเทศอังกฤษเริ่มมีการรณรงค์ Love Food Hate Waste) การรณรงค์ควรกล่าวถึง ให้มีการเตรียมอาหารในแต่ละมื้อในปริมาณที่พอ เหมาะพอดี ถ้ามีอาหารเหลือที่ยังรับประทานได้ก็ควรเก็บรักษาไว้ ในการรับประทานอาหารนอกบ้าน ควรสั่งอาหารพอประมาณและเก็บอาหารที่เหลือใส่กล่องกลับบ้านด้วย ควรจูงใจให้ผู้บริโภคควบคุมการ บริโภคในช่วงเทศกาลต่างๆ รวมไปถึงเรื่องของการเตรียมอาหารในการจัดงานฉลองวันเกิด การพบปะ สังสรรค์ประจำปี และงานแต่งงาน ควรเตรียมในปริมาณที่พอเหมาะพอควร วิธีการรณรงค์ดังกล่าว นี้จะช่วยลดจำนวนอาหารที่เหลือทิ้งได้ในระยะยาวได้

ครัวเรือนต่างๆ ควรเรียนรู้การทำปุ๋ยหมักจากเศษอาหาร เพราะเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถลดจำนวน ขยะได้ อีกทั้งยังก่อให้เกิดประโยชน์อีกด้วย

ในด้านขององค์กรต่างๆ รวมถึงหน่วยงานของรัฐและบริษัท ห้างร้านต่างๆ ก็ต้องควบคุมดูแล จำนวนอาหารในงานเลี้ยงต่างๆ ที่จัดขึ้นอย่าให้มากเกินไป ภัตตาคารควรให้มีการปรับเงินสำหรับผู้กิน อาหารเหลือทิ้งในงาน ท้ายที่สุด ภัตตาคาร ร้านอาหาร และซูเปอร์มาร์เก็ต ไม่ควรนำอาหารที่ ขายไม่หมด (แต่ยังสามารถรับประทานได้) ไปทิ้ง แต่ควรบริจาค แก่หน่วยงานการกุศล หรือองค์กรซึ่ง ทำงานเกี่ยวกับผู้หิวโหยและผู้ยากไร้ ในการออกกฎหมายควรเริ่มให้สืบ толงโทษสำหรับหน่วยงานที่ทิ้ง อาหารจำนวนมากศาล เช่น โรงแรม โรงอาหารในโรงงานใหญ่ๆ และแม้ว่าผู้กระทำผิดกฎหมายจะ เป็นโรงแรมระดับ ๕ ดาว ก็ต้องมีการประกาศให้สาธารณชนทราบเช่นกัน ทั้งนี้เพื่อผู้อื่นจะได้ไม่เอา เป็นแบบอย่าง

การทิ้งขว้างอาหารในขณะที่ยังมีผู้หิวโหยอีกเป็นจำนวนมาก ถือเป็นกรกระทำผิดทางจริยธรรมที่ ไม่อาจยอมรับได้ เป็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในด้านเศรษฐกิจการเงิน และด้านสิ่งแวดล้อม การที่ เราปล่อยให้การทิ้งขว้างอาหารดำเนินต่อไปโดยไม่เริ่มต้นการรณรงค์ใดๆ ก็เปรียบเสมือนเราโยนความ รู้สึกด้านจริยธรรมทิ้งลงไปกับกองเศษอาหารนั้นด้วย

เราควรเริ่มประกาศสงครามกับการทิ้งขว้างอาหารกันได้แล้ว

บทความข้างต้นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในมาเลเซีย ลองย้อนกลับมาดูชุมชนสาธารณสุขโคคของชาวโอกกันบ้างดีกว่า อโศกยุคปัจจุบันเป็นยุคที่ค่อนข้างอุดมสมบูรณ์โดยเฉพาะเรื่องอาหารการกิน ชาวโอกมีพฤติกรรมในการกินทั้งกินข้างมากน้อยแค่ไหน อย่าลืมน่าไม่มีของฟรีในโลก อาหารที่เราทิ้งขว้างแม้จะเป็นอาหารที่ได้มาฟรีโดยระบบสาธารณสุข โคค เราไม่ได้จ่ายเงินแต่ของทุกอย่างมีต้นทุนซึ่งเราอาจลืมระลึกถึงข้าว ผัก ถั่วต่าง ๆ ถูกปลูกขึ้นโดยใช้ทั้งน้ำ แรงงาน อีกทั้งยังต้องเสียค่าขนส่งมาจากแดนไกลอีกด้วย ยังไม่รวมถึง แรงงานของพ่อครัว แม่ครัว ค่าแก๊สหุงต้มในการประกอบอาหาร ในชุมชนอโศกของเราถ้ามีการปรับเป็นเงินสำหรับผู้กินอาหารเหลือทิ้งในแต่ละวัน เราแต่ละคนอาจลองคิดมูลค่าดูกันเอาเองว่าเราจะโดนปรับกันคนละเท่าไร

วิกฤติด้านอาหารมาเยือนเราแน่นอนในเร็ววันนี้ ดังนั้นน่าจะถึงเวลาแล้วที่เราจะทวนระลึกและปฏิบัติกันอย่างจริงจังในเรื่องนี้ให้สอดคล้องกับโคคธรรมที่ว่า “กินน้อย ใช้น้อย ที่เหลือจนเจอสังคม”

แปลจาก **หนังสือพิมพ์ USTAN KONSUMER**
ม.ค.-ก.พ. ค.ศ. ๒๐๑๐ ปีหนึ่ง ประเทศมาเลเซีย
พิจิตรา จันทรืประภาพ แปล

สารพิษจากการหมัก อาจเป็นอาวุธชีวภาพได้

นักวิชาการพิษวิทยา ระบุ การบริโภคอาหารหมักที่หมักไม่ถูกวิธี เสี่ยงรับสารพิษและเสียชีวิตได้ เผยมีคนไทยเสียชีวิตจากหน่อไม้ดองในปีด้วยอาการสารพิษรบกวนระบบทางเดินหายใจ ยอมรับสารพิษจากการหมักอาจถูกนำไปศึกษาต่อทำเป็นอาวุธชีวภาพได้

ผศ.นพ.ธีระ กลลดารเรืองไกร รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลศิริราช และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญพิษวิทยา กล่าวบรรยายหัวข้อ “แนวทางรักษาผู้ป่วยจากภัยอาวุธชีวภาพ” ในการประชุมวิชาการเรื่อง “อาวุธทำลายล้างสูง : ภัยจากอาวุธชีวภาพ” ที่คณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ว่า อาหารที่รับประทานบางชนิดที่เป็นอาหารหมักแบบผิดวิธี เป็นสาเหตุให้เกิดสารพิษ ซึ่งสามารถนำสารพิษที่เกิดขึ้นไปทำเป็นอาวุธชีวภาพได้ พร้อมยกตัวอย่างเมื่อ ๓ ปีก่อน มีคนไทยภาคเหนือรับประทานหน่อไม้หมักในปืบแล้วเสียชีวิตจากการได้รับสารพิษรบกวนระบบทางเดินหายใจ ถูกส่งตัวมาที่โรงพยาบาลศิริราชเสียชีวิตใน ๒ วัน

ผศ.นพ.ธีระ กล่าวว่า สารพิษในหน่อไม้เกิดจากการหมักโดยไม่ใส่เกลือ และปิดฝาปืบด้วยเครื่องมือบัดกรี ทำให้เกิดสารพิษชื่อ *โบทูลินัม* (Botulinum) ซึ่งมีการนำสารชนิดนี้ไปสกัดเป็นสาร Botox นำมาฉีดใต้ผิวหนัง ในแวดวงความงาม สำหรับการหมักหน่อไม้โดยไม่ใส่เกลือ นั้น อ้างว่าผู้บริโภคไม่นิยมรับประทานหน่อไม้เต็ม ซึ่งในการหมักอาหารหากไม่ใส่น้ำตาล หรือเกลือ

เพื่อการถนอมอาหาร อาจทำให้เกิดปฏิกิริยา และเกิดสารพิษบางประเภทได้ เช่นเดียวกับ หน่อไม้ที่ทำให้เกิดสาร Botulinum ได้ โดยไม่ได้ตั้งใจ อาการของผู้รับสารนี้จะ แสดงราว ๕ วันหลังจากรับสาร เช่น หนึ่ง ตาตก เสียงอ้อแอ้ หายใจลำบาก บางราย หายใจเองไม่ได้ จะเสียชีวิต พบได้เรื่อยๆ

ดังนั้น จึงเตือนผู้บริโภคในการรับประทานอาหารกระป๋องให้พิจารณาสภาพ กระป๋องให้อยู่สภาพเรียบร้อย เพราะอาจมี สารพิษเข้าไปอยู่ในอาหารได้ หากมีการบุบ แแตกของกระป๋อง ส่วนการรับประทาน อาหารหมักดอง ตามหลักจะมีการหมักด้วย เกลือเค็มจัด หรือน้ำตาลหวาน ๆ เพราะจะ ไม่ทำให้สปอร์ซึ่งเป็นสารพิษที่เกิดจากการ หมักอาหารทำงานได้ อย่างที่พบกัน เช่น ไข่เค็ม กุนเชียง หัวไชโป๊ มีทั้งหมักหวาน หมักเค็ม ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม สารพิษที่ เกิดจากการหมักอาหารบางชนิด อาจเกิด โดยไม่ได้ตั้งใจ และเป็นสารใหม่ ดังนั้น หากมีผลต่อสุขภาพหรือสิ่งมีชีวิต เป็นไปได้ ที่อาจจะมีกรนำไปศึกษาเป็นอาวุธชีวภาพได้

ASTVผู้จัดการออนไลน์

Becareful about food

รับประทานกะหล่ำปลีดิบมีพิษนะ
ในกะหล่ำปลีดิบจะมีสารพิษที่เรียกว่า
กอยโตรเจน (Goibrogen)
ซึ่งเป็นสารที่จะไปกั้นไม่ให้ต่อมไทรอยด์
จับไอโอดีน
ไปสร้างเป็น ฮอร์โมนไทรอกซิน
(Thyroscine) ได้
ซึ่งผลที่เกิดขึ้นคือ
จะทำให้เกิดเป็นโรคคอหอยพอก
แต่สารพิษเหล่านี้จะถูกทำลายได้
โดยการต้ม
จึงควรรับประทานกะหล่ำปลีสุก
จะดีกว่ากะหล่ำปลีดิบ

ขยะขยวยะ

ทศพล เป็ชมลมยุรณ

สถาบันพระเวทย์วิทยาทันใจ (สพจ.)

โทร. ๐๘๙-๗๙๙-๐๒๐๒

คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าหัวใจของการลดขยะก็คือการรู้จักคุณค่าของทรัพยากร หัวใจของการรู้จักคุณค่าของทรัพยากรน่าจะคือความเข้าใจธรรมชาติของสรรพสิ่ง สิ่งหนึ่งที่ผมอยากจะเรียนรู้และส่งต่อผู้บริโภคทั้งหลายก็คือ บุคคลหรือกลุ่มคนที่มีวิถีคิดและดำเนินชีวิตอย่างงดงาม ซึ่งแน่นอนว่าท่านเหล่านั้นล้วนแต่ใช้ทรัพยากรอย่างรู้คุณค่า ผมจึงขอจะพาท่านผู้อ่านไปศึกษาประวัติโดยย่อ วิถีคิดและวิถีดำเนินชีวิตของท่านเหล่านั้นในมุมมองของการใช้ทรัพยากรครับ

ฉบับนี้ขอเริ่มต้นกับกลุ่มคนที่ผมเคยกล่าวถึงมาแล้ว คือ ชุมชนชาวอามิช เรื่องย่อ ๆ ของอามิชที่บันทึกไว้ใน BRITANNICA CONCISE ENCYCLOPEDIA ภาคภาษาไทย ว่าดังนี้ครับ

“สมาชิกกลุ่มชาวคริสต์อามิชนิยมในอเมริกาเหนือซึ่งเป็นที่รู้จักในนามคริสตจักร Old Order Amish Mennonite อามิช ถือกำเนิดใน ค.ศ. ๑๖๕๓-๑๖๕๗ ในฐานะศาสนิกษย์ของเจacob อัมมัน (๑๖๔๔- ราว ๑๗๓๐) พระอาวุโสในกายเมนโนไนต์ในสวิตเซอร์แลนด์ อัลซาส และ

เยอรมนี เขาสอนว่าการโกหกนำไปสู่การคว่ำบาตร สอนให้สวมเสื้อผ้าที่เป็นแบบแผนเดียวกันและไม่ตัดแต่งเครา รวมทั้งไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคริสตจักรของรัฐ การอพยพไปยังอเมริกาเหนือและการถูกกีดกันชาติทำให้พวกอามิชในยุโรปลดน้อยลง พวกเขาไปตั้งรกรากที่เพนซิลเวเนียในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ ต่อมาหลังจาก ค.ศ. ๑๘๕๐ ก็แยกออกเป็น “โอดดอร์เตอร์(แบบดั้งเดิม) และ “นิวออร์เตอร์” ปัจจุบันนี้พวกโอดดอร์เตอร์อยู่ที่รัฐเพนซิลเวเนีย โอไฮโอ อินดีแอนา ไอโอวา อิลลินอยส์ และแคนซัส ผู้ที่อายุถึง ๑๗-๒๐ ปี จะรับศีลล้างบาปและเป็นสมาชิกคริสตจักรอย่างเป็นทางการ พวกอามิชจะสวมเสื้อผ้าปอนๆ ถ้างามัย และปฏิเสธเทคโนโลยีสมัยใหม่ รวมทั้งรถยนต์และโทรศัพท์”

ผมคิดว่าประเด็นที่น่าสนใจคือชาวอามิชเข้าไปอยู่ในอเมริกา ประเทศที่มีการบริโภคสูงสุดถึงขนาดที่ NATIONAL GEOGRAPHIC ฉบับซีพจรโลกท่ามกลางวิกฤติโลกร้อน เล่ม ๒ หน้า ๕๑ ลงว่า “ประมาณการกันว่า ถ้าทุกคนใช้

ทรัพยากรอย่างชาวอเมริกันทั่วไปจะต้องมีทรัพยากร ๕.๔ เท่าของโลกจึงจะเพียงพอต่อความต้องการ” และ NATIONAL GEOGRAPHIC ฉบับซีพอร์โลกท่ามกลางวิกฤติโลกร้อน หน้า ๘๓ ลงว่า “สหรัฐฯเป็นผู้สร้างขยะลำดับต้นๆของโลก” ทั้งๆที่ชุมชนชาวอามีชอยู่ห่างจากมหานครนิวยอร์กเพียงแค่ขับรถประมาณ ๒ ชั่วโมงเท่านั้น แต่ชาวอามีชกลับอยู่ที่นี้มาร่วม ๓๐๐ ปีโดยปฏิเสธเทคโนโลยีสมัยใหม่ไฟฟ้า ซึ่งแน่นอนรวมถึงเครื่องใช้ไฟฟ้าอย่างโทรทัศน์ด้วย รวมทั้งรถยนต์และโทรศัพท์ที่แทบจะถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่ ๕, ๖, ๗... ของคนไทยเรา

ดร.ไสว บุญมา อดีตเศรษฐกรอาวุโสธนาคารโลกเคยไปเยี่ยมชมและเขียนหนังสือหนา ๑๐๐ กว่าหน้าถึงชาวอามีชด้วยความชื่นชม และจากหนังสือแปลของคุณสุภาพร พงศ์พฤกษ์ แปลจากชาวนิวยอร์กคนหนึ่งที่เคยเขียนถึงชีวิตที่เคยสะดุดจากความวุ่นวายตามแบบวิถีอเมริกันด้วยงานฝีมือที่ธรรมดาและเรียบง่ายของผ้าต่อตะเข็บของชาวอามีชถึงขนาดหยุดงานไปอยู่โฮมสเตย์กับชาวอามีชเพื่อแสวงหาชีวิตที่ธรรมดาและเรียบง่ายที่ทำให้

เธอรู้สึกสงบอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ผมจึงจะขอพาท่านผู้อ่านไปเรียนรู้กันว่าชาวอามีชอบรมกันมาอย่างไร จึงมีวิถีคิดและดำเนินชีวิตอย่างธรรมดา

และเรียบง่าย โดยจะขอข้อมูล
หลักๆจากการแปลบางตอนของ
หนังสือ “คนที่ดีงาม” (The
Gentle People) ของ ดร.
Joe Wittmer ซึ่งเกิดและเติบโต
ในครอบครัวชาวอามิชและภายหลัง
แยกมาอยู่กับสังคมนอเมริกัน
ทั่วไป ในประเด็นเหล่านี้ครับ

๑.การศึกษาในโรงเรียน
ดร.Wittmer เขียนไว้ว่า

“มันเป็นเรื่องสำคัญที่จะ
ต้องศึกษา แต่อะไรคือสาระที่
สำคัญที่สุดที่ควรศึกษา แน่-
นอนว่ามันไม่ควรจะเป็นไปตาม
วิถีโลกซึ่งจะนำคนไปสู่ทางต่ำแห่ง
เส้นทางที่ผิด แต่เหมือนในมัทธิว
(มธ.๑๐:๑๖) ที่บอกเราว่าจง
ฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัย
เหมือนนกพิราบ แต่อย่างไร
ก็ตามไม่มีใครที่ควรที่จะ
พยายามเพียงเพื่อจะฉลาด
เพราะในโค린ธ์บอกว่า “พระเจ้า
ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบาย
ของเขาเอง” (๑คร.๓:๑๕)

เราเชื่อว่าเป็นสิ่งสำคัญที่คนจะต้องมีการศึกษาที่ดีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับพระคริสตธรรมคัมภีร์
พระคัมภีร์บัญญัติว่าเราควร (Deuteronomy๖:๔-๗) “ขียนสอนพระวาจาของพระเจ้า
แก่เด็กของเรา” และใน Proverbs๖:๘ บัญญัติว่า “ความกลัวพระเจ้าเป็นการเริ่มต้นของการศึกษา

ปัจฉิมลิขิต

อาตมาได้รับหนังสือสารอโศกและคอกหญ้าแล้ว ต้องขออภัยด้วยที่ไม่ได้ตอบจดหมาย ที่ส่งมาให้ นั่นก็ได้ วัลอยู่เสมอมา ได้ความรู้หาประมาณมิได้ และอ่านอยู่ ตลอดเวลา เมื่ออ่านก็รู้แบบรู้เพิ่มตลอด อาตมาติดตามอ่านหนังสือของท่านและสมณะทุกองค์ ชอบมาก คือหนังสือสุขภาพ ปุ๋ยหมัก ปลูกผักพึ่งตนเอง และธรรมะ ที่วัดมีสมณะฟ้าแสงมาคึกฉานควาเหิมมิให้ก็ได้อุ FMTV และพ่อท่านทุกวัน ได้ความรู้และได้รับประโยชน์มากมาย อาตมาขออนุโมทนาบุญที่ให้แสงสว่างแก่มนุษย์ และเทวคาที่มีปัญญา

พระคำเพียร ภูมิปัญญา

สำนักสงฆ์สองพี่น้อง เชียงราย

กราบขอบพระคุณที่รายงานมาค่ะ

ถนนของใคร ?

คิฉินขับรดพาแม่ไปตลาด ระหว่างทางมีรถ จักรยานยนต์สองคันขับคู่กันกลางถนน ตะโกนกันไป ด้วยไม่สนใจรถข้างหลัง คิฉินจะเข้าเลนขวาก็ไม่ได้ เพราะมีรถทางขวาวิ่งตามมาหลายคัน คิฉินหงุดหงิด เล็กน้อย คุยกับแม่ว่า “กูเถอะ ขับไม่ดูรถหลังเลย มี ความสุขจังนะ” แม่ตอบว่า “ไม่เป็นไร เราไม่รีบร้อน เขา ก็เป็นเจ้าของถนนเหมือนกัน” คิฉินหายหงุดหงิดทันที จริง

สินะ ถนนไม่ใช่ของคิฉิน หรือเฉพาะรถยนต์เท่านั้น แต่ เป็นของทุกคน เป็นของส่วนรวม

ขอให้ขับรถกันอย่างมีความสุชนะคะ

กาญจนา ธนิกกุล / ชลบุรี

คุณแม่คิดได้ดีมากเลยคะ

ได้รับคอกหญ้านับที่ ๑๔๓ แล้วครับ สนุกมากๆ ฒอ่านทุกบรรทัดเลยครับ ฒสงสัยและสอบถามดังนี้

๑. หน้า ๑๘ เขียนว่า “ไม่นานยุ่นก็จากเราและ โลกนี้ไป ยุ่นทิ้งมรกดให้เพื่อนคือ ศักดิ์ศรีของความเป็น ผู้หญิงไทย มรกดนี้เราขอรับไว้ด้วยความภาคภูมิใจ ขอ ชอบคุณมากเพื่อน...ภิกษุณีปุณสิมา กราบนมัสการด้วยความรักและความเคารพ” ฒขอถามว่า ภิกษุณีปุณสิมาเป็นคนไทยหรือคนต่างชาติ ชาติใดครับ

๒. ในสถานปฏิบัติธรรมสันตืออโศก ฒได้อ่าน มาว่ามีสามเณรผู้หญิง ลิกขมาตุ ถือศีล ๑๐ เป็นจริง ไหม ผู้ใดบวชให้

๓. ฒสงสัยจริงๆว่า พระพุทธศาสนามีพระสัฒมาสัฒพุทธเจ้าองค์เดียว ทำไมจึงมีหลายสำนัก เช่น สำนักมทานิกาย - สำนักธรรมยุต - สำนักธรรมกาย - สำนักอโศก

๔. เวลาสมณะให้ศีล ๕ หรือศีล ๘ แก่ญาติโยม

มีชั้น ๕ จุดเทียนเหมือนสำนักมหานิกายหรือไม่ และ เวลาเข้าหรือออกพรรหามีการถวายผ้าพระกฐินหรือไม่ ได้เวียนเทียนรอบพระอุโบสถหรือไม่

รอฟังคำตอบอยู่นะครับ ขอความสุखสวัสดิ์จงมี แก่ท่านผู้จัดทำหนังสือคอกหญ้าทุกๆ คนนะครับ
ล้ำเลิศ แสนสุข / ทองคาย

ป.ล. หนังสือนิทานชาดกเล่ม ๔ - ๕ ออกมาแล้วหรือยัง โปรดบอกให้ทราบด้วยครับ ผมจะสั่งซื้อทันที

- ภิกษุณีปุลลสมาเกิดและเติบโตในเมืองไทย ท่านไปบวชเป็นภิกษุณี ที่ใดวันคะ

- สิกขมาตุ คือนักบวชหญิงถือศีลศึกษาและประพฤติศีล ๑๐ เท่ากับสามเณรแต่ไม่ใช่สามเณร เมื่อก่อนสมณะโพธิรักษ์ผู้นำชาวอโศกเป็นผู้ทำพิธีบวชให้ ตอนนี้พระอุปัชฌาย์ที่ได้รับการคัดเลือกจากหมู่สงฆ์ สามารถทำหน้าที่แทนสมณะโพธิรักษ์ได้

- มหานิกายและธรรมยุตไม่ใช่สำนัก แต่เป็นนิกายมหายานและนิกายธรรมยุต ในเมืองไทยพระส่วนใหญ่เป็นธรรมยุต ส่วนมหายานคือพระจีนหรือญี่ปุ่นทั้งหมดคนนี้มีความเคร่งครัดในเรื่องที่แตกต่างกัน

ธรรมกายเป็นวัคอยู่ในมหาเถรสมาคมของคณะสงฆ์ไทย แต่ส่วนใหญ่มีการสอนธรรมะไปตามแนวทางของตัวเอง ส่วนสันติอโศกเป็นพุทธสถานที่อยู่ กทม. มีแนวทางการปฏิบัติเคร่งครัดตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าโดยตรง ไม่ได้อยู่ในการปกครองของมหาเถรสมาคม แต่อยู่ภายใต้ธรรมวินัยและกฎหมายรัฐธรรมนุญ

- สมณะให้ศีล ๕,๘ แก่ญาติโยมไปประพาศติ

เท่านั้น ไม่มีจุดเทียนหรือพิธีกรรมอื่น ผ่ากฐินนั้นทุกวันนี้มีเพื่อไม่ขาดแคลนเลย ล้นเหลือ นักบวชชาวอโศกจึงรับถวายผ้ากฐินเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีการจัดทอผ้าเหมือนทั่วๆไป ไม่มีการเวียนเทียนรอบโบสถ์ มีแต่เวียนธรรมะ คือฟังธรรมจากสมณะ
ป.ล. ชาดก เล่ม ๔ - ๕ ยังไม่มีกำหนดออกวางตลาดคะ พร้อมเมื่อไหร่เราจะแจ้งทางคอกหญ้าทันทีคะ

ข้อปฏิบัติที่ได้จากการอ่านได้นำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น

- การเคร่งครัดที่ตน ผ่อนปรนผู้อื่น
- ใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย ไม่สะสม
- ไม่ยึดถือกบฏวัถุ
- ให้อภัย
- ฝึกเรื่องความมีสติ

ขอขอบคุณหนังสือดีๆ อย่างสารอโศกและคอกหญ้าคะ

สาลิน เมืองหมุก - พิษณุโลก

แค้นก็สลายไปหลายเรื่องแล้ว จริงไหมคะ

ผมเป็นสมาชิกหมายเลข ๓๑๕๖๗๒ ขอขอบพระคุณที่กรุณาจัดส่งหนังสือของอโศกให้เป็นประจำ ประกอบด้วยสารอโศก คอกบัวน้อย และคอกหญ้า ขอเรียนว่าในหลายปีที่ผ่านมาผมได้รับหนังสือโดยตลอด บางครั้งก็ตอบรับเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมกับส่งแสตมป์มาสนับสนุนบ้างตามกำลัง หลายครั้งที่ไม่ได้

ตอบรับ แต่ก็ตอบยืนยันว่ายังคงต้องการหนังสืออยู่

คงจะต้องขออนุญาตครั้งนี้อบรมรับรวมกันไปเลย
ว่า ผมได้รับสิ่งดีๆ จากกรอ่านหนังสือมากมายจน
สามารถนำไปใช้เป็นสื่อในหลายโอกาส ผมเคยแต่งบท
กลอนมาลงในสารวโศกบ้าง ระยะเวลาที่ผ่านมา
จำเป็นบางประการไม่ค่อยได้ส่งแสดมภ์ แม้ได้รับ
หนังสือแต่ก็ไม่ได้ตอบรับ ต้องขอภัยมากๆ ด้วยนะครับ
อย่างไรก็ตาม ผมยังขอยืนยันว่า หนังสือทุกเล่มที่ได้รับ
ผมอ่านและนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ และส่งต่อให้กับผู้
ที่สนใจอ่านตลอดมา เป็นหนังสือที่ให้ทั้งความรู้ ข้อคิด
ในการใช้ชีวิต สามารถช่วยตนเองได้ทั้งเรื่องการทำงาน
การรักษาชีวิต การปฏิบัติธรรม กระทั่งพอจะกล่าวได้ว่า
เป็นแบบอย่างที่ดีแก่บุคคลรอบข้าง และเป็นเชื้อสื่อ
แก่บุคคลอื่นได้ตามสมควร

ผมได้รับหนังสือคอกหญ้าฉบับที่ ๑๔๒ วันนี้
แล้วตอบรับโดยทางอีเมล ขออนุญาตแสดงความคิด
เห็นบ้างเล็กน้อย อาจจะเป็นเรื่องปลีกย่อย แต่อย่าง
น้อยในความเป็นสมาชิกก็คงจะได้รับโอกาสร่วมบ้างคือ
๑. หน้า ๑ ข้อมูล คอกหญ้า ปีที่ ๒๕ อันดับที่ ๑๔๒
มี.ค.-มิ.ย.๒๕๕๒ ผมเข้าใจว่าการเรียงพิมพ์คงจะ
คลาดเคลื่อน

๒. ผมเพิ่งอ่านหน้า ๑๗-๒๑ รอบบ้านรอบตัว เขียน
โดย อุบาสก ขอบท่าทาน "อำมาตยาธิปไตย : หุน
นิยมสา มานย์ : นักการเมืองชาติชั่ว"

ผมเห็นด้วยเกือบทั้งหมด แต่ขาดไปอีกนิดเดียว
คือ ผู้เขียนไม่ได้กล่าวเปรียบเทียบ หรือชี้ให้เห็นว่า
รัฐบาลในปัจจุบันอยู่ในกลุ่มไหน ก็เลยไม่ทราบว่าจะ

เอาส่วนใดมาปรับให้พอเหมาะพอดีกับความ
"ปัจจุบัน" ของตนเอง และผู้ที่อยู่รอบข้าง ถ้าผู้เขียนชี้
ให้เห็นความชัดเจนตรงนี้ก็พอจะเป็นแนวทาง "ความ
เป็นอยู่" อย่างสบายใจ โดยไม่ต้องฝันความคิดว่า
ควรจะต้องอยู่อย่างไรจึงจะเหมาะสมกับตนเอง

๓. ขออภัยที่วิพากษ์ ในข้อ ๒ คิดว่าท่าน อุบาสก
ขอบท่าทาน คงจะรับฟังได้แน่ครับ
ขอบพระคุณบรรณาธิการครับ

จดหมายฉบับนี้ทำให้ออก บ.ก.คือ ใจจนเนื้อเต้น
เพราะท่านคือผู้หวังดีช่วยชี้มุมทรัพย์ให้ด้วยเมตตา
ที่ท่วมล้น ขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้ค่ะ

www.PavelJakubec.sk